

ONSDAGEN DEN 10 MARS 2010

ORDFÖRANDESKAP: PITTELLA

Vice talman

1. Öppnande av sammanträdet

2. Kommissionens åtgärder till följd av parlamentets åtgärder och resolutioner: se protokollet

3. EU 2020 – Uppföljning av Europeiska rådets informella möte den 11 februari 2010 (ingivna resolutionsförslag): se protokollet

4. Genomförande av Goldstone-rekommendationerna om Israel/Palestina (ingivna resolutionsförslag): se protokollet

5. Situationen för civilsamhället och nationella minoriteter i Vitryssland (ingivna resolutionsförslag): se protokollet

6. Årlig rapport 2008 om GUSP - Genomförandet av den europeiska säkerhetsstrategin och den gemensamma säkerhets- och försvarspolitik - Icke-spridningsfördraget (debatt)

Talmannen. – Jag hälsar Catherine Ashton välkommen och förklarar sessionen öppnad.

Nästa punkt är en gemensam debatt om

– betänkandet av Gabriele Albertini, för utskottet för utrikesfrågor, om rådets årliga rapport till Europaparlamentet om de viktigaste aspekterna och de grundläggande vägvalen när det gäller den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken (GUSP) – 2008, som läggs fram för parlamentet i enlighet med del II punkt G.43 i det interinstitutionella avtalet av den 17 maj 2006 (2009/2057(INI)) (A7-0023/2010),

– betänkandet av Arnaud Danjean, för utskottet för utrikesfrågor, om genomförandet av den europeiska säkerhetsstrategin och den gemensamma säkerhets- och försvarspolitik (2009/2198(INI)) (A7-0026/2010),

– en muntlig fråga till rådet från Gabriele Albertini och Arnaud Danjean, för utskottet för utrikesfrågor, om icke-spridningsfördraget (O-0169/2009 – B7-0009/2010), samt

– en muntlig fråga till kommissionen från Gabriele Albertini och Arnaud Danjean, för utskottet för utrikesfrågor, om icke-spridningsfördraget (O-0170/2009 – B7-0010/2010).

Gabriele Albertini, föredragande. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! I och med Lissabonsfördragets ikraftträdande måste unionen anta ett nytt arbetssätt och göra en gemensam insats gällande de globala utmaningarna. De befogenheter som parlamentet nyligen tilldelats genom fördraget innebär att vi nu deltar i täta och effektiva samarbetsdiskussioner med vår främsta samtalspartner Catherine Ashton, som är den som fått äran att bli unionens första utrikesrepresentant.

Utnämningen till vice ordförande för kommissionen och till unionens höga representant för utrikes frågor och säkerhetspolitik ledde till en omröstning med enhälligt resultat i januari och parlamentet har upprepade gånger fått löftet att rådet och kommissionen kommer att vara ständigt delaktiga i alla de viktigaste aspekterna av EU:s säkerhets- och försvarspolitik. Som bekräftas i betänkandet uppmanas därför Catherine Ashton att samråda med Europaparlamentet ofta och regelbundet.

EU:s utrikespolitik får i och med Lissabonfördraget en ny och viktig dimension, men för att målen ska kunna nås måste unionen ha de budgetresurser som krävs. Europaparlamentets nyckelroll i sammanhanget är att bevaka de yttre åtgärdernas demokratiska legitimitet. Inrättandet av EU:s utrikestjänst, den europeiska

avdelningen för yttre åtgärder, ger Europeiska unionen ett diplomatiskt organ och system där den hittills bara kunnat förlita sig på den nationella representationen.

Den höga representanten ansvarar för utnämningen av de officiella företrädarna, vilkas roll är mycket relevant och högaktuell. Som förklaras i betänkandet begär dock parlamentet större omröstningsbefogenheter och kontroll över de enskilda representanternas roll och mandat för att upprätthålla principerna om öppenhet, insyn och meriter, vilka måste vägleda den höga representanten när hon utser kandidaterna. Förhoppningen är att vi så småningom uppnår en situation med dubbla befogenheter – utom när det gäller den särskilda representanten, vars handlingsutrymme bör vara regionalt – vilket kommer att skapa skalfördelar och göra Europeiska unionens yttre åtgärder effektivare och samtidigt mindre kostsamma.

Efter betänkandets inledande avsnitt om strategi behandlas EU:s utrikespolitik tema för tema och region för region. Europeiska unionen måste hävda sig inom de internationella organisationer vi är anslutna till, särskilt Förenta nationerna, den globala säkerhetens främsta garant. Unionen måste spela en viktig roll, inte bara när det gäller dess plats i säkerhetsrådet, utan också när det gäller den personal och de delegationer som sammanbinder de två organen. Vi uppmanar den vice ordföranden och höga representanten att göra det möjligt för EU att fullfölja sin ambition att bli en aktiv, strategisk och oberoende partner till en så mäktig allierad som Förenta staterna för att kunna möta de globala utmaningarna som terrorism, finanskriser och de ofta spända relationerna med industrijättar som Ryssland, Kina och Japan.

Betänkandet fortsätter sedan med en geografisk analys av vad vi kan hoppas åstadkomma. När det gäller Balkan tas utvidgningstemat upp. Bland annat framhålls de gradvisa framstegen i stabiliseringsprocessen i Kosovo, där Europeiska unionen närvarar med Eulex-uppdraget. Det krävs fortfarande insatser för att se till att anslutningskriterierna uppfylls i en del av de länder som nu är nära att ansöka om anslutning – som Turkiet och Bosnien och Hercegovina.

I avsnittet om det östliga partnerskapet och Svartahavssamarbetet diskuteras frågan om EU:s energiförsörjning och beroende på energiområdet. I avsnittet om Ryssland framhåller Europaparlamentet att ett nytt partnerskaps- och samarbetsavtal bör undertecknas. När det gäller Sydkaukasien uppmanar Europaparlamentet rådet att värna Georgiens territoriella integritet och respekten för minoriteter och arbeta för en fredlig uppgörelse i konflikterna i Nagorno-Karabach och Transnistrien.

Mellanöstern: Här tas konflikten mellan Israel och Palestina upp, där Europeiska unionen bör ha en starkare politisk roll för att återuppta fredsprocessen i linje med rådets beslut av den 12 december 2009. Unionen för Medelhavsområdet: En lösning på konflikten mellan Turkiet och Cypern. Asien: Afghanistan går nu in i en kritisk period med bildandet av en ny regering efter valet. Pakistan har en nyckelroll i kampen mot terrorismen. Parlamentet uttrycker oro över kränkningar av grundläggande rättigheter i Iran. Afrika: EU bidrar framgångsrikt till insatsen för att skydda Somalias kust. Latinamerika: Det behövs ett stabilt och varaktigt partnerskap för förbindelserna mellan Europeiska unionen och Latinamerika.

Jag kommer att med stort intresse ta del av mina kollegers kommentarer och svara på dem efteråt.

Arnaud Danjean, föredragande. – (FR) Herr talman, fru Ashton! Betänkandet om genomförandet av den europeiska säkerhetsstrategin och den gemensamma säkerhets- och försvarspolitik som vi lägger fram i dag är en årlig rapport där Europaparlamentet ger ett slags halvtidsbedömning av EU:s säkerhets- och försvarspolitik och ger förslag som syftar till att förbättra politikens effektivitet och synlighet.

Med tanke på årets specifika kontext bör betänkandet vara en källa till förslag. Den specifika kontexten kännetecknas av en kombination av tre stora cykler.

Den första cykeln är de tio åren med den gemensamma säkerhets- och försvarspolitik, som vi firade i slutet av 2009. Under dessa tio år har EU visat sin förmåga att leda civila och militära operationer i över 23 kriser. Framgångarna är en grund att bygga vidare på. De visar att det finns ett behov av EU och att unionen har den politiska, institutionella och operativa förmågan att möta dessa utmaningar.

Den andra viktiga cykeln är naturligtvis den som Gabriele Albertini nyss nämnde – Lissabonfördragets ikraftträdande. Förändringarna när det gäller säkerhet och försvar är långt ifrån begränsade till enbart semantiska justeringar. Den europeiska säkerhets- och försvarspolitik, ESFP, blir nu den gemensamma säkerhets- och försvarspolitik, GSFP, och måste få en ny dimension. Fördraget har berikat säkerhets- och försvarspolitikens metoder och räckvidd, särskilt genom klausulerna om assistans och solidaritet, genom det permanentade strukturerade samarbetet och framför allt genom inrättandet av den europeiska avdelningen för yttre åtgärder och utnämningen av vice ordföranden för kommissionen och unionens höga representant för utrikes frågor och säkerhetspolitik.

Den tredje stora händelse som präglar betänkandets kontext är det faktum att Nato, som för 21 av unionens 27 medlemmar fortfarande är huvudansvarig för den europeiska kontinentens kollektiva säkerhet, för närvarande håller på att se över sitt strategiska koncept och att den bedömning som Nato gör också borde föranleda oss i unionen att tydliggöra villkoren för detta grundläggande partnerskap.

I detta sammanhang är syftet med betänkandet inte så mycket att hålla fast vid en doktrin som att förse er med en färdplan som med nödvändighet utvecklas, för alla nya institutioner som nu inrättas och som måste lära sig samarbeta. Målet är att göra unionen mer trovärdig, effektiv och synlig när det gäller säkerhet och försvar. Därför måste Europaparlamentet absolut få ett större ansvar inom dessa känsliga delar för att ge full legitimitet till ett politikområde vars huvudsakliga syfte är att garantera EU-medborgarnas säkerhet.

Med detta betänkande vill vi särskilt understryka följande punkter. För det första är den europeiska säkerhets- och försvarsstrategin, liksom den gemensamma säkerhets- och försvarspolitik, till för att tjäna EU:s folk och för att garantera och förbättra deras säkerhet. Denna politiska ambition är inte överflödig, den är inte bara för syns skull. Den motsvarar unionens behov av att kämpa för sin egen säkerhet men också behovet av att bidra till stabilitet i vår omvärld, att hantera de kriser och hot som utvecklas i vår omgivning. Utöver hanteringen av de väpnade konflikter som fortfarande utspelas i vårt närområde måste EU också kunna ge uttryck för sina intressen och försvara dem inför omvärldens nya hot – jag tänker särskilt på sjöröveri och IT-brottslighet.

Vi tycker också det är viktigt att framhålla unionens unika mervärde när det kommer till krishantering, tack vare möjligheten att kunna erbjuda många olika slags lösningar och förmågan att upprätthålla en balans mellan civila och militära insatser i var och en av EU:s operationer. I detta sammanhang vill jag också avvisa den kritik en del har riktat mot unionens säkerhets- och försvarspolitik, om att den skulle handla främst om militarisering. Jag tror fullt och fast att de civila och militära instrument som unionen förfogar över kompletterar varandra, och att krisen i Haiti, dit ni har rest – och, tror jag, kunnat bevittna det goda samarbetet – vittnar om behovet av att samordna civila och militära resurser för att kunna hantera naturkatastrofer och allvarliga kriser.

Just när det gäller dessa operationer var vi angelägna om att se över allihop, för att understryka det som vi uppfattar som deras styrka, men också i vissa fall deras svagheter – som måste erkännas för att förbättringar ska kunna göras. Vi var också angelägna om att framhålla flera regioner med strategisk betydelse för unionens säkerhet och om att uppmana rådet och kommissionen att påskynda genomförandet av globala strategier, framför allt när det gäller Afrikas horn och regionen Afghanistan och Pakistan.

När det gäller civil och militär kapacitetssuppletering – en central fråga i samband med politikens trovärdighet – ligger utmaningen i att förbättra unionens reaktionsförmåga. Vi måste kunna mobilisera medlemsstaternas materiella resurser och kompetenta personal på ett snabbare och effektivare sätt. Vi måste också kunna använda oss av unionens effektiva säkerhets- och försvarsindustri, som samlar ett ovärderligt tekniskt kunnande och som dessutom står för hundratusentals jobb i EU, för att förse oss med utrustning som motsvarar de förutsedda behoven.

EU:s industri och försvar har börjat organisera sig inom unionen genom försvarspaketet. Frågor som gäller industriellt samarbete och handelssamarbete med tredjeländer bör tas itu med snabbt, särskilt mot bakgrund av de senaste problemen som EU:s företag har stött på när man försökt komma in på exempelvis USA-marknaden.

Detta är bara en kort, med nödvång alltför kort, sammanfattning av prioriteringarna i betänkandet. Alla dessa utmaningar kommer ni att bli tvungen att hantera. Parlamentet är redo att spela en positiv och konstruktiv roll och spela den fullt ut för att bidra till att förverkliga denna gemensamma ambition. Jag vill dessutom passa på att tacka alla politiska grupper som har arbetat hårt för att berika detta betänkande. Vi har alla samarbetat för att upprätthålla en hög ambitionsnivå, samtidigt som vi naturligtvis har beaktat de olika gruppernas särdrag.

Jag vill i dag också passa på att ta upp frågan om icke-spridning med er, Catherine Ashton. Europaparlamentet vill, inför konferensen för översyn av icke-spridningsfördraget som ska hållas i maj, tillsammans med er se över unionens åtaganden i samband med kampen mot spridning av kärnvapen och vapenkontroll och nedrustning. Det är tanken med de muntliga frågor som ställts till er och som ni strax kommer att svara på.

Den internationella kontexten tycks nu erbjuda nya möjligheter inför denna konferens. För det första har president Barack Obama bekräftat sin ambition om en värld utan kärnvapen och sitt åtagande att aktivt arbeta för att Förenta staterna ska ratificera det fullständiga provstoppsavtalet (CTBT, Comprehensive

NuclearTestBan Treaty). För det andra verkar det gå framåt med det nya avtalet med Ryssland som ska efterträda fördraget om minskning av strategiska vapen (Start) och slutligen har förhandlingar inletts om ett nytt nedrustningsfördrag som kommer att förbjuda produktion av klyvbart material för kärnvapen.

När det gäller nedrustningen av kärnvapen måste prioriteringen naturligtvis vara att minska de två största arsenalerna, det vill säga Rysslands och Förenta staternas, som allmänt anses utgöra nästan 95 procent av alla kärnvapen som finns globalt. Vi välkomnar därför de åtaganden som gjorts av presidenterna Medvedev och Obama om att ingå ett nytt nedrustningsavtal inom den närmaste framtiden. Hur tänker unionen i detta sammanhang bidra till att stödja detta arbete och samarbeta med Förenta staterna och Ryssland?

Unionen måste också möta utmaningarna mot icke-spridningssystemet och mer specifikt de utmaningar vi ställs inför i samband med de två största spridningskriserna, i Iran och i Nordkorea, vilka förblir det främsta hotet mot den internationella säkerheten. Kommer unionen att fortsätta engagera sig effektivt och helhjärtat för att lösa dessa kriser, särskilt när det gäller Iran? Vi förväntar oss vägledning från den höga representanten i denna viktiga fråga. Unionen har dessutom en roll att spela för att främja samarbetet i samband med fredlig användning av kärnkraft. Ni vet att detta är en viktig fråga. Vilka åtgärder vidtas i detta sammanhang och vad är er strategi i frågan?

Slutligen vill Europaparlamentet att unionen ska vara en proaktiv kraft under den kommande konferensen för översyn av fördraget om icke-spridning av kärnvapen. För att unionen ska kunna försvara sin ställning är det oerhört viktigt att anta en ny ambitiös och balanserad gemensam ståndpunkt från unionens sida. Var står medlemsstaterna i denna fråga?

Catherine Ashton, vice ordförande för kommissionen och unionens höga representant för utrikes frågor och säkerhetspolitik. – (EN) Tack så mycket, herr talman! Jag är mycket glad över att få vara här och diskutera de stora frågorna på Europeiska unionens dagordning med er.

Jag vill börja med att tacka Gabriele Albertini och Arnaud Danjean för deras utmärkta betänkanden. Ni har verkligen, om jag så får säga, lyckats framhålla mängden, omfattningen och vikten av de utmaningar vi står inför.

Från stärkandet av rättsstaten i Kosovo till arbetet med tillväxtmakterna för att dela ansvaret för det globala inflytandet, från fredsbefrämjande arbete i Mellanöstern – och här vill jag instämma i vicepresident Joe Bidens fördömande av beslutet att bygga 1 600 nya hus i östra Jerusalem – till att bygga skydd åt de överlevande från jordbävningen i Haiti, som jag besökte förra veckan, från hantering av spridningsproblem som de i Iran till att utarbeta effektiva reaktioner på de ”nya” utmaningarna som energi, klimatförändring och IT-säkerhet.

Europeiska unionen är nu inne i en förändringsfas, där alla måste justera sina inre kartor och institutionerna måste hitta sina nya platser. Detta är stökigt och komplicerat – men också spännande, eftersom just denna tidpunkt är så oerhört betydelsefull. Just nu har vi chansen att bygga upp vad många runtom i EU – och många här i parlamentet – länge har önskat: en starkare, mer trovärdig europeisk utrikespolitik.

Den europeiska avdelningen för yttre åtgärder blir naturligtvis nyckeln för att åstadkomma detta. Vi måste bygga ett robust system som gör det möjligt för oss att ta itu med dagens problem och med de problem som kan uppstå i morgon.

Vi har i flera år försökt upprätta en ram för övergripande strategier och genomföra dessa, men de strukturer och system vi hittills haft har gjort det svårt. I och med Lissabonfördraget och utrikestjänsten bör vi nu kunna åstadkomma detta.

Till grund för allt vi gör ligger en enkel sanning – för att skydda våra intressen och hävda våra värderingar måste vi vara engagerade utanför gränserna. Ingen kan hoppas på att förbli en ö av stabilitet och välfärd i ett hav av osäkerhet och orättvisor.

Vår värld befinner sig i ett flöde. För att kunna hantera den måste vi skapa en ram. Som jag ser det är det två saker som är mest framträdande i världen i dag. Den ena är ett djupt ömsesidigt beroende i politiskt, tekniskt och säkerhetsmässigt hänseende: teknik, idéer, sjukdomar, pengar – allt rör sig i ett ständigt flöde. Vi är sammanlänkade på sätt som vi aldrig varit tidigare. Den andra är det faktum att makten skiftar, både inom politiska system – enkelt uttryckt från regeringar till marknader, medier och icke-statliga organisationer – och mellan politiska system – enkelt uttryckt från väst till både öst och syd. Båda dessa saker är resultatet av en globalisering som inte bara är en ekonomisk utan också en politisk företeelse, till sin natur och naturligtvis i sina konsekvenser.

Tänk på Kina och andra länders uppgång som viktiga politiska aktörer, eller tänk på finanskrisens politiska konsekvenser. Skulderna ligger i väst, överskotten finns i öst. Denna omfördelning av finansiell makt formar också våra politiska diskussioner. Eller tänk på klimatförändringen som inte bara är ett miljöproblem utan också handlar om säkerhet och har geopolitiska följdverkningar.

Det är alltså komplexa problem vi har att göra med och vi måste hantera dem i ett nytt geopolitiskt landskap. Vi måste anpassa oss. Det är inte läge nu att flyga på autopilot eller hålla sig kvar vid det nationella sättet att hantera saker och ting. Nu måste vi vara smarta och ambitiösa.

Låt mig ge er några siffror för att illustrera detta. EU:s andel av världsbefolkningen är 7 procent, en minskning från de 25 procent den var för 100 år sedan. Under de senaste 60 åren har vår andel av världens BNP minskat från 28 procent till 21 procent. Ekonomin i Kina, Indien med flera ökar med 10 procent per år.

Ekonomisk tyngd leder till politiskt inflytande och självförtroende. Man märker det överallt, från förhandlingar om klimatförändringar till Iran, till stora energiaffärer i Afrika eller Centralasien. Om vi tar oss samman kan vi slå vakt om våra intressen. I annat fall kommer andra att fatta besluten åt oss. Det är så enkelt. Faktiskt så enkelt.

Jag vet vad jag föredrar. Vi bör svara som européer. För det första genom att stå eniga, eftersom enighet är ett grundvillkor för inflytande, och för det andra genom att vidta åtgärder, eftersom lösningen på ett problem inte kan vara ett papper eller ett möte. Om man vill nå resultat måste man agera och ibland ta risker. Och ja, det finns en tendens i EU att sätta processer före resultat. För det tredje genom att vara både principfasta och kreativa eftersom vi måste vara både och. Principfasta i försvaret av våra värderingar och kreativa vid utvecklingen av skraddarsydda lösningar på komplexa problem.

Som Gabriele Albertini mycket riktigt påpekar i sitt betänkande behövs det ett nytt arbetssätt om EU ska kunna agera gemensamt och möta de globala utmaningarna på ett demokratiskt, samstämt, konsekvent och effektivt sätt. Utifrån den allmänna bilden kan vi ställa upp flera centrala mål: Det första målet är att stärka stabiliteten och säkerheten i vårt eget grannskap genom att främja politiska och ekonomiska reformer. Detta är viktigt i sig av uppenbara skäl, men även vår internationella trovärdighet är beroende av att vi får ordning på grannskapet.

Det andra målet är att möta de globala säkerhetsproblemen, vår tids stora utmaning. För att kunna göra det behöver vi övergripande strategier, starka internationella organisationer och en fungerande rättsstat både inom länderna och mellan dem.

Det tredje målet är att bygga upp strategiska förhållanden med länder och organisationer i nyckelposition eftersom de problem vi står inför inte kan lösas av en enskild aktör.

Ovanpå detta kommer så inrättandet av den europeiska avdelningen för yttre åtgärder – ett sätt att nå de andra tre målen och att uppfylla löften i Lissabonfördraget.

Detta är de huvuduppgifter som jag ägnat min tid åt sedan jag tog på mig den här rollen. Jag åkte först till Washington och New York, vilket var det rätta sättet att inleda vår viktiga förbindelse med Förenta staterna och FN. Sedan har jag varit i Moskva, i Kiev, på Balkan och i Haiti. Nästa vecka åker jag till Mellanöstern och sedan tillbaka till New York i slutet av månaden. Däremellan har jag varit ordförande i rådet för yttre förbindelser tre gånger, deltagit i Europeiska rådets informella möte och sammanträtt med kommissionskollegiet. Jag har arbetat hårt för att bygga upp det interna samförstånd som krävs och besökt flera av huvudstäderna i EU: Berlin, Paris, London, Wien och Ljubljana. Jag har naturligtvis lagt ner avsevärt med tid på inrättandet av avdelningen för yttre åtgärder och det arbetet fortsätter under de kommande veckorna, bland annat genom samarbetet med er.

Intresset här i parlamentet är också en av anledningarna till att jag har sett till att Europaparlamentet är involverat i den styrgrupp jag har inrättat. Jag kommer också att diskutera detta i eftermiddag i talmanskonferensen. När jag kommer till utskottet för utrikesfrågor den 23 mars får vi möjlighet till mer djupgående diskussioner i närvaro av alla de berörda utskotten.

Det kommer alltid att finnas ett motstånd när man skapar något nytt. Det finns de som föredrar att minimera uppfattade förluster hellre än att maximera kollektiva vinster. Jag ser annorlunda på saken, och det hoppas jag parlamentet också gör.

Detta är ett unikt tillfälle att bygga upp något nytt, något som äntligen kan förena instrumenten för vårt engagemang och ge stöd för en enhetlig politisk strategi. Det är en fantastisk chans för EU. Vi får inte sänka

våra ambitioner utan bör i stället skapa möjligheter för att förverkliga dem. Det är dags att se helhetsbilden, vara kreativ och ta kollektivt ansvar. Om vi får till det rätt – och det måste vi – kommer vi att kunna utforma en europeisk utrikespolitik för 2000-talet med en utrikestjänst som är utformad för att kunna genomföra den. En utrikestjänst där vi mobiliserar alla våra medel för inflytande – våra verktyg för politik, ekonomi, utveckling och krishantering – på ett samordnat sätt. En som företräder Europeiska unionen både geografiskt och genusmässigt. Jag anser att det är det enda godtagbara sättet.

Låt mig med några exempel visa vad jag menar med ett "övergripande tillvägagångssätt".

Västra Balkan – jag hade nyligen nöjet att resa till regionen. På sätt och vis är Balkan födelseplatsen för EU:s utrikespolitik. Här är det viktigare än någon annanstans att vi inte misslyckas. Min avsikt var att upprätta goda arbetsrelationer med politiska ledare, inleda en diskussion med det civila samhället om vad en europeisk samhörighet kunde innebära och säkerställa samordningen mellan de olika EU-aktörerna på plats. En slutsats jag kunde dra var att regionen gör framsteg, även om de är ojämna och ofullständiga. EU-perspektivet är fortfarande den övergripande ramen – både för våra syften och som den huvudsakliga drivkraften för reformer. Som jag hela tiden påpekar krävs det åtaganden om reformer på hemmaplan för att kunna gå vidare på vägen mot en EU-anslutning. Det krävs reformer kring mänskliga rättigheter, rättsstat och regionalt samarbete.

Vi backar upp vår strategi med de utrikespolitiska verktyg vi förfogar över. I Kosovo finns vår största civila insats och den är en stor framgång. I Bosnien och Hercegovina har vi justerat operation Althea efterhand som situationen har stabiliserats och utvecklat ett utbildningsprogram. Vi arbetar hårt för att föra fram EU:s budskap i kampanjen inför valet i oktober. Vi gör framsteg i hela regionen när det gäller visumlättnader och kontakt från folk till folk.

Vår Balkanstrategi är alltså som den ska vara: strategisk när det gäller målen, mångfasetterad när det gäller instrumenten och skräddarsydd när det gäller genomförandet.

Mitt andra exempel är Afrikas horn. Här illustreras samverkan mellan å ena sidan statens instabilitet, fattigdom, kamp om resurser, inklusive vatten, och å andra sidan sjöröveri, terrorism och organiserad brottslighet. Det enda möjliga svaret måste vara övergripande, och det är just det som vi håller på med. Vår marina insats operation Atalanta hyllas brett som en framgång. Nästa steg blir att vidareutveckla våra möjligheter att överföra misstänkta sjörövare för åtal i regionen. Vi ska också genomföra en utbildningsinsats för den federala övergångsregeringen i Somalia, och enligt planerna inleds den under våren. Genom vårt stabilitetsinstrument finansierar vi stödåtgärder för kapacitetsuppbyggnad, utbildning av sjöfartsmyndigheterna och samverkan med det långsiktiga utvecklingsarbetet i Jemen och Somalia kring fattigdom, analfabetism och hälsovård.

Vårt engagemang i Georgien följer samma schema. När den frysta konflikten blossade upp i öppna stridigheter i augusti 2008 reagerade vi omedelbart. Vi tog den internationella ledningen, förhandlade fram ett vapenstillestånd och satte in en 300 man stark övervakningsstyrka på rekordtid. Sedan dess har vi engagerat oss inom hela spektrumet av gemenskapens och GSFP:s medel för att förhindra en återgång till våld och för att bygga upp stabiliteten i Georgien och i regionen.

Tillsammans med FN och OSSE leder vi Genève-samtalen, det enda forum där alla berörda parter möts. Vi har varit värdar för en givarkonferens för återuppbyggnad och ekonomiskt stöd till Georgien och vi har inkluderat Georgien – liksom Armenien och Azerbajdżan – i den europeiska grannskapspolitiken. Vi fortsätter att främja dessa reformer och starkare band. Vi arbetar med liberalisering av handel och visumpolitik och vi stöder förtroendeskapande åtgärder för att bygga upp banden med utbrytarrepublikerna.

Det finns mer att göra i Georgien och vår agenda är full när vi diskuterar detta med Ryssland, vilket jag gjorde för bara tio dagar sedan med Sergej Lavrov. I detta fall visade vi vad EU kan åstadkomma när vi fullt ut mobiliserar de resurser vi förfogar över. De som var inblandade under dessa otroligt hektiska veckor har berättat för mig att det som gjordes här var enastående. Vi behöver alltså starkare strukturer, mer flexibilitet och bättre förberedelser om vi vill att insatsen i Georgien ska bli vårt riktmärke för framtida insatser.

Låt mig nu ta upp vår gemensamma säkerhets- och försvarspolitik. Jag håller med om huvuddragen i Arnaud Danjeans betänkande om hur viktiga våra uppdrag är. De räddar liv, skapar arbetsutrymme för fungerande politik och innebär att EU kan utnyttja alla sina maktinstrument för att ta sitt ansvar.

Det är slående hur långt vi har kommit bara under de senaste tio åren. Under den perioden har över 70 000 män och kvinnor skickats ut, i över 20 insatser. Vi arbetar med krishantering på EU-sättet med ett övergripande tillvägagångssätt till stöd för folkrätten och internationella avtal och i nära samarbete med våra huvudpartner. Vi samarbetar bra med Nato i Bosnien och Hercegovina och längs Somalias kust. Det är svårare i Kosovo och Afghanistan, av politiska skäl. Vi måste få ordning på detta, så jag samarbetar med Natos generalsekreterare

för att förbättra relationerna mellan EU och Nato inom praktiska områden och skapa ett positivt samarbetsklimat. Låt oss se hur vi kan utveckla våra relationer på ett pragmatiskt sätt. FN är en annan huvudpartner. Det finns många goda exempel på samarbete mellan EU och FN på plats – Demokratiska republiken Kongo, Tchad och naturligtvis Kosovo. På senare tid har vi lärt känna varandra bättre, men vi kan och bör stärka detta genom att betona planering och bästa praxis.

I Arnaud Danjeans betänkande, och även mer allmänt, ställs frågan om det är dags för EU att inrätta en egen permanent insatsstab. Detta är en allvarlig fråga som kräver en allvarlig debatt. Ingen förnekar att vi behöver en stab som kan planera och leda militära insatser. Frågan är om det nuvarande systemet, att förlita sig på Shape eller de nationella staberna, är det effektivaste sättet eller om det finns andra och bättre möjligheter.

Ofta närmar vi oss denna fråga i termer av strukturer. Jag tror vi i första hand måste analysera vilka funktioner vi behöver kunna fylla. Jag kan se tre huvudfunktioner som bör ligga till grund för besluten. För det första, förmågan att planera och genomföra militära operationer, inklusive förhandsplanering och förmåga att reagera snabbt när behovet uppstår. För det andra, förmågan att utveckla civilt och militärt samarbete på ett mer strukturerat sätt för att maximera vår kapacitet. För det tredje, förmågan att upprätta länkar med andra, optimera den övergripande samordningen och det som vi kallar för det internationella samfundet. Om vi använder den analysen som startpunkt för våra diskussioner bör vi kunna inrätta den gemensamma plattform som krävs och fortsätta framåt för att bestämma oss för hur vi ska göra.

I betänkandet framhålls också behovet av att inrätta ett råd (försvarsfrågor), en tanke som jag vet har funnits med ett tag. Nästa rådsmöte i april kommer att följa vedertagna rutiner, men vid det informella mötet med försvarsministrarna uppnåddes samförstånd kring mitt förslag om att hålla möten i rådet (utrikesfrågor) med försvarsministrarna. Det skulle göra det möjligt för försvarsministrarna att samlas och fatta beslut om exempelvis kapacitetsuppbbyggnad.

Min sista punkt kring detta gäller förslaget om en civilförsvarsstyrka. Låt oss börja med att invänta den pågående utvärderingen av insatsen i Haiti. Sedan bör vi använda oss av Lissabonandan och se vilka möjligheter vi har att mobilisera medlemsstaternas tillgångar tillsammans med EU:s instrument för att ge stöd åt antingen FN eller OCHA eller agera i EU:s eget namn. Ledstjärnorna här måste vara att maximera samverkans effekterna och undvika "hårda" eller artificiella uppdelningar mellan hanteringen av EU:s inre och yttre kriser.

Slutligen några ord om frågan om icke-spridning, med tanke på den muntliga fråga som ställts. Jag vill kortfattat ta upp de två viktigaste punkterna, och då för det första konferensen för översyn av icke-spridningsfördraget som ska hållas i maj i New York. Jag kommer att delta, med målet att se till att vi får ett lyckat resultat. Vi får inte blunda för att hela det fördragsbaserade icke-spridningssystemet med icke-spridningsfördraget som grundsten ställs inför allt hårdare press. För att svara på detta måste vi vara redo att bidra, med bland annat tillgång till fredliga användningsområden för kärnkraft, särskilt för utvecklingsländerna, samtidigt som vi måste undvika risken för spridning. Detta omfattar bland annat arbetet med de multilaterala tillvägagångssätten när det gäller kärnbränslecykeln – jag tror att 84 länder har fått ta del av EU:s stödprogram för detta. Det krävs också framsteg inom kärnvapennedrustningen – i politiskt hänseende är detta grundläggande för att kunna skapa en konstruktiv anda. Slutligen måste vi också ta itu med regionala spridningskriser, särskilt med Iran, som har potential att få konferensen att spärra ur.

Som ni vet leder EU arbetet med att hitta diplomatiska lösningar. Vi stöder fullt ut säkerhetsrådets process kring ytterligare restriktiva åtgärder om Iran fortsätter som i dag att nonchalera sina förpliktelser.

Den andra viktiga punkten är president Barack Obamas toppmöte om kärnsäkerhet. Vi delar toppmötets mål, att stärka säkerheten kring kärnmaterial och förhindra att terrorister får tillgång till det. EU har gett IAEA sitt stöd sedan 2004 för att hjälpa länder på detta område och kommer att fortsätta göra det.

Låt mig slutligen återkomma till det jag började med. Efterfrågan på EU:s globala engagemang är enorm. Vi måste se till att tillgången matchar efterfrågan. Lissabonfördraget ger oss chansen. Vi bör agera i linje med fördragets ord och anda, och minnas varför EU:s ledare förhandlade fram fördraget. Jag anser att det uppenbara skälet var att bygga en starkare, mer övertygande och självsäker europeisk utrikespolitik som kan gagna medborgarna i Europeiska unionen. Jag vet att många här i kammaren delar detta mål, och jag räknar med ert stöd för att få det att bli verklighet.

Nadezhda Neynsky, föredragande för budgetutskottet. – (EN) Herr talman! Jag vill tacka Catherine Ashton för det uppmuntrande anförandet.

Samtidigt vill jag som budgetutskottets föredragande när det gäller GUSP understryka att det är mycket viktigt att den höga representanten inleder en revision av tidigare och pågående GUSP-operationer och civila

GSFP-insatser för att fastställa deras starka och svaga punkter. Detta kommer att effektivisera Europeiska unionens säkerhetsarbete, stärka dess självständighet och framför allt leda till en bättre användning av den relevanta budgeten, vilken tyvärr fortfarande är underfinansierad.

Ioannis Kasoulides, för PPE-gruppen. – (EN) Herr talman! Det är skrämmande att föreställa sig en nukleär anordning, liten, men med kraft att döda miljontals människor, falla i händerna på terrorister. För bara några år sedan skulle vi säga att detta var högst osannolikt. Det kan vi inte påstå längre.

Länder som Iran och Nordkorea håller på, eller har kapacitet, att skaffa sig kärnvapen. En forskare från Pakistan ska ha sålt sin kunskap till Iran, och Nordkorea har handlat med kärnmaterial. Ingen motsätter sig att Iran skaffar sig kärnkraft för fredliga syften, men tålamodet håller på att ta slut om det är så att Iran bara försöker köpa sig tid i dialogen med "5+1-gruppen", som vi stöder.

Tillvägagångssättet med två spår och förberedelserna för smarta riktade sanktioner från FN:s säkerhetsråd är motiverade. Kärnvapenspridningen är nu vid en så kritisk punkt att det har fått personligheter som Henry Kissinger att framhålla att det enda sättet att säkerställa icke-spridning och global säkerhet är att sträva efter total eliminering.

Vi stöder därför ett internationellt fördrag för gradvis eliminering av kärnvapen, stopp för produktionen av klyvbart material, framsteg med det fullständiga provstoppsavtalet, minskning av antalet kärnstridsspetsar, Start osv., samt att all bearbetning av kärnbränsle ska stå under IAEA:s kontroll och att IAEA:s mandat och kontrollbefogenheter ska stärkas.

Adrian Severin, för S&D-gruppen. – (EN) Herr talman! Jag hoppas vi är överens om att vi behöver en proaktiv utrikespolitik som styrs av Europeiska unionens gemensamma mål och grundas på våra gemensamma värderingar. Denna politik måste bekräfta säkerhetens odelbarhet i den globaliserade världen eftersom den är en grund för intressesolidaritet både inom Europeiska unionen och utanför den.

En sådan politik kräver och förutsätter adekvata institutionella instrument. Prioriteringarna är alltså klara och det gläder mig att de prioriteringar jag tänkt ta upp är desamma som Catherine Ashtons. En effektiv utrikestjänst, en levande grannskapspolitik, en visionär utvidgningspolitik, välorganiserade partnerskap med de strategiska aktörerna, både de traditionella och nyttillkommande, en effektiv strategi för att hantera de globala utmaningarna som trygg energiförsörjning, icke-spridning, migration, gränsöverskridande organiserad brottslighet, gränsöverskridande effekter av fattigdom, kulturella konflikter och så vidare.

Beträffande EU:s utrikestjänst, den europeiska avdelningen för yttre åtgärder, behöver vi en institution som bör grundas på effektivitetsprincipen lika väl som på principen om politisk och budgetmässig redovisningsplikt. Vi bör inte bygga upp en enhet som bevarar den gamla nationella konkurrensen eller den nuvarande byråkratiska strukturen. Chefen för EU:s utrikespolitik har två titlar och måste utöva båda sina befogenheter samtidigt och hela tiden för att garantera utrikestjänstens enhetlighet och handlingskonsekvens.

När det gäller grannskapspolitiken behöver vi ett tillvägagångssätt som inte utesluter Ryssland och Turkiet. Svartahavspolitiken måste gå från synergi till strategi. De frysta konflikterna kräver regionala initiativ och mekanismer för regionalt samarbete och säkerhet under internationella garantier.

När det gäller den globala säkerheten behöver vi ett nytt arrangemang som återspeglar verkligheten i det postbipolära systemet. Vi måste hävda våra värderingar, men på ett sekulärt sätt och inte som nya korstågsfarare.

Dessa, och många andra, är våra prioriteringar i denna gigantiska uppgift. Låt oss arbeta tillsammans – parlamentet, kommissionen och rådet – för att klara uppgiften.

Annemie Neyts-Uyttebroeck, för ALDE-gruppen. – (NL) Herr talman, vice ordföranden för kommissionen och unionens höga representant, mina damer och herrar! Låt mig först av allt välkomna Catherine Ashton och säga att jag verkligen hoppas att er utmärkta och kraftfulla presentation verkligen innebär slutet på den mycket svåra period vi alla har genomlevt sedan slutet på den förra kommissionens mandattid i november. Om vi kan enas om någonting så är det väl att vi faktiskt inte har råd med så långa perioder av velande. Från slutet av november fram till helt nyligen måste jag tyvärr säga att det verkade som om EU fullständigt, eller åtminstone nära på, försvann från världsarenan. Jag upprepar att vi inte under några omständigheter kan låta detta ske. Världen väntar ju uppenbarligen inte på oss. En del av de siffror Catherine Ashton nämnde visar detta tydligt. Vi har också sett en rad händelser som illustrerar samma sak. Naturkatastrofer fortsätter att inträffa, hemska attacker fortsätter att ske, vissa regeringar i Mellanöstern fattar – trots att de är demokratiska – beslut som hindrar fredsprocessen eller det lilla som är kvar av den, och så vidare. Vi behöver

därför en vice ordförande och hög representant som kan vara närvarande på plats och inte bara i EU:s maktcentrum, utan också i maktens centrum runtom i världen. Både ni och jag vet att uppgiften är nästintill omöjlig. Jag beundrar er för att ni har tagit den på er. Vi har lovat er vårt stöd. Vi är glada över vad vi har fått höra i dag och över ert kraftfulla uttalande om den europeiska avdelningen för yttre åtgärder, som vi alla så väl behöver. Om det fortfarande finns någon som fortfarande har viljan att sätta stopp för det som engelsmännen kallar *turf wars* – där den ena sidan slåss med handskar på och den andra utan – så är jag säker på att vi, om vi alla arbetar tillsammans, ska kunna förbereda oss väl inför framtiden. Tack för uppmärksamheten.

Franziska Katharina Brantner, för Verts/ALE-gruppen. – (DE) Herr talman, Catherine Ashton, mina damer och herrar! Vi har lyssnat noga på Catherine Ashtons anförande. Tyvärr blir vi antagligen tvungna att vänta lite till innan vi får se en vidareutveckling av planer för konkreta framtidsprojekt utifrån principförklaringarna, vilka vi faktiskt känner att vi kan ställa oss bakom.

Låt mig dock säga något om EU:s utrikestjänst, som jag verkligen hade förväntat mig att få höra mer konkreta saker om från Catherine Ashton. Ni påpekade flera gånger att det handlar om konsekvens, vilket är dagens honnörsord. I många fall behöver vi gemensamma planer och program från utrikestjänsten och kommissionen. Den som är för att överlämna ett antal politikområden till kommissionen eller rådets sekretariat bör vara ärlig och erkänna att han eller hon står för att vilja behålla status quo, enligt Nicefördragets system.

För oss är det viktigt att först se i vilken mån vi kan få en majoritet kring alla de frågor som gäller förebyggande av civila kriser, civil krishantering och återuppbyggnad. Som vi ser det handlar det om allt som omfattas av begreppet fredsbyggande, det vill säga konfliktförebyggande, tidig varning, medling i konflikter, försoningsarbete och stabilisering på kort och medellång sikt. För detta behövs en lämplig organisatorisk enhet och vi föreslår därför att man inrättar en "avdelning för krishantering och fredsbyggande". Jag vill höra hur ni ser på inrättandet av en sådan avdelning. Här vill jag också verkligen understryka att vi är för att inkludera både GUSP-budgeten och stabilitetsinstrumentet i den europeiska avdelningen för yttre åtgärder, men inte som en del av och underställda direktoratet för krishantering och planering, utan i stället i en ny organisation som jag hoppas ni kommer att upprätta. Jag vill gärna höra er ståndpunkt kring detta.

En annan sak som är viktig för oss är kopplingen mellan de traditionella utrikespolitiska områdena och de nya, som energipolitiken, klimatpolitiken, rättsliga och inrikes frågor. Vilka strukturer planeras för att ge EU:s utrikestjänst systematisk tillgång till dessa globala politikområden i EU och dess medlemsstater?

En sista viktig fråga för oss är att detta måste bli en modern tjänst med en balanserad personalpolitik. I veckan firades 8 mars. Det är helt klart att vi anser att kvinnors rättigheter måste vara fast förankrade i denna förvaltning och att kvinnor måste vara en del av den. Flera kvinnliga parlamentsledamöter har skrivit till er, Catherine Ashton, för att be er se till att FN:s resolutioner 1325 och 1820 redan från början tillämpas i den nya förvaltningens institutionella struktur. Min fråga är alltså även här: vad har ni för plan angående detta?

Ni har som sagt vårt stöd på vägen mot en sund gemensam europeisk avdelning för yttre åtgärder. Jag ser fram emot era svar.

Charles Tannock, för ECR-gruppen. – (EN) Herr talman! Lissabonfördraget är nu en rättslig realitet i det internationella systemet, även om den saknar folklig demokratisk legitimitet eftersom de flesta EU-medborgare, däribland Storbritanniens, inte tilläts folkomrösta om saken. Trots detta är ECR-gruppen och Storbritanniens konservativa beslutna att engagera sig positivt och fortsätta framåt med den nya institutionella ramen.

Vi skulle vilja se samma inställning från medlemsstaternas och kommissionens sida. Det är enligt min mening högst ironiskt att den första stora institutionella utvecklingen under Lissabonfördraget, nämligen inrättandet av den europeiska avdelningen för yttre åtgärder, hotar att driva EU tillbaka mot just det navelskådande och käbbel som Lissabonfördraget var tänkt att få slut på. Inrättandet av den europeiska avdelningen för yttre åtgärder måste utan tvivel göras till föremål för diskussioner och samförstånd om vem som ska göra vad och vem som gör det bäst, men GUSP:s utrikespolitiska delar måste stanna kvar hos rådet.

Vi behöver också ett starkt ledarskap, vilket i teorin möjliggörs av Lissabonfördraget, för att mejsla ut en hållbar vision för EU:s diplomati i världen. Vi förväntar oss att ni, fru Ashton, ska ta initiativet och hävda den auktoritet och det ledarskap fördraget anförtror er, ta i med hårdhandskarna om så krävs och visa vägen framåt. Vi kommer att ge er allt vårt stöd om ni kan visa att ni klarar att ta upp denna omfattande utmaning.

EU har haft många år på sig att fundera över den här utrikestjänsten, så det velande och den tveksamhet som vi nu ser ger inte någon bra bild av EU:s ambitioner att spela en global roll i utrikespolitiken genom GUSP.

Det finns fler allmänna punkter. I Gabriele Albertinis betänkande, som har mitt fulla stöd, framhålls EU:s utrikespolitiska prioriteringar och dessutom förespråkas med rätta stöd till ländernas på västra Balkan strävan efter medlemskap i EU, särskilt Kroatien, f.d. jugoslaviska republiken Makedonien och Montenegro, som jag är föredragande för.

Dessutom nämns den transatlantiska alliansen och Nato, som vi anser utgör hörnstenarna i EU:s utrikes- och säkerhetspolitik. Med rätta betonas också EU:s ansvar för att lösa frysta konflikter, särskilt i Transnistrien och Nagorno-Karabach i vårt omedelbara grannskap, samt vikten av goda förbindelser med Ukraina.

Slutligen nämns Taiwan som en viktig partner för EU. Taiwan bör också ges möjlighet att delta aktivt och fullt ut i de internationella organisationerna, i enlighet med EU:s politik och politiken för ett enat Kina.

Willy Meyer, för GUE/NGL-gruppen. – (ES) Herr talman, fru Ashton! Gabriele Albertini känner redan till skälen varför min grupp lägger fram ett minoritetsyttrande om betänkandet om utrikes-, säkerhets- och försvarspolitik. Fru Ashton! Vi gör detta främst därför att vi har dragit en slutsats. I de länder som omger oss, i EU, har säkerhets- och försvarspolitik nu inget att göra med att försvara sitt territorium: säkerhetspolitiken är nu en projektion av utrikespolitiken.

Vi anser att utrikespolitikens främsta mål bör vara att uppnå nedrustning på internationell nivå: ingen upprustning, genom att tillämpa pragmatisk politik som beaktar den rådande osäkerheten i världen.

De främsta massförstörelsevapnen i världen i dag är hunger och fattigdom. Vi kan inte bekämpa dessa vapen genom att använda militär styrka. Vi anser därför att vi bör beakta ett tillfälligt säkerhetssystem som möjliggör en gradvis avmilitarisering av all säkerhet i världen. Vi vill uppenbarligen bl.a. inte att EU ska kopplas till Nato, eftersom Natos strategi har varit att välja ett militärt gensvar på osäkerheter som t.ex. organiserad brottslighet och terrorism, som aldrig tidigare har hanterats genom ett militärt gensvar.

Jag anser att denna växande militarisering innebär att medlemsstaterna måste ha allt större vapenindustrier och använda mer pengar till vapen. Vi står på vår högsta nivå vad gäller vår civilisation och vapeneffektivitet, högre än under det kalla kriget, vilket är långt ifrån en pragmatisk politik som syftar till avmilitarisering.

Nej, varken terrorism eller organiserad brottslighet bör vara militära mål. De bör hanteras av polisen, de internationella domstolarna eller underrättelsetjänsterna, för att dra brottslingarna inför domstol, men de bör inte hanteras av militären.

Vi stöder därför inte denna inriktning på militären. Vi vill inte ha amerikanska militärbaser i EU. Det gäller alla stater; vi vill inte att någon stat med stor militär makt ska använda den i världen, och vi anser därför att respekten för folkrätten är mycket viktig. Vi instämmer inte i erkännandet av Kosovo – vi anser inte att man ska erkänna någon stat som använder våld i strid med folkrätten – eftersom vi stöder folkrätten och därför anser att avkoloniseringsprocessen av Västsahara bör behandlas i detta betänkande. Vi vill också naturligtvis att man drar tillbaka trupperna från Afghanistan, vilka – som Nato självt erkänner vecka efter vecka – orsakar dödsfall bland den oskyldiga civilbefolkningen. Vi vill därför inte se någon militarisering.

Fiorello Provera, för EFD-gruppen. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar, fru Ashton! Gabriele Albertinis synnerligen välgjorda betänkande innehåller en passus som jag anser har stor politisk betydelse: den delen som kopplar samman invandringsfrågan med samarbetspolitiken när det gäller utvecklingsländerna.

Det skulle vara otänkbart att kontrollera så pass stora migrationsflöden genom att bara använda repressiva åtgärder och inrikespolitik. Det skulle inte heller lösa problemet om man fördelade migranterna mellan EU:s medlemsstater. Det skulle tvärtom uppmuntra till ytterligare migration. En viktig väg för att kontrollera migrationen är utvecklingen av samarbetspolitiken, helst samordnad på EU-nivå och inriktad inte bara på ekonomiska framsteg, utan även på sociala och demokratiska dito. Utvandringen ska vara ett val, inte en nödvändighet.

För att denna samarbetspolitik ska bli verkningfull och påverka dem som verkligen behöver den, är det nödvändigt att främja en god lokal förvaltning, utan vilken förhållandena skulle genomsyras av ineffektivitet, korruption, resursslöseri och dåliga resultat. Utrikespolitikens mål är att säkra den lokala förvaltningen och samarbetet mellan staterna, och samarbetet måste bli ett viktigt instrument inom EU:s utrikespolitik: detta är mitt personliga budskap till Catherine Ashton inom ett område som betyder mycket för mig, med andra ord samarbete.

Andreas Mölzer (NI). – (DE) Herr talman! Det faktum att man bara fastställde mycket ospecificerade mål för utrikespolitiken i Lissabonfördraget kommer nu tillbaka och spökar för oss. Vi kommer förmodligen

också att få betala för det faktum att vi, genom Catherine Ashton, har en hög representant för utrikes frågor och säkerhetspolitik utan någon riktig erfarenhet av utrikespolitik som har prackats på EU som den lägsta gemensamma nämnare som medlemsstaterna kunde hitta.

Om vi håller tyst om alla de viktiga utrikespolitiska frågorna kommer vi, som européer, att kunna prestera lika lite som ett gäng diplomater som skakar hand över hela världen samtidigt som de inriktar sig på olika tillvägagångssätt inom utrikespolitiken.

Meningsskiljaktigheterna om en utrikestjänst i EU är också något som vi egentligen inte har råd med. Denna utan tvekan viktiga nya tjänst bör inte och får inte, över medlemsstaternas huvuden, bli ett verksamhetsområde för eurokrater.

Det är förmodligen dags att vi tar oss upp ur undervegetationen genom inrättandet av utrikestjänsten och att EU återigen gör sin röst hörd i världen. Det är också dags att den nya höga representanten agerar på ett känsligare sätt när det gäller dessa frågor, t.ex. avseende användandet av EU:s alla tre arbetsspråk – vilket alltså inbegriper tyska – inom utrikestjänsten.

Vi måste på bästa sätt använda den erfarenhet och goda förbindelser som enskilda medlemsstater har med vissa regioner. Tänk t.ex. på Österrikes historiska erfarenheter när det gäller västra Balkan. Genom att vi gör detta måste det vara uppenbart att EU:s säkerhet inte försvaras i Hindu Kush, utan vid EU:s yttre gränser på Balkan. EU måste sluta uppföra sig som Natos och Förenta staternas förlängda arm och huvudfinansiar. Det är mycket bättre om EU:s pengar används i Frontex än i Afghanistans öknar.

Catherine Ashton, *kommissionens vice ordförande och unionens höga representant för utrikes frågor och säkerhetspolitik*. – (EN) Herr talman! Låt mig göra några kommentarer om de frågor som har tagits upp.

Herr Kasoulides! När det gäller översynen av icke-spridningsfördraget är det framför allt viktigt att den går bra. Vi anser att vi måste vidta praktiska åtgärder: ett fördrag om heltäckande förbud mot provsprängningar bör träda i kraft; avbruten användning av klyvbart material; stöd för fredlig användning av kärnenergi för att hitta säkra sätt att se till att vi undviker spridning – t.ex. de insatser vi gör för kärnbränslebanken – och stöd för ett mycket kraftfullt och effektivt IAEA. Vi måste som sagt naturligtvis särskilt ta itu med områden som Mellanöstern, vilket innebär att vi måste fortsätta att utöva påtryckningar på Iran och ta upp de frågor som är aktuella i sammanhanget.

Herr Severin! När det gäller utrikestjänsten och de prioriteringar ni tog upp, så vill jag bara säga att vi tycker exakt likadant. Det är mycket viktigt att tjänsten har politiskt och budgetmässigt ansvar, precis som ni har sagt, och det måste genomföras på detta sätt där jag har två funktioner. Som ni sade är det också viktigt att vi tar upp dessa frågor med andra nyckelpartner. Jag tror att ni t.ex. nämnde Ryssland och Turkiet. Jag har emellertid redan besökt Ryssland. Jag spenderade en del av helgen med den turkiske utrikesministern: ett verkligt bra tillfälle att mer grundligt få diskutera våra framtida förbindelser. Jag instämmer alltså helhjärtat i de prioriteringar som ni har tagit upp och jag vill tacka er för dessa.

Fru Neyts-Uyttebroeck! Tack för era vänliga ord. Jag tror inte att det handlade så mycket om att EU försvann från världsscenen. Det handlar om att de oundvikliga konsekvenserna av detta avbrott, av att ha en effektiv kommission, nu har klarats upp. För min egen del har det varit oerhört viktigt därför att – fram till kommissionens tillträde – jag inte ens hade ett kabinett och än mindre en utrikestjänst. Vi har emellertid nu kommit fram till en punkt där vi kan börja samordna resurserna.

Jag tycker också att det är helt rätt att ni tar upp betydelsen av att vara synlig ute på fältet. Problemet för mig är att jag ännu inte har lärt mig hur man reser i tiden. Jag anser dock att det är fullständigt nödvändigt att vi framöver tar en titt på de prioriteringar som har fastställts, vilka jag hoppas parlamentet i det stora hela stöder, och ser till att mina åtgärder samordnas med dessa prioriteringar, av vilka en är att inrätta utrikestjänsten, som ju ännu inte existerar. Det finns ingen personalstruktur ännu, men när denna har fastställts kan vi visa upp EU:s styrka i ordets bästa bemärkelse över hela världen.

Fru Brantner! Återigen vill ni ha så mycket uppgifter som möjligt av mig: jag anser att det är mycket viktigt. En del av det ni har tagit upp har en mycket kritisk ton. Vi vill inte se några överlappningar inom de olika institutionerna i vår verksamhet. Vi vill ha den här typen av geografiskt synsätt och jag håller med er om de fredsskapande åtgärderna, dvs. att detta är ett mycket viktigt verksamhetsområde för EU.

På sätt och vis handlar det i slutänden om att vidta åtgärderna på ett bra sätt – arbetet vi gör när det gäller statsbyggande, rättvisa och rättsstatsprincipen, arbetet vi gör inom utvecklingsprogrammen, arbetet vi gör när det handlar om att ta itu med klimatförändringarna, arbetet vi gör när det handlar om tillhandahållande

av stöd till stater och folk – allt detta är utformat för att göra EU säkrare, stabilare och mer välmående, men saken är den att vi samtidigt skapar en säkrare, stabilare och mer välmående värld.

Dessa mål är oerhört viktiga.

Jag håller med er fullständigt om kvinnor. Vi måste t.ex. få med fler kvinnor i våra polisuppdrag, där jag hittills har sett mycket få. Vi måste se till att kvinnor verkligen får anställning i utrikestjänsten på alla nivåer. Vi måste se till att ta itu med denna utmaning. Men det viktigaste jag vill säga till er är att utrikestjänsten är en tjänst för hela EU.

Så när det gäller vad vi gör för rättsliga och inrikes frågor i världen, vad vill parlamentarikerna göra med andra parlament? Vi måste använda tjänsten när vi bygger upp den, så att den kan tjäna er och hjälpa er att ta itu med dessa frågor på fältet. Jag tror att vi har exakt samma uppfattning om dessa frågor.

Herr Tannock: ett bestämt ledarskap som klarar av utmaningen. Jag hoppas att ni ska uppfatta det som ett bestämt ledarskap efterhand. Det är som ni säger mycket viktigt att vi tar itu med vissa av dessa brådskande frågor: Balkanområdet och de transatlantiska förbindelserna är helt centrala i det vi gör. Det är därför vi ofta diskuterar med Förenta staterna och skälet till varför jag personligen ofta diskuterar med dem och, naturligtvis, Ukraina.

Jag hoppas att ni tyckte att det var bra att jag reste till installationen och sedan bjöd in president Janukovitj till Bryssel där han tillbringade en av sina första dagar. Han installerades på torsdagen. Han kom till Bryssel på måndagen för att inleda våra framtida fördjupade förbindelser.

Herr Meyer! Ni tog upp utrikespolitik och nedrustning och om det är lämpligt att tänka i militära termer. Låt mig bara ge er två mycket snabba exempel, av vilka jag redan har beskrivit ett som var vid operation Atalanta och betydelsen av att vi har ett heltäckande tillvägagångssätt.

Utanför Somalias kust har vi förresten fartyg som har varit väldigt framgångsrika i helgen. Den franska flottan har fångat pirater som var fast beslutna att härja i denna del av havet. Något som också har med detta att göra är att se till att de åtalas och behandlas korrekt genom hänvisning till våra egna rättsliga standarder i länderna i regionen.

Kopplat till detta är det utvecklingsprogram som kommissionen arbetar med för att försöka stödja Somalias ekonomi så att den förbättras. Kopplat till detta är det arbete som vi är i färd med att inleda för att utbilda personer så att de kan skapa säkerhet i regionen. Med andra ord är det ett gemensamt och heltäckande arbete. Det innebär att man använder de verktyg som behövs för att man ska kunna ta itu med problemen.

Ett annat exempel: efter att ha besökt Haiti förra veckan måste jag berömma de italienare som arbetar där. Det var folk som nyss hade anlänt från tragedin i Aquila, men här fanns flottan, brandkåren, icke-statliga organisationer, civila, läkare, psykiatriker, tandläkare, sjuksköterskor, som alla arbetade under fartygsbefälhavarens överinseende. Detta fartyg var sjukvårdsutrustat och folk som hade skadats under jordbävningen vårdades där – amputerade ungdomar, barn med hemska brännskador. Det fanns sjukvårdspersonal på platsen för att stödja dem.

Jag menar alltså att jag tror att man måste tänka på den heltäckande strategi och metod som vi kan erbjuda som inbegriper den effektivaste användningen av de medel vi har till hands.

Herr Provera! Ni tar upp en viktig sak när det gäller utvecklingen av samarbetet kring invandringen, dvs. om folk känner att de inte har några andra val så kommer de att ta risker, ofta med livet som insats, för att kunna lämna det land där de bor, är födda i och vill bo. De flesta vill bo i sitt hemland.

Det viktigaste med utveckling, menar jag, har alltid varit att kunna stödja folk ekonomiskt så att de kan stanna kvar och bo där de vill och få utbildning, sjukvård osv.

Det kommer att bli en mycket stor del av det vi gör på fältet och det hjälper särskilt i stater där instabiliteten, p.g.a. klimatförändringar, kan vara svår att hantera.

Herr Mölzer! Jag skulle vilja säga till er att inte vara så pessimistisk. Det handlar inte om att bedriva verksamhet över medlemsstaternas huvuden. Det handlar om att skapa något som är unikt europeiskt – inte samma sak som sker i medlemsstaterna, vare sig det är i Tyskland, Italien, Frankrike, Storbritannien eller i något annat land. Det är inte samma sak. Vi håller på att skapa något annat som handlar om långsiktig säkerhet och stabilitet, ekonomisk tillväxt på platsen som vi kan bidra till ligger i vårt intresse, men det handlar faktiskt också om de värderingar som vi anammar.

När det gäller mina språkkunskaper, *oui, je peux parler français, mais je ne suis pas très bien en français. Ich habe auch zwei Jahre in der Schule Deutsch gelernt, aber ich habe es jetzt vergessen.*

Jag har alltså språkkunskaperna och jag kommer att bli bättre och bättre. Jag ser fram emot den dag då jag kan ha en riktig konversation med er på mycket bättre tyska än jag kan i dag.

Elmar Brok (PPE). – (DE) Herr talman, fru vice ordförande, mina damer och herrar! Albertini- och Danjeanbetänkandena, såväl som resolutionsförslaget om icke-spridning av kärnvapen, visar att vi snart måste fatta viktiga beslut och att vi måste förbereda oss för detta. Låt mig ta upp ytterligare ett par exempel. Jag anser att EU nu har en viktig roll att spela under en avgörande fas där målet måste vara att förhindra Iran att konstruera kärnvapen och att verksamheten måste påskyndas i "5+1"-gruppen, särskilt i samband med utarbetandet av en FN-resolution och en möjlig utvidgning av sanktionerna, i syfte att förhindra tillkomsten av en ny kärnvapenstat genom icke-militära medel. Den dramatiska situationen i Mellanöstern och resolutionen om problemen där har ett direkt eller indirekt samband med detta.

Fru Ashton! Jag vill tacka er för att ni reste till Kiev och talade med president Viktor Janukovitj. Det är mycket viktigt att vi lyckas stödja denna typ av länder så att de inte fattar felaktiga beslut och förtydliga att en tullunion med Ryssland och ett frihandelsområde med EU inte är förenliga och att klargöra fördelarna för landet i fråga om det fattar rätt beslut.

Jag har en kommentar till. I motsats till många utrikes- och försvarsministrar, kommer vi att uppvisa den nödvändiga tålmodigheten för att tillsammans med er skapa en välfungerande utrikestjänst. Den måste fungera bra. Det är ett villkor för vår förmåga att kunna handla gemensamt. Det skulle vara fel att fatta för snabba och därmed felaktiga beslut. Vi har ingen tidspress här – vi behöver ett bra resultat. Vi måste emellertid beakta att EU historiskt sett har varit framgångsrikt när man har tillämpat gemenskapsmetoden och att man sällan eller aldrig har lyckats när man har handlat på mellanstatlig nivå. Det måste därför klargöras att de saker som är gemenskapspolitik inte i smyg får omvandlas till politik på mellanstatlig nivå genom utrikestjänsten. Vi måste bygga in skydd mot detta för att säkra enhetstjänstens effektivitet men, samtidigt, även gemenskapspolitiken och Europaparlamentets rättigheter som denna inbegriper – när det gäller budgeten, budgetkontrollen och beviljandet av ansvarsfrihet – och Europaparlamentets övervakningsrättigheter. Vi hoppas på ett positivt samarbete.

(Applåder)

Hannes Swoboda (S&D). – (DE) Herr talman! Jag vänder mig till er, fru Ashton, i er egenskap som kommissionens vice ordförande, men även i er egenskap som hög representant – i motsats till utrikesministrarna förmodar jag att ni som hög representant också i viss mån har ett politiskt ansvar inför detta parlament. I dag är det 100 dagar sedan Lissabonfördraget trädde i kraft. Det finns två brådskande och viktiga beslut som måste fattas när det gäller vår färdriktning. Ett av dem – som ni också nämnde i början – är att utvidga utrikespolitiken eftersom bl.a. klimat- och energifrågorna är en del av utrikespolitiken, och det andra handlar om att skapa en dynamisk och effektiv utrikestjänst.

På tal om energipolitik visades vid Köpenhamnmötet att om vi inte är eniga, om vi är splittrade, om varje regeringschef anser att han eller hon måste prestera något särskilt, kommer vi att uppnå mindre än annars. Inte för att vi skulle åstadkommit något fantastiskt, med tanke på Kinas och Förnta staternas inställning, men den hemiska tvålösa som Köpenhamnmötet blev borde man egentligen aldrig tillåta igen.

Vi behöver därför – och jag håller med Elmar Brok i detta avseende – en beslutsam utrikestjänst. Jag, precis som många av oss, är inte överraskad, men ändå bestört, över att se hur många utrikesministrar som skapar problem för er av ren avundsjuka. Vi säger detta klart och tydligt. Många stöder er, men många ställer till problem. De kan helt enkelt inte tolerera att de inte längre får spela huvudrollen och i stället är utrikesministrar igen. När det kommer till kritan så är det inte dåligt att vara utrikesminister och det behöver inte innebära att man måste bestämma allt som försiggår i EU i detalj. Av detta skäl säger vi också klart och tydligt att vi kommer att använda våra parlamentariska befogenheter fullt ut, inte för att förhindra något, utan för att skapa något konstruktivt. En utrikestjänst är konstruktiv – som det står i Lissabonfördraget – när den tydligt är underställd er, fru Ashton, och naturligtvis också när den har ett nära samarbete med kommissionen.

På samma sätt kommer vi inte att tolerera att någon rättslig verksamhet som hittills har genomförts med hjälp av gemenskapsmetoden och som ska fortsätta på detta sätt enligt Lissabonfördraget plötsligt blir mellanstatlig. Detta, förstår ni, är precis vad många ministrar och kanske t.o.m. många regeringschefer vill, inte bara för att undergräva kommissionen en aning, utan också för att undergräva unionsrätten. Det är inte godtagbart. Vi måste dra en tydlig linje.

Hur detta kommer att te sig i förhållande till utrikestjänsten är något man kommer att diskutera under de kommande veckorna – precis som tidigare. Jag tar slutligen upp något som redan har sagts. Det handlar inte om valet av tidpunkt, även om vi vill ha en snabb lösning, utan om innehållsbaserad presentation. Det måste sägas igen, särskilt till rådet för yttre förbindelser, att detta parlament kommer att utöva sina rättigheter – varken mer eller mindre – i samband med budgeten och tjänsteföreskrifterna, eftersom vi har ett mål, dvs. en effektiv utrikestjänst.

(Applåder)

Andrew Duff (ALDE). – (EN) Herr talman! Jag tror att vi alla förväntade oss barnsjukdomar i samband med fördragets ikraftträdande, och vi ber om ursäkt för att vi inte lyckades få med en klausul om tidsresor i fördraget, men det som vi inte kunde förvänta oss och inte kan godta är förtroendekrisen mellan kommissionen och rådet avseende inrättandet av utrikestjänsten. Lösningen finns i fördraget som man bör respektera och noggrant ta hänsyn till.

Genom artikel 40 skyddas kommissionens och rådets respektive funktioner. Båda institutionerna bör vara pragmatiska för att se till att vi kan skapa en kraftfull, effektiv, sammanhållen diplomati inom de berörda politikområdena. Catherine Ashton ger oss en grafisk beskrivning av EU som en framväxande makt från en världsdel på tillbakagång. Det är uppenbart att den afghanska kampanjen är ett problem som vi måste uppmärksamma; det krävs en grundlig reformering av strategin och taktiken. Vår uppgift bör vara att omvärdera syftet, kostnaden och varaktigheten för vårt engagemang i landet.

ALDE-gruppen är ivrig att påskynda arbetet på försvarsområdet. Vi måste hitta de 27 staternas gemensamma säkerhetsintressen och ta tillvara erfarenheterna från jämförbara övningar i dessa stater och få en konkret värdering av ESFP-uppdragen och därigenom skapa möjligheter för att få till stånd ett permanent och strukturerat samarbete på försvarsområdet.

Reinhard Bütikofer (Verts/ALE). – (DE) Herr talman, fru Ashton! Jag vill tacka herr Danjean för hans utmärkta betänkande, i vilket han förklarar var vi befinner oss i förhållande till den gemensamma säkerhets- och försvarspolitik. Han förklarar också vilka frågor vi inte är överens om.

Om parlamentet antar detta betänkande har det kommit längre än kommissionen och rådet i några specifika frågor, eftersom man i detta betänkande t.ex. återigen uttryckligen och positivt hänvisar till Barnierrapporten om det europeiska civilskyddet. Det är beklagligt att Catherine Ashton precis har förkastat idén återigen.

(EN) Fru Ashton! Jag beklagar att en av de få punkterna i er presentation där ni sade "nej" var till denna idé av Michel Barnier, medan ni verkade ha samma uppfattning som alla andra om de flesta andra ämnen.

(DE) I det nya betänkandet, i likhet med Albertinibetänkandet, stöds ett EU-utbildningsuppdrag i Somalia. Vi i Verts/ALE-gruppen förkastar denna idé. Vi snubblar in i ett uppdrag i landet där det varken är klart vad som är dess mervärde i förhållande till vad som redan har gjorts i regionen eller inom vilken bredare politisk ram detta grundas, eller om det verkligen ger något bidrag över huvud taget till den nationella återuppbyggnaden i Somalia. Sannolikheten är väldigt stor att vi betalar mer än vad det är värt för att utbilda fotsoldater som sedan går över till nästa krigsherre som är villig att betala mest.

Låt mig göra en tredje kommentar. I betänkandet tar man upp målet avseende uppnåendet av EU:s strategiska oberoende på säkerhets- och försvarsområdet. Jag tycker att det låter överdrivet – vi tar oss vatten över huvudet här. Jag tror inte att någon medlemsstat har möjlighet att finansiera de enorma militärutgifter som skulle krävas om vi tar formuleringen med att uppnå "strategiskt oberoende" på allvar. Jag anser också att detta i vilket fall som helst skulle vara ett strategiskt misstag. EU måste hitta sin roll i det europeiska och globala säkerhetsnätverket, och en sådan roll kan inte vara att stå ensam strategiskt sett. Det skulle därför vara bättre för oss om vi, mycket rationellt och realistiskt, kom överens om att stärka de resurser och strukturer som ger oss kapacitet att handla på ett mer oberoende sätt.

Paweł Robert Kowal (ECR). – (PL) Fru Ashton, herr talman! En inflytelserik rysk militärofficer har sagt att om Ryssland hade haft amfibiska attackfartyg i Mistralklass, så hade invasionen av Georgien tagit omkring en halvtimme. Samtidigt säljer Frankrike Mistralfartyg till Ryssland trots det faktum att Sarkozyplanen inte har genomförts och samtidigt stöder Frankrike den nordeuropeiska gasrörledningen.

Det är svårt att tala om säkerhet i Europa om vi undviker diskussionen om situationen vid EU:s östra gräns, men det är just det som hände under arbetet med betänkandet, och jag vänder mig nu med stor beklagan till ordföranden för underutskottet för säkerhet och försvar. Man ansträngde sig att till varje pris inte ta upp frågor som t.ex. "Zapad 2009-manövrerna". Man lade ned mycket möda på att inte ta upp detta, som om

säkerhets- och försvarspolitiken – en gemensam politik för EU, som det är vår roll att skapa – vore en politik för endast några få stora länder. Mycket sades om vad som händer långt borta på andra sidan Jorden och om vad som händer nästan överallt i världen, men man gjorde allt – många medlemsstater intog också detta förhållningssätt – för att fly från de allvarliga problemen vid EU:s östra gräns. Det var en exceptionell röra som liknade något slags europeiskt storhetsvansinne och ett nonchalerande av vissa medlemsstaters intressen. Detta är skälet till varför vi inte kommer att stödja detta betänkande, men det är också en begäran jag vill göra till Catherine Ashton.

(Talmannen avbröt talaren.)

Talmannen. – Ursäkta mig herr Kowal, men ni har talat i 1 minut och 44 sekunder i stället för er tilldelade tid på 1 minut.

Sabine Lösing (GUE/NGL). – *(DE)* Herr talman! För min grupps räkning, Europeiska enade vänstern – Nordisk grön vänster, vill jag på det här stadiet göra det tydligt att vi är allvarligt oroad över att EU:s utrikespolitik utvecklas mot allt större militarisering och en alltmer interventionistisk politik. Det är en farlig utveckling. Jag vill klart och tydligt säga att vi anser att ett militärt synsätt när det gäller konfliktlösning eller en förmodad stabilisering av länder eller regioner definitivt är fel väg att gå för att uppnå större säkerhet för EU och världen. Militära interventioner – och Afghanistan är tyvärr ett mycket aktuellt exempel på detta – medför lidande, död och ytterligare förödelse, men ingen fred eller förbättring av situationen för den bofasta befolkningen.

Arnaud Danjeans betänkande innehåller en förteckning över det som kallas de främsta hoten mot EU:s framtida säkerhetspolitik. Ett av dessa är klimatförändringarna – något som till överväldigande del har orsakats av de industrialiserade nationerna i västvärlden. Om människor i länderna i söder måste ta till flykten för att de inte längre har något vatten och för att mat blir alltmer sällsynt, kommer de att utgöra ett säkerhetsproblem för Europa. Ett sådant synsätt är både cyniskt och omänskligt. Om stater kollapsar som ett resultat av en nyliberal ekonomisk politik kommer de att utgöra ett säkerhetsproblem. Det vi behöver är inte mer militär, utan en förändring, ett slut på Europeiska unionens nyliberala inriktning.

Den europeiska avdelningen för yttre åtgärder, inrättandet av ett direktorat för krishantering och planering och den planerade Startfonden för att finansiera militära operationer är utformade för att göra EU till en global aktör på det militära området. Vi anser att en utveckling i riktning mot centralisering av den europeiska avdelningen för yttre åtgärder är både farlig och odemokratisk. EU bör inta en ledande roll när det gäller demilitarisering och nedrustning, särskilt när det gäller kärnvapennedrustning. Det behövs en knuff för att kärnvapenstaternas skyldighet enligt artikel 6 i fördraget om icke-spridning av kärnvapen, det vill säga fullständig kärnvapennedrustning, äntligen ska uppfyllas. Det var ett mycket viktigt löfte som låg till grund för många staters undertecknande av icke-spridningsfördraget och det har därför varaktigt avhållit dem från att förvärva kärnvapen. Tillförlitliga garantier för icke-angrepp är de bästa sätten att förebygga spridning, eftersom länder som hotas av intervention annars kommer att försöka hindra en sådan attack genom att förvärva kärnvapen.

Om inte annat skulle jag i det här sammanhanget, och särskilt när det gäller Iran, vilja påpeka och varna för att militära operationer, eller militär aktivitet av något slag för att förebygga spridning, är fullständigt kontraproduktivt och mycket farligt. Vi kommer att avvisa Danjeanbetänkandet och har lagt fram vår egen resolution om icke-spridningsfördraget.

Bastiaan Belder (EFD). – *(NL)* Herr talman! "Kinesiska miljoner till Balkan" var en tidningsrubrik nyligen som definitivt kräver ett europeiskt svar i denna debatt, eftersom de nya kinesiska investeringsinitiativen trots allt är inriktade på länder som redan har blivit medlemmar i EU eller på de som hoppas kunna bli det.

Hur ser ni inom rådet och kommissionen på Kinas roll på Balkan? Den omfattar trots allt en rad ekonomiska aktiviteter: från finansiering och genomförande av stora offentliga arbeten till att tillhandahålla investeringar för industri och jordbruk och köpa upp hamnar. Den avgörande punkten här är att det kinesiska synsättet definitivt inte är förenligt med västerländska normer. Den stora frågan nu är: Har denna kinesiska agenda då och då satt käppar i hjulet för EU:s ihärdiga utvidgningsagenda för denna region? Oavsett vad ni svarar tickar den kinesiska klockan snabbare och mer produktivt än den västerländska, även i den här regionen.

Avslutningsvis, fru Ashton, kommer ni att göra en resa till Mellanöstern. Noam Shalit, far till Gilad Shalit, en israelisk soldat som kidnappades för nästan fyra år sedan, räknar med ert fulla stöd för att få Gilad fri. Det gör jag också.

Martin Ehrenhauser (NI). – (DE) Herr talman! Låt mig kort ta upp två frågor. För det första är skyldigheten att ge stöd uppenbart inte förenlig med Österrikes neutralitet och därför skulle det vara viktigt att ta med följande punkter i betänkandet. Det måste till att börja med slås fast att skyldigheten att lämna stöd inte är juridiskt bindande och vidare att det inte nödvändigtvis krävs militära medel, och för det tredje att den enskilda medlemsstaten fortfarande har frihet att besluta om vad det stöd den ger faktiskt omfattar.

Utskottet accepterade inte detta, huvudsakligen med tanke på innehållet. Jag anser att själva sättet som detta avvisades på tyder på en allvarlig brist på respekt. Jag ber om större respekt för oss österrikare från er, fru Ashton, på detta mycket känsliga område.

Min andra punkt gäller minoritetsbetänkandet. Demokratiers och samhällens kvalitet visar sig självfallet gång på gång genom hur de behandlar minoriteter. Jag anser att det är mycket, mycket bra att vi har denna möjlighet till minoritetsbetänkande. Jag instämmer inte i det på alla punkter men är mycket nöjd med att Sabine Lösing använde denna möjlighet.

(Applåder)

Mario Mauro (PPE). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag skulle också vilja utnyttja de utmärkta betänkandena från mina kolleger Arnaud Danjean och Gabriele Albertini för att försvara den höga representantens nyckelroll. För allas bästa får vi hoppas att den höga representanten inser hur viktig hennes roll är, att hon försvarar den och att hon är besluten att stå på sig i sin roll för att fylla fördragets krav med innehåll, exempelvis när det gäller att stärka Europeiska unionens förbindelser med strategiska partner, och förstärka det egna ledarskapet i multilaterala forum.

Kort sagt behöver vi snarast en strategi som i slutändan fastställer de verkliga intressen som vi tänker driva, och det är viktigt att vi engagerar medlemsstaterna i betydande målsättningar. Det är också viktigt att vi inte accepterar några villkor för interinstitutionella diskussioner om uppdelningen av ansvar – jag tänker särskilt på den framtida europeiska avdelningen för yttre åtgärder. Fru Ashton! Vi vill helt enkelt att ni ska spela en huvudroll och vi vill att ni ska göra det utan att vara byråkratisk.

Tillåt mig sedan att notera följande: Jag är uppriktigt ledsen över att ni beslutat att inte delta i dagens diskussion om Kuba. Jag vet att ni har alla goda skäl till detta och att ni blir den första att delta i diskussionen om Arktis, som också är mycket viktigt. Men *Cuba libre* är inte bara namnet på en drink: Det är också ett samlat rop på demokrati som så många människor här i parlamentet bär i sitt hjärta. Jag hoppas därför att ni får tid att närvara, bidra till och backa upp parlamentets beslut med er styrka och med styrkan i er roll. Ni deltar i debatten om Arktis och ni kommer att märka att *Cuba libre* lättare går ned med lite is.

Kristian Vigenin (S&D). – (BG) Betänkandet från utskottet för utrikesfrågor om rådets årliga rapport utarbetades i en anda av samarbete och dialog, vilket är betecknande för vårt synsätt på alla strategiska frågor. En avsevärd del av betänkandet ägnas åt följderna av Lissabonfördraget.

På den punkten skulle jag vilja framhålla en viktig aspekt när det gäller vårt gemensamma samarbete. Den gemensamma utrikespolitikens framgångar och de faktiska resultaten av de institutionella reformer som genomförts blir en grundläggande faktor för att avgöra de europeiska medborgarnas inställning till Europeiska unionens förmåga att försvara deras intressen, att förändras och utvecklas. Vare sig de är motiverade eller inte är förväntningarna höga på att Europeiska unionens roll på världsscenen ska öka och vi har ingen rätt att göra de europeiska medborgarna besvikna.

De senaste veckorna har media i Europa tyvärr, inte utan berättigande, framställt utrikespolitiken i ett extremt negativt ljus, och porträtterat det som en kamp mellan medlemsstater för tjänster inom den nya avdelningen för yttre åtgärder, en kamp mellan institutioner när det gäller vilken hatt den höga representanten oftast kommer att bära – kommissionens eller rådets – och som en orättvis kamp för Europaparlamentet för att uppnå större inflytande.

Som ni förstår skadar detta oss internt. Dessutom är det särskilt skadligt som ett budskap till våra externa partner. Splittring gör oss svaga i deras ögon.

Jag tar därför tillfället i akt här i debatten för att göra ett upprop. Alla vi som har en uppfattning när det gäller att utarbeta och utveckla den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken måste koncentrera oss på de viktiga strategiska frågorna och sträva efter att så snart som möjligt visa påtagliga resultat genom ökad dialog och ett konstruktivt angreppssätt. Vi är skyldiga de europeiska medborgarna att få dem att känna att de är en del av en gemensam europeisk marknad vars röst gör sig hörd och har inflytande på den globala politiken.

Pino Arlacchi (ALDE). – (EN) Herr talman! Förslaget till gemensam resolution om icke-spridningsfördraget är mycket viktigt och ALDE-gruppen och jag är mycket stolta över att ha bidragit till att utarbeta det. Resolutionen är holistisk eftersom den omfattar alla nedrustningsfrågor, från översynen av fördraget om icke-spridning av kärnvapen till frågan om kärnvapenfria områden.

Resolutionen kräver att Mellanöstern ska vara kärnvapenfritt och att alla taktiska stridsspetsar ska dras tillbaka från europeisk mark, genom en broderlig dialog med Ryssland. I resolutionen hänvisas också ofta till en kärnvapenfri värld, ett mål som kan uppnås genom en särskild överenskommelse och inom en "ambitiös" tidsram – det vill säga en kort sådan.

Vår resolution är EU:s svar på president Obamas förslag om att avskaffa kärnvapen. Dokumentet bör därför betraktas som ett steg på vägen mot ett totalförbud mot atomvapen. Det innebär slutet på paradoxen att vissa länder innehar kärnvapen, vilket å ena sidan är lagligt, och ett totalförbud mot kemiska och biologiska vapen för alla länder å andra sidan. Atombomber måste göras olagliga och innehav av dem borde en dag betraktas som en brottslig handling. Jag är övertygad om att parlamentet kommer att fortsätta i denna riktning med ännu större kraft och vision.

Ulrike Lunacek (Verts/ALE). – (DE) Herr talman, fru vice ordförande för kommissionen och höga representant! I min egenskap av parlamentets föredragande om Kosovo är jag mycket glad över att höra att ni anser att västra Balkan är central för europeisk utrikespolitik och att Europeiska unionen inte har råd att misslyckas.

Ni sade emellertid också att Bosnien och Hercegovina har stabiliserats. Fru Ashton! I det skick som Bosnien och Hercegovina för närvarande befinner sig är stabilitet och stabilisering faktiskt farligt. Inte alla kan delta i den demokratiska processen. Konstitutionen som den ser ut för närvarande – Daytonkonstitutionen – var ett tecken på stabilitet under 1990 men är det inte längre i dag. Vilket slags strategi har ni, har vi, som EU, för att förändra det? Ni sade att ni har en strategi för Bosnien och Hercegovina. Den hanteras av den höga representantens kontor – men var finns EU:s strategi? Det skulle jag vilja att ni berättade. Jag anser att EU fortfarande behöver utveckla en strategi i detta hänseende.

När det handlar om Kosovo beskrev ni Eulex som en framgång. Det är bara delvis sant. Det återstår fortfarande mycket att göra här, exempelvis avreglering av visum för medborgarna. Fru Ashton! Jag uppmanar er att se till att kommissionen omedelbart börjar arbeta på en färdplan för att göra det klart för medborgarna i Kosovo att vi inte överger dem.

Tyvärr besvarade ni inte en fråga från Franziska Katharina Brantner. En särskild avdelning, ett särskilt generaldirektorat för fredsskapande inom avdelningen för yttre åtgärder skulle vara dagens uppgift. Ni instämde med oss i att fredsskapande är viktigt, men kommer ni att förankra det i avdelningen för yttre åtgärder? Kommer ni att inrätta ett särskilt generaldirektorat för fredsskapande? Det skulle behövas för att tydliggöra vart Europeiska unionen är på väg.

När det gäller Arnaud Danjeans betänkande är jag mycket nöjd med att utskottet accepterade att ytterligare utveckling inom den europeiska säkerhets- och försvarspolitik fullt ut respekterar vissa medlemsstaters neutralitet och ställning som alliansfria. Det innebär att de själva bestämmer var, när och hur de deltar och ger stöd.

ORDFÖRANDESKAP: VIDAL-QUADRAS

Vice talman

Geoffrey Van Orden (ECR). – (EN) Herr talman! Om EU kan ge mervärde och om det inte underminerar våra suveräna intressen eller konkurrerar med organisationer som Nato, då kan vi stödja det.

För de flesta innebär detta att anta gemensamma ståndpunkter om vissa nyckelfrågor och civila uppgifter inom humanitärt stöd eller återuppbyggnad och utveckling efter konflikter, även om jag måste säga att EUPOL:s meriter i Afghanistan inte ger mycket förtroende.

Den enkla sanningen är att er roll som EU:s utrikesrepresentant är att arbeta för EU:s politiska integration. Resultatet av avdelningen för yttre åtgärder, kedjan av EU-ambassader världen över, blir en underminerad nationell representation i många huvudstäder, egensinnigt beväpnade med kontanter som har kommit från våra nationer för att gå vidare med någon annans utrikespolitik.

Det betänkande vi har framför oss om EU:s säkerhets- och försvarspolitik är ett manifest för EU:s militära integration, som avsiktligt blandar ihop militär och civil krishantering för att motivera EU:s roll. Det bygger på en fingerad berättelse om EU:s åtgärder och söker i allt större utsträckning involvera kommissionen i områden som egentligen hör till våra nationers och rådets ansvar.

I stort sett varje stycke i betänkandet förespråkas att EU:s militära integration ska trappas upp på bekostnad av Nato och enskilda europeiska länders suveräna integritet.

Jag erinrar mig en av de viktiga gränserna i den brittiska labourregeringens förhandlingsståndpunkt när den sade att den skulle stå emot idén med ett separat och permanent centrum för EU:s operationer som ansvarar för operativ planering och genomförande av militära operationer, eftersom det skulle vara det tydligaste exemplet på en upprepning av Nato vars Shape-huvudkontor har just denna roll.

Fru Ashton! När jag frågade er om detta den 11 januari sade ni att ni instämde i den ståndpunkt jag då hade. Nu tycks ni ha ändrat er. Jag skulle gärna vilja veta vad ni verkligen anser nu.

Nikolaos Salavrakos (EFD). – (EL) Herr talman! Gabriele Albertinis betänkande är verkligen enastående och jag gratulerar honom till det. Han är en seriös person och åstadkommer alltid seriösa betänkanden. Den höga representantens presentation var lika viktig och enastående.

Jag anser att flera utrikespolitiska frågor täcks, men jag tycker också att allt som det hänvisas till i de två betänkandena när det gäller korrekt utövande av utrikes- och säkerhetspolitik är ouppslösligt kopplat till två saker: För det första en tydlig definition av gränserna för Europeiska unionen så att Europeiska unionen behandlas med enhetlig respekt och för det andra resurser, det vill säga pengar. Jag har inte sett något om resurser i något av betänkandena även om det är det mest grundläggande kravet för en effektiv utrikespolitik.

Jag anser att den nya ordningen har medfört en ny global ekonomisk ordning. Vi har en social och politisk ordning och valutaordningen knackar på dörren. Jag vill därför att den höga representanten samordnar utskottet för ekonomi och valutafrågor och utskottet för utrikesfrågor så att vi kan diskutera resurserna för att stödja den politik som antagits.

Philip Claeys (NI). – (NL) Herr talman, fru Ashton! Jag är rädd för att det ni har haft med er i dag är en lista över områden att överväga eller en lista över banaliteter. Tyvärr innehåller er presentation mycket litet när det gäller en strategisk vision.

Vilken åtgärd föreslår ni exempelvis för att se till att vi bygger upp större närhet till Ryssland, i stället för att låta Ryssland röra sig ytterligare i riktning mot samarbete med skurkaktiga regimer, såsom Iran och Nordkorea? Vilka är era förslag när det gäller Irans försök att utveckla kärnvapen? Vilken ståndpunkt tänker ni inta när det gäller växande antivästliga och antieuropeiska strömningar i den islamiska världen? En utveckling som också kan noteras i kandidatländer som Turkiet.

Fru Ashton! Är ni beredd att försvara det EU har uppnått, såsom yttrandefrihet och separationen mellan kyrka och stat, på ett tydligt och kompromisslöst sätt inför en växande politisk islamisk rörelse? Enligt min uppfattning kan vi inte upprepa den svaga inställning som EU antog för några år sedan vad gäller den danska krisen om Muhammedteckningarna.

I likhet med Fiorello Provera vill även jag fråga om ni är beredd att inleda vår gemensamma utrikes- och säkerhetspolitik för att få kontroll över massinvandringen till EU? Jag talar här både om olaglig och laglig invandring. Ni har inte besvarat den frågan.

Jacek Saryusz-Wolski (PPE). – (EN) Herr talman! Jag välkomnar den höga representanten, vice ordföranden och ordförandeskapet för rådet (utrikesfrågor) under dessa tre hattar. Hon har tre hattar. Vårt betänkande hänvisar till det förgångna. Ert kontor, fru Ashton, var avsett att bli en ny era, så jag kommer att hänvisa till den nya eran. Ni företräder ett nyfött kontor, en institution som just fötts, och som har en svår barndom.

Det är en hybrid med en elmotor som gemenskapsmetod och en dieselmotor som mellanstatlig metod. Det är en föräldralös vars tänkta föräldrar, medlemsstaterna, rådet och kommissionen, betraktar den med viss misstänksamhet och distans. Parlamentet är berett att fylla ut föräldraskapets tomrum.

På detta tidiga stadium finns en risk att denna enhet slits sönder genom institutionell rivalitet och intressen som går åt olika håll. Vårt parlament var och är den starka förespråkaren av en stark utrikespolitik för EU. Ni kan räkna med oss.

Jag ber er att betrakta parlamentet som er allierade, kanske också som en ärlig mellanhand bland dem som skulle frestas att se enbart en hatt på ert huvud, och inte alla tre.

Parlamentet förväntar sig att både den nya institutionen och övriga förenas med oss genom ett interinstitutionellt avtal som tydligt anger reglerna för samarbetet. Vi har för avsikt att tillämpa medbeslutandet, vilket förespråkas i fördraget, om finansiella frågor och frågor som rör personal enligt andan i den fullständiga europeiska avdelningen för yttre åtgärder, inte den sönderrivna europeiska avdelningen för yttre åtgärder. Jag ber er överväga att stärka ert kontor när det gäller kompetens och politisk vikt genom att insätta ledamöter i ert kontor, ett slags vice-ministrar, bland annat parlamentsledamöter. Det skulle lösa problemet med att dygnet bara har 24 timmar, ett problem som annars inte kan lösas. Ni behövs överallt och vi skulle vilja att ni utökar era möjligheter att agera för vår räkning och för unionens räkning.

Maria Eleni Koppa (S&D). – (EL) Herr talman, fru Ashton! Vi socialdemokrater och demokrater tror på ett EU med stark närvaro på den internationella scenen, en union med en gemensam utrikespolitik som kan uppträda enat i en alltmer komplex värld, en union med en egen försvarsidentitet, som ger oberoende när det gäller val och åtgärder och en särskild roll på det internationella planet. Jag vill framför allt hänvisa till det utmärkta betänkandet från Arnaud Danjean som jag skulle vilja tacka för hans produktiva samarbete.

Jag vill ta upp fyra punkter:

För det första är hänvisningen till FN-systemets centrala roll och utnyttjandet av det för att stärka multilateralt samarbete viktigt, särskilt efter att Lissabonfördraget trätt i kraft.

För det andra stöder vi ett nära samarbete med Nato. Vi vill emellertid betona att detta samarbete inte får hindra en oberoende utveckling av Europeiska unionens försvarsförmåga. Fullständig hänsyn måste i stället tas till skillnaderna mellan de två organisationerna, och deras oberoende måste förbli intakt, särskilt vad gäller beslutsfattande.

För det tredje anser jag att vi behöver en punkt om behovet av förstärkt samarbete med Ryssland, som är en strategisk partner för unionen inom sektorer som energisäkerhet, krishantering med mera.

Avslutningsvis är jag mycket nöjd med att betänkandet nu innehåller hänvisningar till behovet av allmän nedrustning, med betoning på lätta vapen, truppminor och klustervapen. Jag anser emellertid samtidigt att Europaparlamentet bör inta en tydligare ståndpunkt och be medlemsstaterna att verkligen stödja Barack Obamas initiativ för en värld utan kärnvapen. Nedrustning och icke-spridning av kärnvapen kan uppnås om var och en av oss tar ett steg i riktning mot att uppnå denna slutliga målsättning.

Norica Nicolai (ALDE). – (RO) Jag vill berömma kvaliteten i de två betänkandena från Gabriele Albertini och Arnaud Danjean. Det visar att det finns människor med expertkunskaper här i parlamentet. Fru Ashton! Jag hoppas att ni utnyttjar dessa expertkunskaper som ligger i allas vårt intresse.

Jag vill särskilt lyfta fram rekommendationen i betänkandet om kammarens samarbete när det gäller att övervaka EU:s politikområden. Mot bakgrund av punkt 1 i Lissabonfördraget anser jag att vi kan dela ansvaret i parlamentet och de nationella parlamenten för att främja ett mer enhetligt synsätt på denna politiska åtgärd.

Fru Ashton! Jag vill emellertid vidare nämna att vi måste förvänta oss en mycket mer enhetlig strategi från er om säkerhetspolitiken. När det gäller avdelningen för yttre åtgärder anser jag att personalen som ska arbeta inom avdelningen och för EU:s medborgare måste företräda expertkunskaperna i medlemsstaterna proportionellt, eftersom många institutioner tyvärr har uppnått en dold nivå av inkompetens och byråkrati, vilket kan skada en global, enhetlig bild av Europeiska unionen.

Avslutningsvis vill jag ställa en fråga om de tekniska insatsstyrkorna, system som vi har skapat men tyvärr inte använt. De skulle kunna skada bilden av säkerhetspolitiken och jag skulle vilja veta vad ni anser. Vad gäller operation Atalanta är min uppfattning att det krävs ett mycket mer realistisk synsätt eftersom de framgångar som våra styrkor har haft tyvärr inte står i proportion till sjöröveriets omfattning.

Tack.

Paul Nuttall (EFD). – (EN) Herr talman! Tillåt mig att tala uppriktigt som en Lancanshirebo till en annan eftersom det här inte går så bra, eller hur? Det gör det verkligen inte. Fru Ashton! Tidigare sade ni att EU behöver en trovärdig utrikespolitik. Hur kan vi ha en trovärdig utrikespolitik när den inte har en trovärdig hög representant?

Ni ser ut att stappla från en kris till en annan, till den grad att den brittiske utrikesministern var tvungen att skriva till er i veckan och be er att raska på och ge er in i leken. Men inom UK Independence Party var vi med redan från början. Vi var emot ert utnämmande eftersom vi sade att ni skulle hamna på hal is – och det visar sig att vi hade rätt.

Det har sagts att ert utnämmande, av kommissionen, skulle stoppa trafiken i Tokyo och Washington. Men ni har inte ens lyckats utnämna en ambassadör i Washington eftersom gamle Barroso satte dit er.

I brittisk press har det också påståtts att ni inte har er telefon påslagen efter kl. 20 på kvällen. Men, fru Ahlström, ni är världens högst betalda kvinnliga politiker. Ni har mer betalt än både Angela Merkel och Hillary Clinton: det här är ett dygnetruntjobb. Som om inte det vore nog rapporterades i går att ni fått tillgång till en Learjet. Ni förväntas resa 48 000 mil per år. Det skulle ni komma till månen på, och de flesta vill nu att ni stannar där.

Cristian Dan Preda (PPE). – (RO) Det var inte min tur men jag fortsätter ändå. Jag vill börja med att gratulera Gabriele Albertini till hans utmärkta betänkande som belyser den roll som Europeiska unionen behöver spela på den internationella arenan som en global och ledande aktör.

Jag välkomnar särskilt införlivandet av punkt 47 i texten vari betonas betydelsen av regionalt samarbete inom ramen för det östliga partnerskapet och Svartahavssynergien, eftersom jag anser att detta är ett område där Europeiska unionens delaktighet kan leda till verklig ekonomisk och politisk förändring.

Därtill vill jag berömma Arnaud Danjean för att ha utarbetat ett betänkande som framgångsrikt lyckas beröra inte bara alla utmaningar, utan även det som Europeiska unionen har uppnått inom området säkerhets- och försvarspolitik. I samband med tioårsdagen av lanseringen av denna politik är förslagen i Danjeanbetänkandet mycket viktiga för att förbättra EU:s åtgärder, vilka definitivt kommer att bidra till säkerheten för EU:s medborgare och i slutändan även till fred och internationell säkerhet.

Jag skulle nu vilja betona en särskild punkt i detta utmärkta betänkande om betydelsen av partnerskapet med Förenta staterna inom området krishantering, fredsbevarande och militära frågor i allmänhet. I det hänseendet är projektet med försvarssystemet mot missiler som vår amerikanska partner har lanserat viktigt inte bara för mitt land, Rumänien, som har beslutat att delta i det, utan även i vidare bemärkelse, eftersom spridningen av ballistiska missiler utgör ett allvarligt hot mot Europas invånare.

Jag ska nämna att jag stödde ändringsförslag 34 som lämnats in angående punkt 87 i betänkandet, eftersom jag anser att om projektet med missilskydd kan bidra till att upprätta en dialog på EU-nivå så har hänvisningen till dialogen med Ryssland ingen betydelse i detta sammanhang.

Tack.

Ioan Mircea Pașcu (S&D). – (EN) Herr talman! Betänkandena som utarbetats av Gabriele Albertini och Arnaud Danjean är mycket viktiga dokument och de kommer vid ett avgörande tillfälle: Lissabonfördraget har just trätt i kraft, EU har ett nytt parlament och det transatlantiska samarbetet ser mer lovande ut.

Arnaud Danjeans betänkande tar upp de nya säkerhetsutmaningarna för EU:s medlemsstater. Där krävs därför en vitbok som skulle kunna skapa en offentlig debatt och höja profilen för GSFP, upprätta ett tydligare förhållande mellan målsättningar och intressen å ena sidan, och medel och resurser för att uppnå dem å andra sidan.

Betänkandet innehåller också – och det är något mycket bra – konkreta förslag och punkter inom de områden där det krävs ytterligare insatser på det militära området. Samtidigt förefaller vissa av förslagen, såsom införandet av en princip om europeisk preferens vid försvarsupphandlingar och uppmaningen att den europeiska försvarsindustrin obligatoriskt skulle delta i det framtida amerikanska missilförsvarssystemet, ganska omöjliga att förena, eftersom det inte alltid är praktiskt att bemöta varje behov med en ny institution.

Med ett Europa som hela tiden har minskat sina försvarskostnader sedan det kalla krigets slut och en allmänhet som generellt inte har lust att stödja militära aktioner bör synsättet på en gemensam säkerhets- och försvarspolitik inte bara vara mekaniskt utan även politiskt. Att återupprätta politisk vilja i detta hänseende är därför nödvändigt för en framgångsrik säkerhets- och försvarspolitik.

Avslutningsvis är betänkandet viktigt eftersom det tar upp den högst aktuella frågan om Europaparlamentets roll när det gäller den gemensamma säkerhets- och försvarspolitik. Jag vill tacka Arnaud Danjean och mina kolleger för deras bidrag.

Mirosław Piotrowski (ECR). – (PL) Herr talman! Parlamentets förslag till resolution om den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken är bland annat avsett att upprätta militära strukturer som en del av Europeiska unionen. Jag väddar om att ett särskilt försvarsråd och centrum för militära operationer ska inrättas inom Europeiska unionen. Dessa instrument kommer att ge unionen en ställning som världsaktör i militära frågor.

Man ska komma ihåg att av Europeiska unionens 27 medlemsstater är så många som 21 medlemmar i Nato. Endast sex EU-länder tillhör inte Nato och flertalet av dessa är neutrala. Det ger därför upphov till en grundläggande fråga – har det förslag som lämnats målsättningen att utveckla ett antal EU-länder, eller är det också ett allvarligt steg på vägen mot att bygga upp ett separat militärt block som konkurrerar med Nato? Inte ens i halvtidsperspektivet blir det möjligt att upprätthålla medlemskap i båda organisationerna samtidigt. Att rösta för betänkandet i dag innebär därför i realiteten att förstöra unionens civila utformning, och ge rött kort till Nato och det blir också början på att bygga upp ett alternativt militärt block.

Ernst Strasser (PPE). – (DE) Herr talman, fru Ashton, mina damer och herrar! Jag vill börja med att varmt gratulera mina två kolleger till deras betänkanden som har legat till grund för en mycket bra debatt med utmärkta resultat. Det finns ett antal riktlinjer som jag skulle vilja nämna. För det första när det gäller den gemensamma utrikespolitiken: Tyvärr har vi för närvarande ett EU med många röster! Jag skulle vilja uppmana er att se till att vi bidrar till att uppnå och verkligen säkerställa att EU uppträder enat. Det är absolut nödvändigt om vi ska uppnå en alleuropeisk anpassning.

För det andra har de transatlantiska relationerna nämnts. På det diplomatiska området, på det ekonomiska området, inom säkerhetspolitik och försvarspolitik behöver vi ett nära partnerskap med våra kolleger i Förenta staterna, men som likvärdiga partner och på jämställd fot. Det måste också vara så att medborgarnas rättigheter och säkerhetsfrågor hanteras på lika villkor, såsom parlamentet slutligen effektivt krävde när det gäller Swift-avtalet.

Min tredje punkt är att västra Balkan är en absolut avgörande faktor inom den framtida europeiska säkerhets- och utrikespolitiken. Vi behöver ge dessa stater europeiska perspektiv. Det innebär politiskt stabila relationer, personlig säkerhet och ekonomisk utveckling. En europeisk avdelning för yttre åtgärder bör och måste bidra till att uppnå allt detta, och parlamentet står på er sida i detta hänseende. Vi ser denna europeiska avdelning för yttre åtgärder som en tjänst för EU och inte för medlemsstaterna, för institutionerna, europeiskt tänkande och arbete, inte för andra intressen. Parlamentet står på er sida i denna fråga.

Jag stöder naturligtvis också den tyska utrikesministern som begär att tyska ska vara ett av arbetsspråken i den europeiska avdelningen för yttre åtgärder.

Wolfgang Kreissl-Dörfler (S&D). – (DE) Herr talman, fru Ashton, mina damer och herrar! Ja, vi behöver en gemensam utrikes-, säkerhets- och försvarspolitik, men låt oss använda den för att åstadkomma en värld utan kärnvapen. Vi vet att det inte kommer att ske över en natt, vi har kämpat för detta alltför länge för att tro det. Tillsammans med president Obama och president Medvedev kanske vi ändå kan lyckas ta ett avgörande steg närmare målet.

Jag välkomnar också det faktum att enligt sin koalitionsöverenskommelse avser Tysklands federala regering att begära att amerikanska kärnvapen ska dras tillbaka från Tyskland. Det skulle innebära en tydlig och otvetydig signal. Vi välkomnar också det faktum att Natos generalsekreterare ska hålla en omfattande debatt om att närma sig det övergripande målet med en kärnvapenfri värld, utan att behöva avstå från säkerhetsintressen. Även det skulle vara ett avgörande steg framåt.

Fru Ashton! Jag tror att det finns mycket ni kan lyckas uppnå, tillsammans med en välstrukturerad avdelning för yttre åtgärder. Jag är därför fylld av hopp i detta hänseende och jag måste säga att, när det gäller många redogörelser som vi måste sitta oss igenom här i kammaren, särskilt från en så kallad parlamentarisk grupp från Storbritannien, har kvaliteten i parlamentet verkligen blivit lidande.

Eduard Kukan (PPE). – (SK) De utmärkta betänkandena från mina kolleger Gabriele Albertini och Arnaud Danjean innehåller många inspirerande idéer om hur man kan effektivisera huvudaspekterna och nyckelmöjligheterna vid genomförandet av den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken.

Jag vill betona att det nu, när konceptet för att inrätta den europeiska avdelningen för yttre åtgärder och driva den i framtiden hanteras, är mycket viktigt att avdelningen inrättas så rationellt som möjligt från allra första början. Det innebär att tjäna Europeiska unionens primära målsättningar och satsningarna på att stärka dess ställning i världen.

Som vi ser i dag är detta inte en enkel eller okomplicerad uppgift. Genom att utveckla enhetskonceptet ser vi redan att de ofta motstridiga intressena i de olika EU-institutionerna och deras enskilda komponenter krockar, och ibland till och med krockar med grupper och enskilda inom dem. Till detta kan också läggas de enskilda medlemsstaternas nationella intressen. I detta sammanhang måste alla aktörer och delaktiga i processen vara ansvariga, vidsynta och objektiva för att kunna höja sig över sina egon och i första hand komma ihåg den gemensamma målsättningen: inrättandet av en diplomatisk avdelning som ska fungera som en homogen beståndsdel, och enbart tjäna Europeiska unionens och dess medlemsstaters behov. Här är den mycket viktiga ledarrollen er, fru Ashton. Det skulle vara ett misstag om särskilda intressen och viljan att införa egna uppfattningar på bekostnad av en annan till varje pris, med syftet att visa på sin egen betydelse och ställning, skulle bli viktigare än behovet av ett bredare perspektiv. Resultatet av detta arbete kommer att vittna om huruvida vi verkligen bryr oss om ett starkare EU eller om det bara är ytterligare ett bevis på och en kamp om vems ställning inom EU som är starkast.

Roberto Gualtieri (S&D). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar, fru vice ordförande och höga representant! Jag vill betona att vi diskuterar tre utmärkta dokument som utarbetats av parlamentet: ambitiösa dokument med tydliga ståndpunkter, entydiga val och som är föremål för ett brett samförstånd mellan parlamentets grupper som bryr sig om Europa och dess framtid. Det är ett viktigt faktum som visar på parlamentets vilja och förmåga att ställa upp som kandidat för att spela en central roll inom GUSP/GSFP på grundval av det som jag vill kalla en dynamisk läsning av Lissabonfördraget.

Vi avser att utöva denna roll i processen med att bygga upp avdelningen för yttre åtgärder, inte bara för att garantera parlamentets företrädesrätter utan även för att bidra till att göra avdelningen till en organisation som kan säkerställa att EU:s yttre åtgärder är förenliga och effektiva, samtidigt som de stärker och successivt utvidgar gemenskapsmetoden.

Vad gäller Arnaud Danjeans betänkande vill jag betona att begreppet strategisk självständighet presenteras i samband med ett multilateralt synsätt och att det är ett villkor för att stärka det strategiska partnerskapet med Förenta staterna. Jag vill också betona att parlamentet är enigt när det gäller att anhänga om ett operativt centrum och jag är glad att ni, fru Ashton, har förklarat att ni är öppna för en mer omfattande diskussion om denna idé.

När det gäller resolutionen om icke-spridning vill jag betona betydelsen av att planera för en värld fri från kärnvapen, en tydlig bedömning av anakronismen när det gäller taktiska kärnvapen och värdet av de ståndpunkter som nyligen antagits av vissa europeiska regeringar i sammanhanget. Parlamentets budskap är därför tydligt, realistiskt och långtgående, och vi hoppas att den höga representanten kan ta tag i det och stödja det.

Tunne Kelam (PPE). – (EN) Herr talman! Jag vill gratulera mina kolleger Gabriele Albertini och Arnaud Danjean till deras heltäckande och kreativa betänkanden om utrikes- och säkerhetspolitiken.

Fru utrikesrepresentant! Som ni sade har EU förpliktat sig att vara en global aktör, men med 7 procent av världens befolkning och en femtedel av världens BNP kommer detta endast att vara möjligt med hjälp av ett starkt transatlantiskt samarbete, grundat på gemensamma värden.

Först och främst bör EU visa en beslutsam vilja att utforma konsekventa strategier på fem centrala områden: gemensamma strategier för Kina och för Ryssland, fred i Mellanöstern, Afghanistan och energisäkerhet.

Vår trovärdighet och effektivitet i världen lider fortfarande starkt av att vi ofta inte har lyckats utforma en enad ståndpunkt inom dessa områden. Den främsta utmaningen för er kommer därför att bli att omsätta ert utmärkta uttalande om att utarbeta en gemensam politisk strategi och ta kollektivt ansvar i praktiken.

Jag välkomnade punkt 10 i min kollega Arnaud Danjeans betänkande, där parlamentet uppmanar rådet och kommissionen att lägga fram en analys av IT-relaterade utmaningar och åtgärder för att möjliggöra en effektiv och samordnad reaktion på dessa hot på grundval av bästa metoder, och i framtiden, som ett resultat av detta, utarbeta en europeisk strategi för IT-säkerhet. IT-krig är inte en framtida utmaning, det har redan blivit vardag. Därför måste EU snabbt ta fram en EU-strategi för IT-säkerhet.

Avslutningsvis, och när det gäller den europeiska avdelningen för yttre åtgärder (EEAS), anser jag att inrättandet av denna avdelning bör grundas på en rättvis geografisk balans och lika möjligheter för alla medlemsstaters företrädare, nya som gamla, genom tillämpning av kvotsystemet. Endast på så sätt kommer effektivitet och insyn, och därmed den nya diplomatiska avdelningens trovärdighet, att kunna garanteras.

Fru utrikesrepresentant! Lycka till och tack så mycket.

Richard Howitt (S&D). – (EN) Herr talman! Utrikesrepresentanten Catherine Ashton har denna morgon bett oss att ändra vårt tankesätt, att trotsa motståndet mot institutionell förändring och undvika ensidigt försvar av nationella intressen. Om parlamentet verkligen menar vad det säger om den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken måste vi sända ett tydligt budskap om att vi kommer att stödja en stark, allsidig och integrerande avdelning för yttre åtgärder och att vi, i utövandet av våra egna befogenheter, inte kommer att låta oss styras av egenintressen som syftar till att begränsa avdelningens kapacitet, och följaktligen effektivitet.

Utnämningarna bör därför ske på meriter och inget annat, det måste vara medlemsstaternas utrikesministrar som ansvarar för utnämningarna redan från början och utnämningarna måste komma från alla EU-medlemsstater. Det betyder att strategiska råd om frågor som energiförsörjning och miljöpolitik måste integreras, det betyder organisationsstrukturer som avspeglar den globala räckvidden, med vederbörlig hänsyn till Afrika och de transatlantiska förbindelserna och till Asien, Latinamerika och vårt grannskap. Det krävs likaså en tillräcklig finansiell marginal, inte bara för snabbinsatser eller humanitära insatser, utan även för att snabbt omfördela medlen för att avspegla nya politiska prioriteringar. Det betyder att vi måste stödja Catherine Ashtons beslut att sätta katastrofinsatser före katastrofturism och låta henne ange de viktigaste linjerna för den finansiella programmeringen, och det betyder också att parlamentet måste stödja nya arrangemang med en uppgiftsfördelning som avspeglar internationell praxis i stället för att ovillkorligen hålla oss till våra tidigare regler.

Avslutningsvis gläder det mig att se kommissionens plats tom här på morgonen, och till alla som kampanjarbetade för Lissabonfördraget vill jag säga att vi inte får begränsa vare sig deras eller vårt stöd för dess fulla genomförande.

Francisco José Millán Mon (PPE). – (ES) Herr talman! Unionens utrikespolitik går in i en ny fas, precis som Catherine Ashton och Gabriele Albertini har sagt under förmiddagen.

I artikel 21 i fördraget fastställs objektiva principer. Nya ämbeten inrättas också i och med fördraget, med en vice ordförande och hög representant, en ständig ordförande för Europeiska rådet, en europeisk avdelning för yttre åtgärder och en ny säkerhets- och försvarspolitik, som är ämnet för min kollega Arnaud Danjeans betänkande, och så vidare.

Syftet med dessa förändringar är att garantera att Europeiska unionen har ett mycket effektivare inflytande i världen, och jag anser att toppmöten med tredjeländer fortfarande är det idealiska instrumentet för att åstadkomma detta. EU håller inte många toppmöten med enskilda länder, så vi bör vara måna om dem.

Det toppmöte som hölls förra veckan med Marocko var det första toppmöte som hölls med ett arabland, och symboliserade också beviljandet av en "framskjuten ställning" till Marocko. Jag skulle ha velat att ni hade deltagit, fru Ashton. Jag beklagar också att Marockos kung inte heller deltog. Hans frånvaro innebar att ett toppmöte som skulle ha varit historiskt förlorade politiskt inflytande, betydelse och effektivitet.

Jag hoppas även att toppmötet i unionen för Medelhavet som kommer att hållas i Barcelona blir framgångsrikt på delegationsnivå.

Jag beklagar att vårens planerade toppmöte med Barack Obama inte kommer att hållas. Precis som det sägs i Gabriele Albertinis betänkande utgör Lissabonfördraget ramen för att stärka våra mekanismer för dialogen med Förenta staterna. Den och andra frågor kunde ha avhandlats vid toppmötet.

EU och Förenta staterna får inte missa tillfället att på hög nivå behandla de bilaterala frågor, konflikter och utmaningar som nu tornar upp sig på världens agenda. Det skulle vara paradoxalt – och jag avslutar med detta – om vi nu, när vi har Lissabonfördraget, löpte risken att förlora vår betydelse i den värld som en del numera kallar "post-väst" eller "post-amerikansk".

Libor Rouček (S&D). – (CS) Fru utrikesrepresentant, mina damer och herrar! I mitt inlägg vill jag lyfta fram behovet av att skapa ett partnerskap med Ryssland. EU-medlemsstaterna och Ryssland står inför många gemensamma utmaningar och hot. Jag kan nämna kampen mot terrorismen, spridningen av massförstörelsevapen, de regionala konflikterna i Mellanöstern och Afghanistan, klimatförändringen, energisäkerheten, inklusive kärnsäkerhet, osv. Varken EU eller Ryssland kan lösa dessa problem på egen hand. Det krävs samarbete, och det samarbetet bör utgöra grunden för en ny långtgående överenskommelse mellan EU och Ryssland.

Jag uppmanar därför den höga representanten att utnyttja sina nya befogenheter och öka takten i förhandlingarna med Ryssland. Jag vill även be er, fru Ashton, att utnyttja era nya befogenheter för att mer effektivt samordna de enskilda medlemsstaternas ståndpunkter och de enskilda parter som är engagerade i

den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken, eftersom det är den enda möjlighet vi har att garantera ett enat synsätt och främja värden som mänskliga rättigheter, demokrati, rättsstatsprincipen, jämlikhet och opartiskhet i de ömsesidiga förbindelserna.

Laima Liucija Andrikiienė (PPE). – (EN) Herr talman! Jag välkomnar och stöder båda betänkandena och gratulerar båda föredragandena till dessa dokument.

Jag har två kommentarer. För det första, och när det gäller Danjean-betänkandet, vill jag ta upp en sak som har gjort att många ögonbryn höjts i ett antal EU-medlemsstater. Jag talar närmare bestämt om de speciella förhandlingarna mellan Paris och Moskva om en eventuell försäljning av fyra Mistral-krigsfartyg till Ryssland.

Mistral-krigsfartyg är tydligt offensiva till karaktären och det är väldigt oroande att vissa medlemsstater sysslar med vapenförsäljning till tredjeländer, som kan få mycket negativa följder för andra EU-medlemsstaters eller grannländers säkerhet.

I Lissabonfördraget fastställs gemensamma försvarsambitioner och det innehåller en bestämmelse om solidaritet på säkerhets- och försvarsområdet. Vad anser ni då att parlamentet och andra EU-institutioner bör arbeta för? En gemensam uppsättning EU-interna regler om EU-medlemsstaters vapenförsäljning till tredjeländer.

När det gäller Gabriele Albertinis betänkande vill jag lyfta fram betydelsen av stabilitet och säkerhet i Östasien. Vi välkomnar de steg som både regeringarna i Taipei och Peking tagit för att förbättra förbindelserna över Taiwansundet och fördjupa dialogen och det praktiska samarbetet. I detta sammanhang bör EU starkt stödja Taiwans deltagande i Internationella civila luftfartsorganisationen och i FN:s ramkonvention om klimatförändringar, eftersom Taiwans deltagande i dessa organisationer och verksamheter är viktigt för EU och de globala intressena.

Zoran Thaler (S&D). – (SL) Fru utrikesrepresentant! Jag håller verkligen med er när ni säger att ert centrala mål är en bättre och mer trovärdig yttre politik för EU. Ökad stabilitet och säkerhet på Balkan, vår del av världen, är ert centrala mål.

Vi har faktiskt inte råd med misslyckanden i det här avseendet. Jag rekommenderar därför att ni tar ställning i två frågor. För det första att snabbt lösa problemen i förbindelserna mellan Grekland och f.d. jugoslaviska republiken Makedonien, så att vår medlemsstat Grekland äntligen kan andas lugnt när det gäller landets norra gränser, och för det andra att vidta åtgärder för att se till att Serbien, som befinner sig i det konstgjorda dilemmat att behöva välja mellan EU och Kosovo, satsar på EU, dvs. att landet inte isolerar sig. Det kanske skulle vara en god idé att påminna våra vänner i Serbien om ett viktigt faktum, nämligen att Serbien och Kosovo kommer att sammanstråla igen när de båda blir EU-medlemmar.

Michael Gahler (PPE). – (DE) Herr talman, fru vice ordförande! I dag sitter ni på den andra sidan. Om ni byter plats varje månad är det gott och väl för min del.

Så här i slutet av debatten kan man dra några första slutsatser. Vi vill att ni ska leda en avdelning för yttre åtgärder där ni – som en ledamotskollega sade tidigare – sitter på två platser samtidigt. Dessa två uppgifter bör dock vara det enda dubbla med avdelningen – dubbla strukturer är det sista vi behöver. Gemenskapsmetoden måste behållas, inte bara när det gäller budgeten och Europaparlamentets övervakning. För att tala klarspråk får den nya avdelningen inte bli utrikesministrarnas egen lekstuga, som känner sig förolämpade över att de inte längre kommer att sitta med i Europeiska rådet. Detsamma gäller när det är dags att anställa personal och tillsätta viktiga tjänster inom avdelningen.

När det gäller Danjean-betänkandet stöder jag helhjärtat den linje som föredraganden har valt. Angående det permanenta insatscentrumet har jag, precis som Geoffrey Van Orden, konstaterat att Catherine Ashton verkar ha ändrat sig på den punkten sedan utfrågningen, och dessutom i rätt riktning, som jag ser det. Ni har gått från att förkasta idén till en testfas. Om vi ska kunna planera de civila och militära uppdragen på ett helt integrerat sätt tillsammans med avdelningen för yttre åtgärder, anser jag fortfarande att det är vettigt att även avdelningen leds av ett eget operativt högkvarter.

I fråga om förslaget från gruppen De gröna/Europeiska fria alliansen om att inrätta ett generaldirektorat för fredsskapande, anser jag, i motsats till mina ledamotskolleger som sitter längst ut på vänsterkanten här i kammaren, att hela EU-projektet, och särskilt vår yttre politik, är ett unikt fredsskapande projekt. Därför är jag inte säker på att vi bör begränsa detta till en enda avdelning.

María Muñiz De Urquiza (S&D). – (ES) Herr talman! Vi anser att de nya institutionerna behöver lite tid för att etablera sig, men vi måste samtidigt vara på alerten. Det viktiga är inte, som vissa vill, att utrikesrepresentanten ska vara närvarande överallt där EU:s yttre politik är inblandad. Det viktiga är att Europeiska unionen är närvarande på den internationella arenan och kan försvara sina ståndpunkter. Det är vad som sägs i det betänkande som vi diskuterar i dag.

Vi förespråkar därför en bred EU-politik för samarbetsförbindelser med alla länder som vi har gemensamma intressen med, särskilt på människorättsområdet, från Vitryssland till Kuba. Vi bör föra denna politik gentemot alla länder där vi har intressen när det gäller mänskliga rättigheter, säkerhet och globala utmaningar. EU kan verkligen vara med och påverka, vilket den gemensamma ståndpunkt som medlemsstaterna nådde under det spanska ordförandeskapet i FN:s råd för mänskliga rättigheter i Genève är ett bevis på, och det är vad vi måste åstadkomma med Mellanöstern och Kuba. Detta är ett aktivt och reformistiskt steg framåt i EU:s yttre åtgärder. Vi vill ha en verkligt stark europeisk avdelning för yttre åtgärder som stöder den höga representantens arbete och även lever upp till parlamentets ambitioner.

Krzysztof Lisek (PPE). – (PL) Herr talman, fru Ashton! Det är oerhört glädjande att vi i dag kan diskutera den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken och den gemensamma säkerhets- och försvarspolitiken med er. Trots att många påstår motsatsen är jag övertygad om att majoriteten av parlamentet vill att det ska gå bra för er, att den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken byggs upp och att det inrättas en professionell avdelning för yttre åtgärder, en avdelning där ni kommer att kunna förfoga över de bästa diplomaterna från alla EU-medlemsstater.

Vår diskussion i dag om den gemensamma säkerhets- och försvarspolitiken bygger på det utmärkta betänkandet från min chef Arnaud Danjean, ordförande för underutskottet för säkerhet och försvar. Unionen måste naturligtvis inrätta ramen för den gemensamma säkerhets- och försvarspolitiken. Många utmaningar väntar oss, inte bara konflikter, utan även naturkatastrofer, hotet från terrorismen osv. Vi måste därför stärka vår operativa kapacitet. Unionen måste värna om sin egen säkerhet, men måste även agera inför de globala utmaningarna. Det är inte möjligt utan ett gott samarbete med våra allierade på andra sidan Atlanten. Jag tror faktiskt att alla förväntar sig att ni kommer att lyckas inleda en konstruktiv dialog och skapa ett konsekvent samarbete mellan EU och Nato, inte bara för att de flesta EU-medlemsstaterna tillhör Nato, utan just på grund av dessa utmaningar.

Fru Ashton! För att avsluta med en skämtsam kommentar, så hoppas jag att ni redan har skickat ert telefonnummer, inte bara till Henry Kissinger, utan även till Hillary Clinton.

Proinsias De Rossa (S&D). – (EN) Herr talman! Jag vill gratulera vice ordförande Catherine Ashton till ett uttalande med visioner och substans.

Vice ordförande Ashton! Det problem som en del har med er är att ni inte är en machogeneral eller en trångsynt nationalist heller för den delen. Jag välkomnar särskilt att ni betonar att rättsstatsprincipen måste råda mellan länderna, och jag uppmanar er att aktivt insistera på att så sker i Mellanöstern. Ert åtagande gentemot den viktiga principen om gemensamma vinster mot minimala förluster för medlemsstaterna är också viktigt.

Mellanöstern är kanske den mest instabila regionen, som för närvarande mycket väl kan blossa upp i en omfattande storbrand. Ni måste arbeta nära tillsammans med Förenta staterna och kräva att rådets uttalande av den 8 december ska vara centralt och fungera som en ram för framsteg på det här området.

Avslutningsvis vill jag starkt rekommendera er att ni stöder förslaget om att Mellanöstern ska vara en kärnvapenfri zon.

Andrey Kovatchev (PPE). – (BG) Jag anser att Arnaud Danjeans och Gabriele Albertinis betänkanden markerar ett steg framåt mot vår välbehövliga gemensamma vision för Europeiska unionen som en global aktör i insatserna för att garantera fred och säkerhet, och jag gratulerar dem till detta.

De krympande försvarsbudgeterna och den rådande ekonomiska krisen är tydliga bevis på att vi, om vi vill att EU ska visa upp en enad front i världen, sända starka budskap och bli respekterat, måste utnyttja våra tillgängliga resurser på ett mer förståndigt och effektivt sätt.

Europeiska försvarsbyråns roll, som har stärkts genom Lissabonfördraget, är ytterst viktig för att maximera vår potential genom gemensamma upphandlingar, fördelning av resurser och gemensam utbildning. Samspelet mellan de civila och militära aspekterna av den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken måste utnyttjas för att förbättra EU:s kapacitet och effektivitet.

Jag förväntar mig att Catherine Ashton, som chef för Europeiska försvarsbyrån och hög representant, tar på sig en aktiv roll i den här riktningen. Avslutningsvis, fru Ashton, önskar jag er lycka till med inrättandet av den gemensamma avdelningen för yttre åtgärder. Jag förväntar mig att principen om geografisk balans kommer att respekteras när avdelningens personal anställs, så att den verkligen företräder hela EU. EU behöver er för att lyckas.

Ágnes Hankiss (PPE). – (HU) Mina damer och herrar! Först och främst vill jag gratulera Arnaud Danjean till hans betänkande, som är heltäckande samtidigt som varje enskild fråga ägnas mycket eftertanke. För min del vill jag bara ta upp en punkt. Många av EU-medlemsstaterna, bland annat mitt land Ungern, skulle gärna vilja spela en aktiv roll som fullständiga och likvärdiga medlemmar i samarbetet om den europeiska säkerhets- och försvarspolitik. Men av välkända historiska skäl har dessa länder för tillfället inga möjligheter att vara jämställda med de största länderna, varken när det gäller materiella resurser eller kapacitet eller ens kunskap. Jag röstade därför för de ändringsförslag som syftar till att underlätta dessa länders deltagande och ge dem möjlighet att komma ikapp. Detta gäller å ena sidan det pågående strukturella samarbetet, som kan, och kanske borde ha utformats på ett sådant sätt att det inte förvandlas till en elitklubb för de starkaste och största medlemsstaterna, med andra ord, att det inte ställs enhetliga krav på varje deltagare eftersom vissa länder kommer att lämnas utanför i så fall, utan att man i stället ger de mindre länderna möjlighet att spela sin roll enligt varje lands speciella förmåga. Å andra sidan måste utbildningsnätverken utvecklas i det här avseendet. Jag vill tacka ordföranden för att han har tagit med dessa punkter i betänkandet.

Ivo Vajgl (ALDE). – (SL) Herr talman, fru Ashton! I dag vill jag gratulera båda föredragandena, som på ett så lysande sätt har lett debatten, som i sin tur har lett till att detta betänkande, eller snarare dessa två betänkanden, av både Gabriele Albertini och Arnaud Danjean, har antagits.

Betänkandena har verkligen antagits vid rätt tillfälle, i början på Catherine Ashtons mandatperiod, och jag anser att vi på ett mycket detaljerat sätt har förklarat vad vi vill ha ut av EU:s yttre politik. Fru Ashton, ni har utnyttjat detta tillfälle mycket väl för att omsätta dessa två mycket speciella dokument till er egen vision av världen, och jag gratulerar er till detta. Uppenbarligen kommer jag inte alltid att vara lika positivt inställd om ni inte klargör var ni står i fråga om särskilda problem, dilemman eller kriser. I dag vill jag särskilt gratulera er till er kritiska kommentar om den israeliska regeringens agerande med avseende på uppförandet av olagliga bosättningar.

Avslutningsvis vill jag bara tillägga att jag anser att vi i framtiden bör ägna mer uppmärksamhet åt Japan, vår gamla och pålitliga vän, och inte vara så fascinerade av Kina och andra tillväxtländer.

Piotr Borys (PPE). – (PL) Herr talman, fru Ashton! Jag talar förmodligen för alla här i kammaren när jag säger att den yttre politiken är en av EU:s största utmaningar. Fru Ashton, vi hoppas att EU under ert ledarskap kommer att vara en verklig föregångsgestalt i den yttre politiken på global nivå.

Jag kommer att koncentrera mig på två områden. För det första gäller det den politiska situationen i Mellanöstern. Vi förväntar oss en tydlig ståndpunkt från er om strategin för kampen mot terrorismen. Vi förväntar oss framför allt att situationen, särskilt i Afghanistan, kommer att vara sådan att vi ges möjlighet att dra oss ur. I det sammanhanget vill jag föreslå att alla medel, främst civila operationer, utnyttjas som ett led i insatserna att modernisera ett land som i dag ligger i ruiner efter 30 års ständigt krig. Jag anser även att det politiska engagemanget i återuppbyggandet av Afghanistan är en central faktor för stabiliseringen av landet. Det andra området är Iran, som i dag spelar en huvudroll i regionens utrikespolitik. Här anser jag att engagemanget i kampen för att förhindra spridningen av kärnvapen är en ytterst viktig uppgift, som också faller på er. Vi önskar er lycka till och litar på att ni kommer att kunna samordna ert arbete väl med den amerikanska politiken.

Jag anser även att den politiska situationen i Afghanistan, Pakistan, Indien och Iran är en central prioritering med tanke på världens säkerhetspolitik. Fru Ashton, er roll i detta är ovärderlig.

Izaskun Bilbao Barandica (ALDE). – (ES) Herr talman, fru Ashton! Ni har beskrivit operation Atalanta på Afrikas horn för att bekämpa sjöröveriet som en framgång.

Förra veckan skedde emellertid en massiv piratattack mot baskiska, spanska och franska fiskefartyg, vilket tvingade fiskeflottan att lämna området och dra sig tillbaka till platser där de kan skyddas, men där det inte finns någon fisk, för att inte tala om de hundratals personer som fortfarande hålls som gisslan på ett antal fartyg.

Jag ber er att tillämpa den resolution om operation Atalanta som parlamentet antog i december för att skydda fiskefartygen, och att utvidga detta skydd. Jag begär också att strategierna övervägs på nytt och att de tekniker som används av denna operation i Indiska oceanen ses över snabbt, i linje med operationens närvaro i området.

Struan Stevenson (ECR). – (EN) Herr talman! Femtioåtta personer förlorade livet i söndags när de försökte utöva sin rösträtt i det irakiska valet, och 140 personer skadades allvarligt. Våld, hotelser, hot om attacker och utpressning avskräckte dock inte miljoner modiga irakier från att gå till val.

Det har förekommit upprepade försök att manipulera och förvanska valresultatet. Förbudet mot över 500 sekulära icke-sekteristiska kandidater av den fingerade Accountability and Justice Commission, de upprepade bombattackerna på valdagen och den mycket olyckliga förseningen i meddelandet av valresultaten är alla oroande tecken på fula trick.

Irans illavarslande ingripanden har varit ett ständigt inslag i valet, och i dag måste vi sända landet en stark varning: Försök inte installera en marionettpremiärminister i Irak, försök inte beröva det irakiska folket deras demokratiska rättigheter och störta inte tillbaka Irak i sekteristiskt kaos. Väst håller ett vakande öga på er och ni står i rampljuset.

Andrew Henry William Brons (NI). – (EN) Herr talman! Catherine Ashtons roll beskrivs i artikel 18 i EU-fördraget som att hon ska biträda den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken på uppdrag av rådet, som naturligtvis utgörs av nationalstaternas företrädare. I samma artikel fastställs emellertid att hon ska vara vice ordförande för kommissionen, som hon arbetar ifrån. Dessutom har jag fattat det som att tidigare kommissionsanställda kommer att ges företräde framför diplomatisk personal och personal från utrikesministerierna vid rekryteringen av personal till avdelningen för yttre åtgärder.

Fru Ashton! Det står klart att er roll utformades för att kontinuerligt undergräva medlemsstaternas inflytande över utrikespolitiken, inte bara individuellt, utan även gemensamt över rådet. Ni och era efterträdare kommer bara att styras av rådet på pappret. Den verkliga drivkraften bakom EU:s utrikespolitik kommer att vara kommissionen, och medlemsstaterna och rådet kommer ständigt att marginaliseras.

Andrzej Grzyb (PPE). – (PL) En samstämd och effektiv politik är huvudbudskapet i Gabriele Albertinis betänkande. Jag gratulerar honom till betänkandet, och gratulerar även Arnaud Danjean.

Jag vill påpeka att vi måste tänka på personalaspekten när det gäller att utföra arbetet. Den europeiska avdelningen för yttre åtgärder (EEAS) finns med i betänkandet, och trots att betänkandet rör år 2008 – det är synd att det inte redan handlar om 2009 – är detta ett slags riktmärke som kommer att bli måttet på hur vi faktiskt utför det arbete som nu faller inom den avdelning som leds av Catherine Ashton. Den geografiska balans som vi kräver och Europaparlamentets och de nationella parlamentens roll i den här processen är ytterst viktiga aspekter i detta avseende. Tydliga rekryteringskriterier och Europaparlamentets roll i arbetet för att utforma EEAS är frågor som kommer att granskas noggrant här i kammaren.

Vi efterlyser en tydlig och enkel process, så att den blir förståelig för oss som företrädare för de enskilda väljarna, eftersom det trots allt är väljarna som utgör EU.

Jelko Kacin (ALDE). – (SL) Jag gratulerar uppriktigt båda föredragandena, Gabriele Albertini och Arnaud Danjean.

Jag vill påminna er om den tragiska händelse som skedde i Belgrad den 12 mars för sju år sedan. Jag talar om mordet på Zoran Djindjic, Serbiens före detta premiärminister. De dödade honom för att sätta stopp för normaliseringen, demokratiseringen och europeiseringen av Serbien. Men de lyckades inte stoppa den. Allt de gjorde var att försena den. Denna händelse har också inverkat negativt på grannländerna och regionen i stort.

Fru Ashton! Jag vill be er att hjälpa och stödja de EU-vänliga krafterna överallt i vårt närmaste grannskap. Ni måste agera på ett lämpligt och förebyggande sätt. Ni har valt en ny institution och en ny roll, som i själva verket utgörs av två roller i två institutioner, och ni blir en dubbel ledarfigur. Det finns ingen återvändo, varken för er eller för oss. Eftersom ni bara kan gå framåt, vill jag att ni lever upp till det förtroende som vi hyser för er.

Franz Obermayr (NI). – (DE) Herr talman! Vittomspännande betänkanden kräver oftast differentierade bedömningar, och det stämmer även i det här fallet. Jag är alltså för en gemensam utrikes- och säkerhetspolitik för att hantera olaglig invandring, visumbedrägerier, brottsturism och falska asylansökningar. Jag är även

för en gemensam utrikes- och säkerhetspolitik som bidrar till att säkra Schengenområdets gränser och skärper kampen mot organiserad brottslighet. Jag är dock kritisk till, och motsätter mig, en gemensam utrikes- och säkerhetspolitik som är utformad för att ge EU en aktiv roll i militära frågor, där vi redan har FN och Nato. Denna fördubbling bör avvisas – och jag talar naturligtvis som en företrädare för en neutral stat. Jag vänder mig även mot upphävandet av viseringskravet, det obetänksamma upphävandet av kravet för Balkanstaterna, vilket bara efter några månader redan har lett till att cirka 1 50 000 makedonier är på väg till EU, varav två tredjedelar redan har försvunnit in i olaglighet.

Detta är verkligen inte rätta sättet att främja EU-medborgarnas säkerhetsbehov – det bidrar inte till säkerheten och bidrar naturligtvis över huvud taget inte till att stärka våra medborgares önskan om mer Europa.

Miroslav Mikolášik (PPE). – (SK) Jag är oroad över att de tidigare konferenserna inte har gett några konkreta resultat på området för icke-spridning av kärnvapen. Sådana vapen och tekniker har spritts. Det finns en ökande risk för att kärnteknik faller i händerna på brottsliga organisationer och terroristorganisationer.

Unionen bör agera gemensamt på det här området och ta ställning i frågan som en världsaktör, stärka samtliga tre pelare i fördraget om icke-spridning av kärnvapen och se till att reglerna och instrumenten för icke-spridning tillämpas och genomdrivs. Jag anser vidare att det är nödvändigt att ta med icke-spridningsfrågan bland EU:s prioriteringar och inleda en konstruktiv dialog med alla kärnvapenmakter, inte bara USA och Ryssland. Det är inte bara de fem medlemmarna i FN:s säkerhetsråd som har kärnvapen. Unionen bör därför, i den globala säkerhetens intresse, göra en politisk och diplomatisk insats för att försäkra sig om att länder som Israel, Indien, Pakistan och Nordkorea undertecknar fördraget om icke-spridning av kärnvapen.

Catherine Ashton, vice ordförande för kommissionen och unionens höga representant för utrikes frågor och säkerhetspolitik. – (EN) Herr talman! Först av allt vill jag tacka för inläggen i debatten och säga att detta var en mycket viktig och värdefull debatt om vår strategiska inriktning.

Jag vill redan från början säga att jag fullständigt håller med alla ledamöter som talade om värdet och betydelsen av parlamentets kontroll och roll, inte bara när det gäller kontrollen, utan även den sakkunskap som jag vet att parlamentet besitter. Jag har för avsikt att utnyttja den sakkunskapen och jag hoppas att vi får så många tillfällen som möjligt att kunna diskutera många, om inte alla, av de viktiga frågor som har tagits upp i dag.

Jag kommer att fatta mig ganska kort just nu, men jag vill bara nämna några av de centrala områden som jag tror är viktigast för er ledamöter. Till en början vill jag påpeka att jag inte sade nej till Barnierrapporten. Det jag sade var att vi, på grundval av de lärdomar vi har dragit från Haiti och det stöd vi nu erbjuder i Chile, ville titta på hur mycket mer vi kan göra, hur vi kan arbeta mer effektivt, vad vi kan lägga åt sidan just nu, om vi över huvud taget kan lägga något åt sidan, och Barnierrapporten ger bakgrunden till detta. Jag är mycket tacksam mot Michel Barnier för hans bidrag i det här avseendet – hans rapport utgör bakgrunden.

När det gäller fördraget om icke-spridning av kärnvapen har flera ledamöter lyft fram betydelsen av den konferens som ska hållas i maj, och jag håller med dem om att den är viktig. Det är mycket viktigt att vi nu gör framsteg när det gäller de möjligheter som konferensen i maj kommer att ge oss.

Jag håller även med om att grunden för säkerhet är starka politiska förbindelser. Vår strategi i omvärlden måste konsekvent handla om att utveckla dessa starka politiska förbindelser för att främja säkerhet, inte bara för oss själva, utan även för tredjeländer, för stater som vi vill ha sådana förbindelser med eller som vi för en dialog med på grund av våra intressen.

Flera ledamöter tog helt korrekt upp betydelsen av Balkan. I mina prioriteringar har jag angett att detta är ett ytterst viktigt arbetsområde. Under förberedelserna inför valet i Bosnien och Hercegovina är det mycket viktigt att vi lyfter fram EU:s betydelse och försäkrar oss om att de nationella politikerna informerar folket om sina planer för att skapa närmare band till EU, vilket i slutändan bör leda till EU-medlemskap.

Jag håller med om att Valentin Inzko är mycket viktig och hans arbete vid den höga representantens kansli är värdefullt. Han och jag arbetar tillsammans för att överväga den strategiska inriktningen – återigen med tanke på en framtid långt efter valet, där vi måste finnas under de kommande månaderna och åren för att upprätthålla säkerheten. Jag förstår vad ni menar angående betydelsen av stabilitet. Det måste inte bara råda säkerhet där, utan vi måste även upprätthålla den. Det är viktigt för regionen att vi går framåt, och ibland tycker jag att vi har fastnat lite i besluten om vad som måste göras härnäst. Vi måste komma vidare med det här.

Precis som ett antal ledamöter har påpekat gäller detta särskilt i Kosovo, där jag har sammanträffat med regeringen. Jag har fört samtal med regeringen och särskilt med premiärministern, för att se vad vi kan göra tillsammans i framtiden. Sedan har vi Serbien, som anstränger sig mycket hårt för att bli medlem i EU. När jag träffade president Boris Tadić och regeringsmedlemmarna framgick det även här mycket tydligt att det är något som de ser som sin framtid, och även de har förståelse för de frågor som är angelägna för oss under den resan.

När det gäller debatten om Kuba skulle jag ha rest dit. Det var helt enkelt så att tiderna inte passade ihop. Vi har ministerrådets möte för att diskutera avdelningen för yttre åtgärder, och jag kan inte vara på två ställen samtidigt. Det var vad Europaparlamentet beslutade när det gäller tidtabellen. Jag måste följa den och delta i det mötet. Men jag anser självklart att Kuba är en viktig fråga och jag tvivlar inte på att vi kommer att återvända till den.

I fråga om den separata avdelningen för fredsskapande är mitt svar att den måste finnas med i allt vi gör och jag är alltid orolig över att dela upp saker och ting, som om det på något sätt avskiljs från hela vårt arbete. Om ni ser på hur vi kommer att driva avdelningen för yttre åtgärder, fungerar den som en paraplyorganisation som tydligt omfattas av ansvarsområdena enligt fördraget, men som även tjänar er och kommissionen.

När kommissionen vill agera när det gäller handel, klimatförändringar eller energisäkerheten i världen kan även avdelningen för yttre åtgärder vara ett verktyg för att göra detta, som kopplar kommissionens arbete direkt till det som sker ute på fältet. Jag vill framhålla att allt detta handlar om att skapa en säkrare, mer stabil värld. För mig handlar alltså allt om hur vi bygger in tanken att vi finns där för att stödja insatserna för att garantera fred och för att upprätthålla freden.

När det gäller operation Atalanta anser jag att de åsikter som framförts här är mycket positiva. Det är ett mycket viktigt uppdrag, men det måste kopplas till allt annat vi gör i den regionen. Jag tar även till mig era påpekanden om att vi måste tänka på fisket och en strategi för detta. Det har vi fullständigt klart för oss.

Arbetsgrupper: Jag anser att det är en mycket god idé att parlamentet har arbetsgrupper. Jag anser att de högre tjänstemännen har bra kontakter med dem för närvarande och så måste det förbli.

I fråga om det operativa högkvarteret har jag inte ändrat ståndpunkt. Det jag sade i januari var att jag fortfarande måste övertygas om detta. Vi har nu diskuterat frågan, och eftersom jag har hunnit arbeta lite mer i min tjänst är jag mer insatt i det arbete vi gör med våra uppdrag utomlands, vare sig det är i Kosovo eller Bosnien, eller om vi diskuterar vad vi gör inom operation Atalanta, eller självklart, vad vi just har gjort i Haiti och så vidare.

I mitt uttalande sade jag att vi måste se på vad som är nödvändigt och sedan besluta oss för hur vi bäst kan åstadkomma det. Åsikterna skiljer sig åt, men jag tror ändå att de kommer att inriktas på ett gemensamt tema, och det är vad vi borde göra. Det handlar alltså om att vi på det ena sättet eller det andra är övertygade om hur vi bör gå till väga.

När det gäller mänskliga rättigheter vill jag beskriva den frågan som en silvertråd. Att förmedla våra värden och de mänskliga rättigheterna är grundläggande för allt vi gör i Europeiska unionen och i omvärlden. Det handlar om att vi måste försäkra oss om att den tråden löper hela vägen igenom våra åtgärder för att stödja våra insatser att främja EU:s värden runtom i världen. Jag kommer att följa vårt arbete i det här avseendet mycket nära, så det är inget som bara blir ett extra tillägg till dialogen. Det kommer att vara centralt för allt vi gör.

Jag håller också med om det som sagts om de starka transatlantiska förbindelserna med Förenta staterna. De är en stark partner till oss på en hel rad olika områden, särskilt krishantering, och det är mycket viktigt att vi bygger vidare på detta. Jag är också mycket angelägen om att bygga vidare på vårt arbete med USA på utvecklingsområdet, särskilt i Afrika, där det finns en potential – anser jag i alla fall – att göra mycket mer, särskilt mot bakgrund av min erfarenhet av Aid for Trade som kommissionsledamot med ansvar för handel.

Vi måste även tänka på andra viktiga partnerskap. Jag har talat med den brasilianske utrikesministern om möjligheterna att återuppta vårt samarbete på utvecklingsområdet igen, där stordriftsfördelar och samarbetsförmåga innebär att vi kan frigöra resurser på ett mycket effektivare sätt till vissa delar av världen som har verkliga behov.

Jag instämmer även i det som sagts om IT-hot. Det är en mycket viktig fråga. Problemet finns redan. Det är en fråga som vi måste fortsätta att titta på eftersom hoten oundvikligen ständigt förändras.

Bara ett par ord om avdelningen för yttre åtgärder. EU:s geografiska bredd måste återspeglas inom EEAS. Jag håller fullständigt med om det, men det kommer att ta mig tid att åstadkomma detta. En av de saker jag har sagt till alla utrikesministrar, och som jag även säger till er här i parlamentet, är att jag verkligen vill be er att motstå frestelsen: Om de fyra eller fem personer som jag utser först inte kommer från den medlemsstat som ni kanske känner till bäst, så innebär inte det att jag inte kommer att utse några personer från de medlemsstaterna i framtiden. Vi måste helt enkelt bygga upp avdelningen steg för steg. Vi måste komma ihåg, och ni ledamöter vet det, att avdelningen inte existerar för tillfället. Jag har ingen arbetsgrupp eller personal för EEAS. Innan den rättsliga grunden har fastställts har vi ingenting. Läget är detsamma som förut, dvs. att vi måste försöka sätta ihop avdelningen på ett mer konsekvent sätt.

Jag kommer att utse personer på meriter och inget annat. Det finns inga favoriter här. Utnämningarna sker på meriter. Jag vill ha de allra bästa och främsta och det är vad jag har sagt till medlemsstaterna och institutionerna. Jag vill att delegationerna ute på fältet ska fungera som ett paraply, som kan stödja EU:s arbete i alla olika aspekter, när EU företräds i tredjeländer, i vårt arbete med tredjeländer.

Det är viktigt att vi gör detta eftersom vi annars kommer att bli splittrade igen. Frågan är hur det ska göras, och det är därför vi för en dialog med rådet och kommissionen för närvarande. Om det var mycket enkelt skulle vi ha gjort det vid det här laget. Vi måste bara försäkra oss om att vi gör det ordentligt och effektivt. Vi kommer att lösa det under de närmaste veckorna.

När det gäller resurser kommer jag att förordla flexibilitet. Jag kommer att hävda att om man har en kris i ett visst land eller om man inser att man måste kunna omfördela resurser måste vi lösa det, men det bör vi göra inom ramen för den parlamentariska kontrollen. Återigen, vi måste fundera på hur vi kan få det att fungera, inte bara nu, utan även i framtiden.

Vi måste absolut undvika dubbelarbete, annars kommer vi inte att ha vunnit något utom mer byråkrati, och det vill vi inte ha. Vi måste se till att det blir en samstämd avdelning som fungerar väl, som arbetar som en enhet inom EU, och stöder och stöds av de andra institutionerna. Och som sagt, vi måste komma ihåg att avdelningen inte finns ännu. Vi får hoppas att vi kan få det arbetet gjort inom de närmaste veckorna. Med parlamentets stöd är jag säker på att vi kommer att lyckas med det, så att vi kan förverkliga detta. Vi kan lägga grundstenarna, men det kommer att ta tid att bygga upp avdelningen, och det är så viktigt att jag hoppas att ni alla förstår det.

Jag har några sista kommentarer. När det gäller toppmöten har vi många olika sådana. Det vi alltid måste väga in är värdet och betydelsen av varje toppmöte. Jag kan inte delta i alla toppmöten. De är helt enkelt för många. Jag kommer att delta i en del av dem. Vi var väl företrädare vid Marocko-toppmötet eftersom båda ordförandena var där. Uppriktigt sagt, om både rådets ordförande och kommissionens ordförande deltog, måste vi kunna säga att det fanns en stark EU-representation vid toppmötet. Det krävs inte alltid att jag är där också, och de håller med om det.

Avslutningsvis talade ni ledamöter om förbindelserna med länder som Japan, om förbindelserna med länder som vi har viktiga strategiska partnerskap med, t.ex. Ryssland, och om betydelsen och värdet av Mellanöstern, dit jag kommer att resa från söndag och framåt, och även om hur viktig och värdefull kvartetten är, eftersom jag kommer att resa igenom Mellanöstern. Jag tror att jag kommer att besöka fem länder, och sedan kommer jag att avsluta i Moskva för kvartettens möte för att diskutera vad vi ska göra härnäst.

Ärade ledamöter! Avslutningsvis vill jag tacka er för att ni uppmärksammade att jag är på rådets sida och inte på kommissionens. Jag kommer att byta sida från gång till gång. Så länge det inte finns någon plats i mitten, kommer jag att fortsätta att röra mig fram och tillbaka. Det kommer att vara ert ansvar att komma ihåg vilken sida jag är på när jag kommer in.

Jag vill inte sluta utan att än en gång varmt tacka Gabriele Albertini och Arnaud Danjean för deras utmärkta betänkanden, som har gett mig möjlighet att framföra mina åsikter här i dag.

(Applåder)

Gabriele Albertini, föredragande. – (IT) Jag tackar mina ledamotskolleger och alla som har talat, speciellt dem som instämde i de centrala delarna av betänkandet och berömde och stödde innehållet, men även dem som uttryckte kritik och dem som framför allt gjorde detta i en önskan att komma till rätta med de beklagligt tragiska fall där våld har brukats, och drömma om en fredlig värld. Den framstående grekiske filosofen Platon sade att bara de döda har sett krigets slut. Trots vår vägran att böja oss för denna filosofi och våra försök att förhindra att så sker, tvingar verkligheten oss att bruka våld även under fredsuppdrag.

Jag gratulerar fru Ashton och tackar henne för att hon nämnde mitt betänkande. En aspekt av hennes synsätt som jag särskilt tycker om är den dubbla karaktären, att hon försöker skapa synergi mellan rådets och kommissionens uppgifter. Hon kommer att i hög grad fysiskt närvara och växla mellan rådets, parlamentets och kommissionens bänk – vilket visar på hennes önskan att fylla två funktioner.

Från parlamentets sida anser jag emellertid att vi måste stödja och främja detta samverkande engagemang. Europeiska kommissionen ansvarar för utvecklingspolitiken, grannskapspolitiken och politik för stabilitet och främjande av de mänskliga rättigheterna och demokratin, medan rådet för sin del genomför fredsuppdrag och rättsstatsuppdrag. Denna uppsättning av olika teman måste få sitt definitiva uttryck i den europeiska avdelningen för yttre åtgärder (EEAS), som måste vara effektiv, verkningsfull och utrustad med den nödvändiga kompetensen och de nödvändiga resurserna för att spela den roll som den är tänkt att göra, och vi kommer att arbeta hårt för att åstadkomma detta.

Jag tackar även den höga representanten – och vi kommer att diskutera detta ytterligare den 23 april – för att hon har samtyckt till att närvara vid den utfrågning som utskottet för utrikesfrågor ska hålla om EEAS, då vi kommer att få möjlighet att diskutera detta mer ingående. I dag markerar början på vårt samarbete, men sannerligen inte slutet.

Arnaud Danjean, föredragande. – (FR) Herr talman, fru Ashton, mina damer och herrar! Tack för alla inlägg, som återigen har bidragit till att berika debatten och detta betänkande.

Jag vill lugna dem som har gett uttryck åt sina tvivel, och ibland, sina misstankar om att detta betänkande kan öppna dörren för mer konkurrens, särskilt med Nato, och till och med för isolering. Så är absolut inte fallet, det anser jag verkligen inte, och jag vill även tillägga att det inte finns med i fördraget, snarare tvärtom. Ni kan lita på en fransk ledamot av Europaparlamentet som har kämpat outtröttligt för att hans land ska återinsättas inom Natos integrerade strukturer.

När vi talar om strategisk självständighet, vad har tanken varit, vilken politik har vi byggt upp i tio års tid? Svaret är Europeiska unionens förmåga att ingripa via civila och militära uppdrag i områden där andra organisationer, inklusive Nato, inte kan ingripa. Nato skulle inte ha kunna ingripa för att få slut på konflikten i Georgien, där varken Förenta nationerna eller Organisationen för säkerhet och samarbete i Europa (OSSE) är närvarande. Nato ingrep inte tidigare än vi gjorde på Afrikas horn för att sätta stopp för händelser som utgjorde ett hot mot våra säkerhetsintressen.

Strategisk självständighet innebär även möjligheten att ingripa med hjälp av en rad olika instrument som bara vi förfogar över: civila och militära instrument, rättsliga instrument, finansiella instrument och utvecklingsinstrument. EU är bäst lämpat för att genomföra denna globala strategi i krisområden.

Vår strategiska självständighet handlar dessutom om att vi, vid behov, kan välja att inte ingripa, att inte blanda oss i ensidiga militära kampanjer, även – och det har flera österrikiska ledamöter påpekat – på grund av att det finns neutrala länder bland oss och att vi respekterar deras status.

Det är det som menas med EU:s försvar och säkerhet. Det är det som den strategiska självständighet som vi utformar genom denna politik handlar om. Vi får aldrig glömma ursprunget till den europeiska säkerhets- och försvarspolitik. Den härstammar från ett tragiskt, blodigt misslyckande, på Balkan på 1990-talet, då EU var oförmöget att hantera en stor säkerhetsutmaning på vår egen kontinent. Vi får inte glömma det. Våra EU-medborgare har inte glömt det, och de skulle inte förlåta oss om vi övergav ambitionen att EU ska spela en roll på den internationella arenan.

(Applåder)

Talmannen – Punkten är härmed avslutad. Debatten är avslutad. Jag har mottagit sex resolutionsförslag⁽¹⁾, som ingetts i enlighet med artikel 115.5 i arbetsordningen.

Omröstningen kommer att äga rum i dag.

Elena Băsescu (PPE), skriftlig. – (RO) Jag vill först och främst gratulera Gabriele Albertini till hans arbete med det här betänkandet. Jag är nöjd över att de ändringsförslag som jag lade fram har antagits. Förra veckan meddelade kommissionen att 43 stora energiprojekt kommer att finansieras, bland annat fyra projekt som omfattar Rumänien. I framtiden måste kommissionen lägga vederbörlig vikt vid den Europatäckande

⁽¹⁾ Se protokollet.

oljeledningen Constanța–Trieste, och även utveckla förbindelserna med länderna i det östra partnerskapet. Insatserna att genomföra projekt som ett led i Svartahavssynergien måste också intensifieras för att säkra ett effektivare samarbete på detta område. Moldavien kan spela en viktig roll, både i det östra partnerskapet och i Svartahavssynergien. EU måste särskilt inrikta sig på förbindelserna med Moldavien och stödja landets resa mot EU-anslutning. EU måste engagera sig starkare för att bidra till att lösa de pågående konflikterna i Svartahavsregionen, bland annat konflikten i Transnistrien. Utvecklingen av det transatlantiska partnerskapet måste vara en prioritering i EU:s utrikes- och säkerhetspolitik. Förbindelserna med Förenta staterna är ytterst viktiga för att befästa den globala säkerheten och stabiliteten. Installationen av en del av det amerikanska antimissilsystemet på rumänskt territorium är ett bevis på det stora förtroende som USA hyser för mitt land.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Det är beklagligt att den multilaterala nedrustningsprocessen har avbrutits och att det har saknats politisk vilja att genomföra den i flera år. Därför är den kommande konferensen för översyn av fördraget om icke-spridning av kärnvapen mellan parterna till fördraget särskilt viktig.

Som det förklaras i det resolutionsförslag som vi har undertecknat är vi djupt oroade över riskerna med en ny kärnvapenkapprustning. Därför krävs ett omedelbart upphörande av utveckling, framställning och lagring av kärnvapen.

USA måste sluta utveckla de nya generationerna av taktiska kärnvapen och gå i helt motsatt riktning, genom att underteckna och ratificera fördraget om fullständigt förbud mot kärnsprängningar (CTBT).

Vi förespråkar även en fredlig lösning på tvisten om Irans kärnprogram och kräver att förhandlingarna återupptas. Vi uppmanar att vi motsätter oss alla militära aktioner eller hot om att bruka våld. Vi varnar likaså för att alla militära aktioner kan leda till att krisen i regionen förvärras ännu mer.

Edit Herczog (S&D), skriftlig. – (HU) Herr talman, mina damer och herrar! Konferensen om översyn av fördraget om icke-spridning av kärnvapen kommer att hållas i april–maj 2010. Det är viktigt att EU-medlemsstaterna framför en enad ståndpunkt vid konferensen och att de på nytt bekräftar icke-spridningsavtalets samtliga tre pelare: icke-spridning, nedrustning och samarbete kring den civila användningen av kärnkraft. Medlemsstaterna måste ge uttryck för sitt åtagande att eliminera handeln med kärnvapen, gradvis minska det befintliga kärnvapenlagret och noggrant övervaka tillverkningen av material som krävs för framställning av kärnvapen samt innehav av produkter som krävs för att framställa kärnvapen. Medlemsstaterna måste även spela en huvudroll i tillämpningen av resolution 1887 från FN:s säkerhetsråd, som antogs under hösten 2009 (den 24 september). Enligt resolutionen ska FN-medlemsländerna öka insatserna för att ta fram ett heltäckande internationellt avtal för att reglera elimineringen av kärnvapen, under strikt internationell övervakning. Dessutom ska de arbeta för att införa två konkreta åtgärder inom de förutnämnda områdena, så att de föregår med gott exempel för resten av världen. EU-medlemsstaterna måste främja fördraget om fullständigt förbud mot kärnsprängningar och ett förnyande av fördraget om minskning av strategiska vapen (Start I) mellan Förenta staterna och Ryssland. EU måste behandla insatserna när det gäller kärnbränsle som ett prioriterat område och inrikta sig på att harmonisera, skärpa och skapa insyn i bestämmelserna om lagring, transport och handel med kärnbränsle.

Filip Kaczmarek (PPE), skriftlig. – (PL) Mina damer och herrar! Jag måste säga att jag misstänker att årsrapporten om den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken för 2008 inte kommer att väcka sådana känslor som vår debatt om denna fråga nästa år. Jag hoppas nämligen att vi om ett år kommer att veta hur den europeiska avdelningen för yttre åtgärder ser ut, och att den nya avdelningen i sin tur kommer att ha ett mycket stort inflytande över EU:s yttre politik.

EU har ambitionen att vara en global aktör. Det är bra, men det kommer inte att bli lätt att infria den ambitionen. Vi har en hel del hårt arbete framför oss. EU-institutionerna måste enas om den europeiska avdelningen för yttre åtgärder. Det kommer inte att bli lätt, men om vi inte gör det kommer vi inte att kunna förbättra den yttre politiken. Vi bör gå tillbaka till EU:s grundläggande värden, och låta dem utgöra grunden för att bygga upp vår yttre politik.

Vi måste alltid ha solidaritet, jämlikhet, enhetliga normer och mänskliga och medborgerliga rättigheter i åtanke. Vi måste alltid tänka på att upprätthålla den interna balansen, och på att vi måste försvara alla EU-medlemsstats intressen som inte är ömsesidigt utestängande. En central fråga är absolut behovet av att förbättra samordningen mellan EU-institutionerna och medlemsstaterna. Särskilda nationella intressen får inte strida mot sammanhållningen i vår gemenskap. Paradoxalt nog agerar även de länder som vill ses som en drivkraft för den europeiska integrationen ibland mot unionens gemensamma intressen. Det måste vi ändra på.

Kristiina Ojuland (ALDE), skriftlig. – (ET) Herr talman! Några av de föregående talarna har lyft fram problemen med sammansättningen hos den europeiska avdelningen för yttre åtgärder, som har inrättats i och med Lissabonfördragets ikraftträdande. Jag anser att det är ytterst viktigt att vi står fast vid principen om geografisk jämlikhet när vi sätter ihop EEAS och att vi, precis som med andra EU-organ, tillämpar positiv diskriminering för företrädare för de nya medlemsstaterna, vilket avspeglas under övergångsperioden och snabbar på karriärutvecklingen. Företrädarna för de nya medlemsstaterna saknar den nödvändiga årtiondelånga arbetserfarenheten vid EU-institutionerna, vilken är en nödvändig förutsättning för att inneha de högsta ämbetena. Det skulle vara orättvist om alla de viktigaste tjänsterna innehades av tjänstemän från de gamla medlemsstaterna, och om tjänstemännen från de nya medlemsstaterna skulle förbigås av dessa skäl i många år framöver. Detta skulle uppenbarligen vara ett slöseri med resurser, eftersom Maltas företrädare t.ex. kan ha mycket mer sakkunskap om länderna i Nordafrika, Cyperns företrädare om Mellanöstern, Bulgariens om Turkiet, Polens om Vitryssland och Ukraina, Östersjöstaternas om Ryssland och så vidare. Jag hoppas att EU inte kommer att göra misstaget att bara låta de gamla medlemsstaterna utgöra ansiktet utåt för EEAS, utan att man i stället finner en optimal lösning som tillfredsställer samtliga medlemsstater.

Czesław Adam Siekierski (PPE), skriftlig. – (PL) Världssituationen skapar nya utmaningar för EU:s yttre politik, vilket kräver en bredare förståelse av säkerhetsproblemen. Nya makter har uppstått, som håller på att bli aktivt involverade i den globala politiken på olika områden. Därför krävs en dialog på global nivå och nya principer för samarbete och rollfördelning. Vi måste komplettera den viktiga roll för världssäkerheten som Nato och USA spelar genom att inrätta speciella rörliga styrkor, som en del av EU, som kan hantera alla slag av naturkatastrofer och andra katastrofer. Då kommer unionen inte bara att uppfattas som en institution som kämpar för demokrati och mänskliga rättigheter, utan även som en institution som hjälper människor i svåra tider. Farorna och hoten ökar tydligt, vilket innebär att energi- och livsmedelssäkerhetsfrågorna blir allt viktigare. Jag anser att vi måste ändra uppfattning om funktionssättet för EU:s avdelning för yttre åtgärder, där vi fastställer avdelningens arbetsområden och principerna för inrättandet, samt principer för rollfördelningen och för samarbetet med medlemsstaternas diplomatiska tjänster, så att det blir möjligt att klargöra vilka roller som de enskilda EU-institutionerna bör spela. Om vi inte redan från första början lyckas fastställa rollfördelningen och befogenheterna kan det uppstå missförstånd mellan olika institutioner och ledare inom unionen, och även mellan EU och medlemsstaterna. Den inledande erfarenheten av den funktion som den vice ordföranden och höga representanten kommer att fylla och de allmänna förväntningarna att hon ska vara aktiv och närvarande på olika platser samtidigt, kräver att vi överväger att utse ställföreträdare och involvera andra kommissionsledamöter i hennes arbetsområden i större utsträckning, eftersom de är så många.

Traian Ungureanu (PPE), skriftlig. – (RO) Jag välkomnar Albertinibetänkandet, där de viktigaste aspekterna av den gemensamma säkerhets- och utrikespolitiken beskrivs, särskilt punkterna om utveckling av det östra partnerskapet och EU:s politik i Svartahavsregionen. Det östra partnerskapet och den parlamentariska församlingen Euronest utgör en lämplig ram för att föra EU:s östra grannar närmare de europeiska normerna, och klargöra vissa staters utsikter till EU-anslutning, t.ex. Moldavien. Jag vill särskilt betona att det är viktigt att ge snabbt, riktat stöd till Moldaviens EU-vänliga regering. I detta avseende bör två EU-åtgärder ökas: Processen för att bevilja makrofinansierat stöd från EU och viseringsfria resor till EU för moldaviska medborgare. I Svartahavsregionen är det viktigt att fortsätta arbetet med att nå EU:s mål att garantera energisäkerhet. Jag stöder punkt 21 i betänkandet, där parlamentet uppmanar EU att genomföra Nabucco-projektet fullt ut och så snabbt som möjligt. En annan fråga under denna debatt, som är minst lika viktig, är att det görs en lämplig utvärdering av utvecklingen av USA:s antimissilförsvarsprojekt och dess betydelse för Europas säkerhet. Rumäniens deltagande i detta projekt visar att landet har blivit en konkret part i EU:s säkerhetsarbete och att det är fullständigt kapabelt att uppfylla säkerhetsåtagandena gentemot våra allierade.

Janusz Władysław Zemke (S&D), skriftlig. – (PL) Jag har flera kommentarer om den europeiska säkerhetsstrategin och den gemensamma säkerhets- och försvarspolitik.

De största hot och utmaningar som EU står inför beskrivs väl i Europaparlamentets resolutionsförslag. Problemet är att vi inte kan bemöta dem i tillräcklig grad, åtminstone inte alltid snabbt nog. Det finns tre viktiga brister, och om vi kan komma till rätta med dem skulle vi radikalt kunna förbättra den gemensamma säkerhets- och försvarspolitikens effektivitet. Den första bristen är att det saknas beslutsamhet bland alla EU-medlemsstater om att vi bör ha en gemensam politik och inte bara en muntlig förklaring om att det är nödvändigt att ha en sådan politik. Den andra bristen är det svaga samarbetet mellan ett antal EU-institutioners arbete. Det finns fortfarande ingen insatscentral på EU-nivå för kritiska situationer. Den tredje och sista

bristen är att den militära och civila potential som unionen förfogar över i praktiken, och som inte bara står till enskilda medlemsstaters förfogande, är för liten.

Till exempel är problemen med lufttransporten allmänt kända, och lufttransporten är ytterst viktig för att man ska kunna agera snabbt vid krissituationer. Det krävs framsteg på dessa tre områden, annars kan vi inte göra den gemensamma säkerhets- och försvarspolitik mer effektiv.

(Sammanträdet avbröts i avvaktan på omröstningen.)

ORDFÖRANDESKAP: McMILLAN-SCOTT

Vice talman

7. Omröstning

Talmannen. – Nästa punkt är omröstningen.

(För omröstningsresultat och andra uppgifter som rör omröstningen: se protokollet.)

Robert Atkins (ECR). – (EN) Herr talman! En ordningsfråga. Om vi håller den första omröstningen kl. 12.00 tror jag att ledamöterna skulle sätta sig ned och delta, i stället för att vi väntar på att de ska sätta sig ned och sedan genomför omröstningen.

(Applåder)

Talmannen. – Jag är väldigt hänsynsfull.

Sergio Paolo Francesco Silvestris (PPE). – (IT) Herr talman! Jag ber om ursäkt för att jag avbryter, men som ledamot av Europaparlamentet vald i Italien anser jag att det är min skyldighet att från parlamentets sida sända en respektfull och aktningfull hälsning till mitt lands president Giorgio Napolitano, väktare över Italiens konstitutionella värden och nationella enighet.

Italiens president bör alltid omnämnas med respekt och aktning här i parlamentet.

(Applåder)

Talmannen. – Vi går nu vidare till omröstningen.

7.1. Årsbokslut i vissa typer av bolag avseende mikroenheter (A7-0011/2010, Klaus-Heiner Lehne) (omröstning)

Charles Tannock (ECR). – (EN) Herr talman! Jag vill bara att parlamentet uppmärksammar att Noam Shalit är närvarande på åhörarläktaren. Noam Shalit är far till fanjunkare Gilad Shalit, som har dubbelt israeliskt medborgarskap och EU-medborgarskap, och som grymt har hållits internerad utan kontakt med omvärlden i över tre år av Hamas i Gaza. Vi här i parlamentet hoppas alla att Noams kampanj för hans son kommer att bli framgångsrik och att han släpps snart.

(Applåder)

Talmannen. – Tack, herr Tannock.

7.2. EU 2020 – Uppföljning av Europeiska rådets informella möte den 11 februari 2010 (B7-0150/2010) (omröstning)

7.3. Genomförande av Goldstone-rekommendationerna om Israel/Palestina (B7-0135/2010) (omröstning)

7.4. Situationen för civilsamhället och nationella minoriteter i Vitryssland (B7-0134/2010) (omröstning)

7.5. Beskattning av finansiella transaktioner (omröstning)

7.6. Det gemensamma eurobetalningsområdet (omröstning)

7.7. Handelsavtal om åtgärder mot varumärkesförfalskning (Acta) (omröstning)

- Före omröstningen om ändringsförslag 1:

Tokia Saïfi, för PPE-gruppen. – (FR) Herr talman! Jag kommer att läsa upp det muntliga ändringsförslaget: "Europaparlamentet uppmanar kommissionen att fortsätta med Acta-förhandlingarna och begränsa dem till det befintliga europeiska systemet för att kontrollera efterlevnaden av bestämmelserna om immateriella rättigheter och för att bekämpa varumärkesförfalskning."

(Det muntliga ändringsförslaget beaktades.)

7.8. Förordning om tillämpning av Allmänna preferenssystemet (omröstning)

- Före omröstningen om ändringsförslag 4:

Yannick Jadot, för Verts/ALE-gruppen. – (FR) Herr talman! Jag vill lägga fram ett muntligt ändringsförslag till detta ändringsförslag, genom att två delar av ändringsförslaget tas bort, nämligen orden "av den colombianska armén" och "för Colombia".

Ändringsförslaget lyder följaktligen på följande sätt: "Europaparlamentet anser att de oroande nyheterna om dödandet av fackföreningsmedlemmar i Colombia samt de nyheter som mottagits nyligen, och som nu bekräftats av Colombias allmänna åklagare, om att massgravar med kropparna av hundratals personer som dödades under de senaste åren har upptäckts i regionen La Macarena, är tillräckliga bevis för att kommissionen ska kunna inleda en undersökning i enlighet med förordningen."

(Det muntliga ändringsförslaget beaktades. Det ändrade ändringsförslag 4 beaktades inte.)

7.9. Årlig rapport 2008 om GUSP (A7-0023/2010, Gabriele Albertini) (omröstning)

- Före omröstningen:

Heidi Hautala (Verts/ALE). – (EN) Herr talman! Det här betänkandet handlar om den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken under 2008. Det står dock ingenting om vad som hände den 10 mars 2008 när tibetaner genomförde en fredlig protest mot förtrycket av deras kultur och religion. I dag har vi en gäst från Tibet, Namdrol Lhamo, en nunna som satt i Drapchi-fängelset i tolv år för att hon hade deltagit i en fredlig demonstration och sedan spelat in sånger i fängelset. Vi bör hylla henne och alla andra modiga tibetaner som lever under ockupation.

Jag sammanträffade med Dalai Lama nyligen, och vi kom till slutsatsen att det är viktigt att snabbt genomföra en oberoende internationell utredning av vad som skedde i Lhasa den 10 mars 2008 och dagarna före och efter det datumet. Så länge ingen utredning görs kommer Kina nämligen att fortsätta att anklaga den tibetanska exilregeringen och Dalai Lama för att ha anstiftat upproret och för dess våldsamma efterverkningar.

Enligt den tibetanska exilförvaltningen dog minst 220 tibetaner, många till följd av urskillningslöst skjutande från polisens sida, misshandel eller tortyr i fängelser. Många fler saknas.

(Ihållande applåder)

- Före omröstningen om ändringsförslag 1:

Adrian Severin, för S&D-gruppen. – (EN) Herr talman! Vi har ett ändringsförslag här.

Vanligtvis skulle min grupp rösta mot, men för att vi ska kunna rösta för, skulle vi vilja stryka orden "som medför ett slut på den israeliska blockaden".

Detta beror på att den israeliska blockaden är en alltför komplex fråga, och jag anser inte att det finns en tydlig koppling mellan de föregående orden och dessa ord. Om vi kan stryka dessa ord tror jag att vi kan

godta resten av ändringsförslaget, och då skulle vi kunna rösta för. Det är en liten ändring, men den skulle göra att vi kan rösta för.

(Det muntliga ändringsförslaget beaktades. Det ändrade ändringsförslag 11 beaktades inte.)

7.10. Genomförandet av den europeiska säkerhetsstrategin och den gemensamma säkerhets- och försvarspolitik (A7-0026/2010, Arnaud Danjean) (omröstning)

- Före omröstningen om ändringsförslag 5:

Reinhard Bütikofer, för Vets/ALE-gruppen. – (DE) Herr talman! Jag vill föreslå att vi röstar om ett ändringsförslag till detta resolutionsförslag, som jag nu kommer att läsa upp.

(EN) "Europaparlamentet uppmanar den vice ordföranden och höga representanten för kommissionen, rådet och medlemsstaterna att komma till rätta med obalansen mellan civil och militär planeringskapacitet", och stryka resten eftersom det redan har tagits med i texten.

(Det muntliga ändringsförslaget beaktades inte.)

- Före omröstningen om ändringsförslag 34:

Hannes Swoboda, för S&D-gruppen. – (EN) Herr talman! Kollegerna har lagt fram ett ändringsförslag som vi skulle kunna godta om vi kombinerar det med det ursprungliga ändringsförslaget. Som jag har förstått saken delar kollegerna och vi åsikten att våra strategiska beslut inte borde vara beroende av Ryssland, men att Ryssland däremot är en viktig partner.

Om kollegerna skulle gå med på att vi tar deras ändringsförslag och skriver "inklusive Ryssland" – Ryssland är en av parterna i den kontinentala dialogen – skulle vi kunna instämma och rösta för detta ändringsförslag.

(Det muntliga ändringsförslaget beaktades inte.)

7.11. Icke-spridningsfördraget (omröstning)

8. Röstförklaringar

Muntliga röstförklaringar

Betänkande: Lehne (A7-0011/2010)

Viktor Uspaskich (ALDE). – (LT) Herr talman! Jag vill säga att jag stöder detta beslut, men mitt kort fungerade inte i början, och det var därför jag ville nämna det. Mina damer och herrar! Jag övergår nu till saken i fråga, nämligen förslaget till Europaparlamentets och rådets direktiv om ändring av rådets direktiv 78/660/EEG om årsbokslut i vissa typer av bolag avseende mikroenheter. Detta förslag gav upphov till stormiga debatter på nästan alla nivåer, inom både EU-institutionerna och i medlemsstaternas institutioner. Jag är övertygad om att vi måste ta fram EU-regler på det här området. Jag vill dock betona att våra åtgärder för att minska den administrativa bördan för mikroenheter inte får strida mot villkoren för rättvis konkurrens, varken på medlemsstaternas interna marknader eller på EU-marknaden. Jag anser att en enhetsskatt borde inrättas för mikroenheter, vilket redan finns i vissa medlemsstater. En sådan skatt skulle antingen kunna beräknas på grundval av antalet anställda eller omsättning eller territorium, beroende på typ av verksamhet. Då skulle detta slags företag inte längre lockas att syssla med olagliga verksamheter.

Peter Jahr (PPE). – (DE) Herr talman! Genom att undanta mikroföretagen från skyldigheten att upprätta årsbokslut uttalar sig Europaparlamentet tydligt för avskaffandet av överflödigt byråkrati. Med en EU-omfattande lättnad på cirka 6,3 miljarder euro, stimulerar vi på ett konkret sätt även tillväxten inom EU:s sektor för små och medelstora företag. Eftersom medlemsstaterna själva kan besluta om detta undantag från skyldigheten att upprätta årsbokslut, förväntar jag mig att så många länder som möjligt, särskilt Tyskland, kommer att utnyttja den här möjligheten. Detta system kommer inte bara att ge företagen möjlighet att spara tid och pengar, de insparade kostnaderna uppgår till cirka 2 000 euro per företag, det är även ett mycket bra exempel på att EU är mer medborgarvänligt än vad många tror att det är. Det skulle vara trevligt om detta exempel här i parlamentet kunde följas av många fler.

Tiziano Motti (PPE). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag stödde inte Lehne-betänkandet. Jag beklagar att jag inte kunde göra det eftersom den handlar om mikroföretag, som är grundstommen i ekonomin, men jag anser framför allt att betänkandet, i den form det antogs, leder till att det skapas konkurrensskillnader mellan företagen i medlemsstaterna, och det är inte vad vi vill, särskilt inte i kristider. Bokföring är faktiskt både effektivt och nödvändigt, just av det skälet att den ger företagen möjlighet att konkurrera på marknaden och även få banklån, eftersom kvaliteten på ledningen mäts med utgångspunkt i bokföringen, för både företag och mikroföretag.

Jag anser att vi i stället bör arbeta för att hjälpa mikroföretagen genom att skapa incitament för att minska skatterna, att vi bör hjälpa unga företagare och familjeföretag att verkligen bli konkurrenskraftiga på marknaden, och slutligen hjälpa dem att få lån från institutioner, vilket hittills främst har varit förbehållet stora företag, vad jag har sett.

Marian Harkin (ALDE). – (EN) Herr talman! Jag är glad över att kunna stödja Lehne-betänkandet, som kommer att bidra till att minska den administrativa bördan för mikroföretag.

Några av de saker som kommer upp när man talar med småföretagen är överreglering, byråkrati och att de översvämmas av pappersarbete. De har rätt i det, och det är rimligt att de, som mikroföretag, inte ska vara föremål för samma regler och bestämmelser som stora företag.

Dagens beslut är ett förnuftigt och välgrundat svar för att lösa problemen för de kämpande småföretagen i EU. Oftast föreslår vi ny lagstiftning här i parlamentet, men i dag ändrade vi en rättsakt. Detta kommer att skapa ett bättre företagsklimat och öka småföretagens konkurrenskraft och var verkligen värt mödan.

Vito Bonsignore (PPE). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag vill tacka Klaus-Heiner Lehne för detta betänkande. Europeiska unionen är mycket mån om näringslivet – vilket har visat sig här i dag – och särskilt min grupp, Europeiska folkpartiets grupp (kristdemokrater), har alltid prioriterat stödet till små och medelstora företag. Av dessa skäl anser jag att den åtgärd vi har vidtagit, som syftar till att minska byråkratin och minska kostnaderna för mikroföretag, är mycket läglig. Åtgärden utgör en konkret hjälpande hand för små företag i dessa svåra tider.

Avslutningsvis tycker jag att det är bra att åtgärden är flexibel, vilket innebär att medlemsstaterna ges möjligheten att anta direktivet vid den lämpligaste tidpunkten. Syftet med detta är att undvika alla olagliga situationer som kan uppstå genom en plötslig och överdriven minskning av kontrollerna.

Resolutionsförslag: RC-B7-0151/2010

Philippe Lamberts, för Verts/ALE-gruppen. – (FR) Herr talman, mina damer och herrar! Jag anser att den omröstning som vi har genomfört är anmärkningsvärd i två avseenden. För det första beslutade de tre stora grupperna att utarbeta en gemensam resolution, som de lade fram sex minuter innan tidsfristen löpte ut, vilket därmed förhindrade de andra grupperna att lägga fram ändringsförslag till den. Denna inskränkta inställning är ovärdig parlamentet.

För det andra: Om bara en vettig text hade tagits fram! Vid en tidpunkt när kommissionen, med samma politiska familjer, kommer hit med fem mål och sex politiska strategier för att fullfölja dessa mål, kommer parlamentet med den resolution som inte säger något alls, med stöd av de tre stora politiska familjerna.

Jag anser faktiskt att resolutionen i hög grad förlöjligar parlamentet som, i en så viktig debatt som EU 2020, inte lyckas med annat än att komma med självklara påståenden.

Ramona Nicole Mănescu (ALDE). – (RO) Som alla vet var gruppen Alliansen liberaler och demokrater för Europa bland de första att kräva ett mer djupgående synsätt på strategin för den ekonomiska tillväxten. Det är exakt därför jag välkomnar de ändringar som införs i och med framtidsstrategin EU 2020 i det avseendet.

Jag anser emellertid att vissa aspekter inte har utvecklats tillräckligt. I detta sammanhang vill jag uppmärksamma att det i EU 2020-strategin inte riktigt klargörs vilket förhållande som sammanhållningspolitiken kommer att ha till strategin. Herr talman, jag anser att sammanhållningspolitiken, som ett finansiellt instrument som huvudsakligen är avsett för regional utveckling, måste inriktas på regionerna även i fortsättningen.

Enligt kommissionens förslag får dessutom rådet och medlemsstaterna det huvudsakliga ansvaret för att genomföra och förvalta strategins politik, men man förbiser emellertid den viktiga roll som lokala myndigheter spelar för att åstadkomma konkreta resultat på regional och lokal nivå.

Jag anser att strategins framgångar huvudsakligen kommer att bero på hur den genomförs på nationell, lokal och regional nivå.

Petru Constantin Luhan (PPE). – (RO) Under Europeiska rådets informella möte som hölls den 11 februari antog stats- och regeringscheferna en förklaring för att stödja Greklands insatser för att råda bot på sin ekonomiska och finansiella situation. Dessutom diskuterades frågan om vad EU kommer att stå för 2020, efter Lissabonstrategin.

Jag anser att detta är en röst för solidariteten eftersom vi, när vi ser framåt mot EU 2020, måste arbeta mycket mer för att fullfölja de fastställda prioriteringarna, samtidigt som vi utnyttjar varje regions särdrag och löser deras problem.

Vi måste fortsätta insatserna för att öka den ekonomiska konkurrenskraften och skapa nya arbetstillfällen. Det krävs investeringar inom en rad olika områden, bland annat utbildning och forskning. Jag är fast övertygad om att varje regions och varje EU-medlemsstats särskilda problem kommer att analyseras och hanteras på lämpligt sätt, på grundval av solidaritetsprincipen, så att vi kan uppnå de mål som vi kommer att sätta för 2020.

Investeringarna i utbildning måste backas upp med infrastruktur för att stödja den praktiska tillämpningen av kunskap, social sammanhållning och en övergripande ökning av EU:s ekonomiska konkurrenskraft.

Georgios Papanikolaou (PPE). – (EL) Herr talman! Av rådets slutsatser, av den debatt som följde vid parlamentets sammanträde i Bryssel och av den hållning som därefter intogs av den ansvarige kommissionsledamoten och av flera medlemsstats stats- och regeringschefer, framgår det tydligt att vi i kristider och när vissa medlemsstater står inför allvarliga ekonomiska problem, bland annat, och inom ramen för den monetära unionen, behöver europeisk solidaritet och ny politik för att bekämpa spekulationsattacker mot vissa medlemsstater.

De ståndpunkter som nu intas i samband med inrättandet av EU-institutioner och strukturer för att komma till rätta med sådana problem, t.ex. en europeisk monetär fond, är mycket viktiga. Vi förväntar oss en hel del från rådet i framtiden och hoppas att effektiva åtgärder vidtas för att hantera problemen i dessa kritiska tider.

Viktor Uspaskich (ALDE). – (LT) Mina damer och herrar! Jag vill tala om framtidsstrategin EU 2020. I princip stöder vi alla initiativ för att förbättra situationen i EU, men det innebär inte att det inte finns utrymme för kritik och förbättringar. Enligt min åsikt gäller detta även EU 2020-strategin. Vare sig vi vill eller inte måste vi sudda ut gränserna mellan nationalstaternas ekonomiska regler en aning. Jag talar naturligtvis inte om områden som kultur, tradition eller nationellt arv i det här sammanhanget. Men vi måste betona att EU-marknaden är en gemensam marknad i ekonomiska termer. Annars skulle det vara samma sak som om en stat börjar tillämpa olika villkor för olika regioner. Därför spelar det ingen roll hur mycket de stora och de små medlemsstaterna spjärnar emot, vi måste helt enkelt sätta ett slutdatum för genomförandet av gemensamma ekonomiska villkor i EU. Jag välkomnar även att utvecklingen av den högteknologiska kunskapsekonomin och vetenskap uppmärksammas. Vi måste emellertid inse att varje EU- ...

(Talmannen avbröt talaren.)

Talmannen. – Jag är ledsen, men jag tror att vi har hört tillräckligt. Tack så mycket, herr Uspaskich. Jag har stängt av er mikrofon.

Nikolaos Chountis (GUE/NGL). – (EL) Herr talman! Jag röstade mot betänkandet eftersom EU 2020-strategin följer samma misslyckade nyliberala väg som Lissabonstrategin, som ledde till att de regionala och sociala orättvisorna förvärrades, ökade fattigdomen och arbetslösheten och var den grundläggande orsaken till krisen i EU. Vi behöver därför en radikal förändring av ramen för den ekonomiska och sociala politiken, så att politiken kretsar kring full sysselsättning och starkare sociala rättigheter.

När krisen bröt ut låg EU-ledarna lågt vid det informella toppmötet, och lät varje medlemsstat hantera problemen på egen hand, och nu vill de övervaka de offentliga underskotten. De behandlade Grekland som det svarta fåret och vill att stränga åtgärder vidtas, till nackdel för arbetstagarna i Grekland och i andra länder.

Den antisociala och utvecklingsfientliga stabilitetspakten måste därför ersättas av en utvecklings- och expansionspakt, enligt de linjer som beskrivs i det förslag som lagts fram av gruppen Europeiska enade vänstern/Nordisk grön vänster.

Filip Kaczmarek (PPE). – (PL) Europeiska unionen behöver otvivelaktigt en ny strategi så att vi kan utforma vårt svar på den ekonomiska och sociala krisen. En viktig faktor i strategin bör vara en förstärkning av den fria rörligheten för personer, för alla grupper: arbetstagare, affärsfolk, forskare, studenter och till och med pensionärer, och den målsättningen finns med i vår resolution. Ett annat bra inslag är den ökade betoningen på stödet till små och medelstora företag. Om inte dessa företag kan utvecklas kommer det inte att bli möjligt att förbättra situationen i unionen.

En del anser att det sägs för lite i strategin om sammanhållningspolitiken. Jag vet inte om jag håller med om det, eftersom strategin faktiskt innehåller ett avsnitt om sammanhållningspolitikens grundläggande betydelse för unionens framtid. Däremot vet jag att om detta inte genomförs i praktiken kommer ingen strategi att förbättra situationen.

Vito Bonsignore (PPE). – (IT) Herr talman! Det är dags att vi blir politiskt myndiga. Krisen har visat att de centrala EU-organen måste visa auktoritet och arbeta för ökad samordning och vägledning, det krävs ökade resurser för infrastruktur och en starkare inriktning på att ge verkligt stöd till små och medelstora företag.

Vi måste uppbåda en stor insats för att fullborda den inre marknaden, och vi är i brådskande behov av en gemensam skattepolitik. Tidigare blundade många för det skräp som de amerikanska bankerna dumpade på den globala marknaden, och tog sin tillflykt till meningslösa formaliteter, även inom unionen. Det är dags att visa ansvarskänsla och mod. Den resolution som min grupp och jag röstade för innehåller en del av de sakerna, men jag anser att ordförande José Manuel Barroso, rådet och parlamentet bör vara modigare.

Ryszard Czarnecki (ECR). – (PL) Den nya EU 2020-strategin är i själva verket Lissabonstrategins lillebror. Den följer storebrors exempel, och kommer inte att bli godkänd i några prov eller kvalificera sig för något över huvud taget.

Samtidigt som EU-ledarna talade om behovet av att anta Lissabonstrategin begränsade medlemsstaterna den fria rörligheten för arbetstagare, och även för tjänster. Den nya strategin är naturligtvis lite bättre än versionen för några månader sedan, där det inte stod något alls om sammanhållning. För närvarande är strategin dock mer en önskelista. Vi kommer att bekräfta strategin i EU:s sjuåriga budget från 2014. Jag hoppas att den inte kommer att bidra till att de gamla medlemsstaterna tillåts dominera över de nya.

Zoltán Balczó (NI). – (HU) Jag röstade mot EU 2020-strategin. Anledningen till det är att den tydligt bekänner sin tro på den nyliberala ekonomiska politiken. Man tar tydligt avstånd från protektionistisk ekonomisk politik, dvs. att staten spelar en roll i ekonomin. Ändå har den finansiella och ekonomiska världskrisen visat att vi inte kan lämna några beslut åt marknaden. Dessutom framgår strategins imperialistiska inställning tydligt. Det fastställs att reglerna kommer att träda i kraft automatiskt om inte medlemsstaterna införlivar dem i tid. Man vill inrätta en ny europeisk tillsynsmyndighet, och av vissa avsnitt framgår det också tydligt att syftet är att använda bindande rättsakter för att nå resultat, snarare än att ge utrymme för självständiga beslut. Av dessa skäl röstade vi mot.

Inés Ayala Sender (S&D). – (ES) Herr talman! Som ledamot av budgetkontrollutskottet vill jag säga att jag naturligtvis röstade för EU 2020-strategin, eftersom jag anser att det är viktigt att parlamentet yttrar sig om den. Jag har dock en reservation som jag skulle vilja förklara för kammaren, nämligen ordalydelsen i punkt 18, som antyder något som är falskt. Det vill säga, något som inte är sant.

Det står att revisionsrätten har kritiserat kommissionen och medlemsstaterna, när det i själva verket är tvärtom. Förvaltningen av 80 procent av unionens budget har inte kritiserats. I stället har revisionsrätten i år, för första gången på elva år, berömt oss och avgett en positiv revisionsförklaring för drygt 33 procent av den budget som förvaltas av medlemsstaterna, dvs. jordbruksutgifterna, och har berömt oss för att vi har förbättrat övervakningssystemet och att det nu fungerar bättre.

Jag anser därför att ordalydelsen i punkt 18 kommer att ge upphov till ett missförstånd bland allmänheten om att 80 procent av budgeten förvaltas dåligt och att vi har kritiserats för detta. Jag vill klargöra detta för er, mina damer och herrar, och för den europeiska allmänhetens skull.

Resolutionsförslag: RC-B7-0136/2010

Ramona Nicole Mănescu (ALDE). – (RO) Jag röstade mot resolutionsförslaget om Goldstonerapporten, även om rapporten vid första anblicken verkade vara ett välment initiativ för att noggrant analysera konflikten mellan Israel och Palestina och söka de bästa lösningarna för att råda bot på situationen i regionen.

Jag skulle emellertid ha velat att rapporten hade varit mer objektiv, i linje med bestämmelserna i internationell och humanitär rätt. I själva verket var det en mycket obehaglig överraskning att konstatera att den israeliska regeringen i rapporten mäts med samma måttstock som Hamas, som vilket vi vet är en organisation som står med på EU:s lista över terroristorganisationer. Jag anser därför inte att Goldstonerapporten på något sätt kommer att bidra till att lindra konflikten mellan Israel och Palestina, eller spänningarna och det allmänna läget i regionen. Därför röstade jag mot resolutionsförslaget om rapporten.

Alajos Mészáros (PPE). – (HU) Författarna till den rapport som tagits fram av domare Richard Goldstones grupp är enligt min åsikt internationellt erkända experter, och vi har ingen anledning att tvivla på deras insikt och objektivitet. Rapporten är opartisk och välvägd, och därför måste vi skapa de nödvändiga förutsättningarna för att genomföra rapportens rekommendationer. Jag röstade för resolutionsförslaget om rapporten även om jag inte håller med om alla punkter, men det är bra att parlamentet har intagit den här ståndpunkten i dag. Förhoppningsvis kommer detta att bidra till att begränsa de stridande parternas framfart, och på lång sikt till att uppnå den så efterlängtna varaktiga freden i Mellanöstern.

Krisztina Morvai (NI). – (HU) I december 2008 genomförde Israel en brutal attack på Gazaremsan, som ledde till att över 1 400 människor dog, de flesta civila, däribland 450 barn. Dessa grymheter exponeras i Goldstonerapporten genom objektiva metoder och en omfattande insamling av vittnesmål, och man anger i detalj vilka internationella rättsregler som Israel har kränkt genom sin brutala aktion. Delegationen för Jobbik-rörelsen för ett bättre Ungern i Europaparlamentet röstade naturligtvis för parlamentets resolution om att godta och genomföra Goldstonerekommendationerna, och samtidigt ber vi de palestinska offren om ursäkt eftersom den ungerska regeringen, skamligt och fullständigt i strid mot den ungerska allmänna opinionen, kontinuerligt intar en ståndpunkt mot Goldstonerapporten i internationella forum.

Peter van Dalen (ECR). – (NL) Herr talman! Goldstonerapporten är för partisk. Israel har fått skulden för alltför många saker, trots att det var Hamas som missbrukade civila mål och utnyttjade civilbefolkningen som skydd för att gömma vapendepåer och som mänskliga sköldar. Tyvärr nämns detta över huvud taget inte i Richard Goldstones rapport.

Den partiska inriktningen beror antagligen på att länder som Saudiarabien, Libyen och Pakistan ledde den behöriga FN-kommitténs utarbetande av rapporten. Dessa länder är inte direkt världsberömda för sina framstående meriter när det gäller demokrati och yttrandefrihet. Det som händer om man har att göra med länder av det här slaget är att de smittar av sig till slut. Tyvärr är det vad som även har styrt Richard Goldstone och därför röstade jag mot Europaparlamentets gemensamma resolution. Faktum är att resolutionen är lika partisk som Goldstonerapporten.

Hannu Takkula (ALDE). – (FI) Herr talman! Jag röstade mot resolutionsförslaget om Goldstonerapporten. Jag anser att det är en skam att Europaparlamentet antog den här resolutionen, om än med en knapp majoritet, eftersom det var ett mycket partiskt agerande, och det måste sägas att det rådde stor intern oenighet här i parlamentet.

Jag vill kommentera en punkt. Över 600 ledamöter av Europaparlamentet röstade helt rätt för att Hamas ska betraktas som en terroristorganisation. Trots att vi nästan enhälligt enades om att Hamas är en terroristorganisation röstade vi, eller åtminstone majoriteten här i kammaren, för resolutionen om denna rapport och verkade instämma i rapportens åtgärder, och alla de 8 000 raketer som Hamas har skjutit mot israeliska civila centrum.

Jag anser att Israel är hotat, och det var därför landet var tvunget att försvara sin civilbefolkning. Med tanke på det är det verkligen sorgligt att denna mycket partiska rapport röstades igenom, om än med en knapp majoritet. Jag hoppas att en sådan allvarlig plump i våra meriter inte kommer att inträffa igen, men som européer kommer vi däremot att kämpa mycket hårt för demokrati, mänskliga rättigheter och yttrandefrihet, och göra mer för att inrätta demokrati i Mellanöstern.

Ryszard Czarnecki (ECR). – (PL) Domare Richard Goldstone kan sannerligen inte betraktas som ett mönster av objektivitet. Jag röstade mot resolutionsförslaget om den här rapporten eftersom jag har ett intryck av att syftet med rapporten är att ge en svartvit bild av Mellanöstern, där Israel spelar "Schwartz"-rollen – skurken i dramat. Situationen är i själva verket mycket mer komplicerad än så. Jag anser att vi bör undvika partiska, entydiga bedömningar. Jag har personligen besökt en plats vid namn Sderot – och jag tror att även ni har varit där, herr talman – som har varit målet för flera hundra missiler som avfyrats av Hamas-stridande, som Hannu Takkula sade alldeles nyss. Därför anser jag att den här rapporten inte är något som Europaparlamentet direkt bör skryta med i framtiden.

Daniel Hannan (ECR). – (EN) Herr talman! Vi har hört en hel del om proportionalitet i den här debatten, och jag undrar vad det är som motståndarna till Israel skulle anse vara proportionerligt. Jag undrar om de skulle ha föredragit att den judiska staten helt enkelt hade låtit en motsvarande mängd artilleri regna ned på måfå över Gaza. Vad hade varit en proportionerlig reaktion?

Jag vill även granska proportionaliteten, eller bristen på proportionalitet, i denna rapport. När man läser Goldstonerapporten får man en skrämmande känsla av att man läser om ett våldsamt överfall, där författaren har glömt att nämna att händelserna inträffade under en boxningsmatch. De har helt tagits ur sitt sammanhang.

Jag säger inte att Israel är höjt över all kritik, och inte heller att operation Cast Lead är det. Det har begåtts misstag. Israel vill nå ett läge med en stabil palestinsk enhet som kan vara en god granne, men Palestinas strategi att bryta ned infrastrukturen har fördröjt insatserna att nå det målet. Den partiska inställningen och tonen i rapporten har likaså lett till att tanken om en tvåstatslösning, med en israelisk enhet och en palestinsk enhet som lever sida vid sida i fred som fredliga grannar, har blivit ännu mer avlägsen.

Alexander Graf Lambsdorff (ALDE). – (DE) Herr talman! Delegationen för det tyska Freie Demokratische Partei (FDP) i Europaparlamentet röstade i dag mot resolutionen från flera grupper om genomförandet av Goldstonerekommendationerna. Man kan inte rösta för en rapport där mandatet var ytterst kontroversiellt – inte en enda EU-medlemsstat har stött det. Vi kan inte stödja en rapport som likställer det demokratiska Israel med en grupp som EU officiellt har listat som en terroristorganisation och där man inte överväger de djupare orsakerna till konflikten i rimlig utsträckning.

Vår röst innebär emellertid inte att vi skulle avvisa en utredning av händelserna i samband med operation Cast Lead. Snarare tvärtom. Israel bör absolut grundligt utreda alla aspekter av operationen, och om det skedde lagöverträdelser måste de straffas. Vår röst innebär inte heller att vi stöder den israeliska regeringens politik i fredsprocessen. Vi gläder oss enormt över tecknen på att israelerna och palestinierna har återupptagit samtalen, om än indirekt för tillfället.

Den amerikanske vicepresidenten Joe Bidens besök visar även att Obama-administrationen menar allvar med sina insatser att nå en varaktig fred i regionen. Den har vårt stöd i dessa insatser. Det gör det ännu svårare att förstå Israels avfärdande av vicepresidenten eftersom uppförandet av ytterligare bosättningar på Västbanken godkändes medan han fortfarande var kvar på besök – en åtgärd som gav upphov till helt rättvis kritik, och inte bara från palestinierna.

Resolutionsförslag: RC-B7-0134/2010

Miroslav Mikolášik (PPE). – (SK) Jag är övertygad om att Europeiska unionen måste sända en tydlig signal till Vitryssland om att unionen inte är beredd att ta frågan om ömsesidiga förbindelser under övervägande igen om inte Vitryssland avstår från att kränka de mänskliga rättigheterna och de demokratiska principerna och inte vidtar åtgärder för att komma till rätta med detta problem.

Samtidigt vill jag uttrycka min indignation över den vitryske presidentens dekret om kontroll av Internet, vilket i många punkter är ett tydligt förnekande av yttrande- och pressfriheten. En sådan rättslig åtgärd begränsar friheten och demokratin i Vitryssland och fördjupar medborgarnas och andra länders misstroende, däribland EU:s, mot de vitryska statliga myndigheterna och deras företrädare. Med tanke på den senaste tidens gripanden av oppositionella företrädare för det civila samhället och demokratirörelser, är det omöjligt att inte uppmärksamma sambandet mellan den korta tid mellan dekretets ikraftträdande i juli i år och det kommande presidentvalet i början av nästa år.

Jarosław Kalinowski (PPE). – (PL) Jag vill tacka mina ledamotskolleger för att ha utarbetat denna resolution och för att den antogs av Europaparlamentet.

Genom att stödja resolutionen uttrycker vi vårt stöd för försvaret av medborgarnas grundläggande rättigheter och friheter, inklusive nationella minoriteter. Samtidigt är resolutionen ett initiativ för att försvara de grundläggande principerna om demokrati och tolerans, som utgör grunden för EU. Jag är nöjd med parlamentets officiella ståndpunkt i den här frågan, som stöder den polska minoriteten i Vitryssland.

Jag vill ta detta tillfälle i akt för att påpeka att EU-medlemsstaterna bör föregå med gott exempel för andra länder och för våra grannar, och att vi dessutom bör se till att rättigheterna för nationella minoriteter i våra egna medlemsstater respekteras fullständigt.

Filip Kaczmarek (PPE). – (PL) Jag röstade för antagandet av resolutionen om Vitryssland. I resolutionen kräver vi att Polackernas förbund, som leds av Andżelika Borys, lagligförklaras i Vitryssland, och vi uttrycker vår solidaritet med alla vitryska medborgare som inte kan utnyttja sina medborgerliga rättigheter fullt ut.

I går fick jag ett brev från Vitrysslands ambassadör till Polen. Han uttrycker oro över avsikterna hos de ledamöter av Europaparlamentet som ville att resolutionen skulle antas. Enligt hans åsikt hade dessa avsikter sitt ursprung i en icke-objektiv täckning av situationen i Vitryssland i polska medier. Det är inte sant. De avsikter som ligger bakom resolutionen är mycket mer djupgående än så. De handlar om att respektera medborgarnas grundläggande rättigheter, respektera minoriteternas rättigheter och garantera minimistandarder, och följaktligen om Vitrysslands och vitryssarnas bästa.

Laima Liucija Andrikiienė (PPE). – (EN) Herr talman! Jag stödde resolutionen om situationen för det civila samhället och nationella minoriteter i Vitryssland, och i dag vill jag återigen uttrycka min djupa oro över den senaste tidens människorättskränkningar i Vitryssland mot medlemmar ur det civila samhället och ur nationella minoriteter och deras organisationer. Jag vill uttrycka min fullständiga solidaritet med de medborgare som förhindras att åtnjuta sina fullständiga medborgerliga rättigheter.

Jag vill också starkt fördöma gripandet av Andżelika Borys, ordförande för Polackernas förbund i Vitryssland, och även Anatol Labiedźka, ledaren för oppositionspartiet Förenade medborgarpartiet och ledare för de förenade demokratiska krafterna i Vitryssland, som har varit parlamentets gäst vid flera tillfällen.

Tyvärr kan Vitrysslands folk inte dra fördel av många projekt och förslag som EU finansierar som ett led i vår östra grannskapspolitik.

Hannu Takkula (ALDE). – (FI) Herr talman! När det gäller situationen i Vitryssland anser jag att det är mycket viktigt att vi, som européer, minns våra värden.

Jag vill uppmärksamma er på detta på grund av det beklagliga resultatet av omröstningen om resolutionen om Goldstonerapporten nyss och för att vi i alla frågor, vare sig de handlar om Vitryssland, Mellanöstern, Fjärran Östern eller Afrika, måste minnas de grundläggande principer som vägleder vårt arbete. De är demokrati, mänskliga rättigheter och yttrandefrihet. De är hela EU:s rättigheter, det är dessa värden som förenar oss och vi strävar efter att främja dessa mål. Vi måste få fram det budskapet till Vitryssland. Vi måste försäkra oss om att minoriteternas rättigheter respekteras i landet, och även att religiösa minoriteter, som har lidit av förföljelser i flera år, erkänns och att deras mänskliga rättigheter och frihet att utöva en religion också erkänns.

Det är mycket viktigt att vi, som européer, försäkrar oss om att vi även förmedlar det europeiska budskapet till Vitryssland, och på så sätt ingjuter hopp i landet.

Daniel Hannan (ECR). – (EN) Herr talman! Även om jag stöder mycket av det som sägs i resolutionen, undrar jag om vi verkligen är bäst lämpade att föreläsa för Vitryssland om brister i landets demokrati. Vi klagar över att Vitryssland har ett svagt nickedocksparlament, men se er omkring. Här nickar vi fogligt ja till besluten från vår politbyrå med sina 27 medlemmar. Vi klagar över att Vitryssland visserligen håller val, men att de manipulerar dem, medan vi för vår del håller folkomröstningar enligt alla lagens regler, men sedan struntar i resultatet. Vi klagar över att den sovjetiska apparaten har överlevt där, men samtidigt behåller vi vår gemensamma jordbrukspolitik, vårt sociala kapitel, vår 48-timmarsvecka och resten av eurokorporatismens apparat.

Det är faktiskt något av ett under att det gamla systemets kommunistpartier i de stater som ingick i den ekonomiska sammanslutningen Comecon ledde jakampanjen när deras länder ansökte om att ansluta sig till *Evropeyskiy soyuz*. För en del av dem kändes det faktiskt som att komma hem, och jag påminns om den kusliga upplösningen i boken *Djurfarmen*, där djuren ser från människan till grisen och redan märker att de inte kan avgöra vem som är vem.

Bruno Gollnisch (NI). – (FR) Herr talman! Förutom att jag ifrågasätter det faktiska innehållet i den här resolutionen, ifrågasätter jag även resolutionens principer.

Franska, flamländska, ungerska, tyska och österrikiska patrioter utsätts för en ständig rättslig, yrkesmässig och politisk förföljelse, vilket inte bara bemöts med likgiltighet från parlamentets sida, utan tvärtom sker med parlamentets stöd, som gör anspråk på att föregå med gott exempel för praktiskt taget hela världen, speciellt för länderna utanför våra egna gränser.

Förra veckan antog vi till exempel en resolution om Ukraina, som innehöll en punkt som många ukrainska patrioter fullt förståeligt finner förolämpande mot deras nationella hjälte, Stepan Bandera. Han försökte visserligen, under ytterst svåra omständigheter, skapa ett band mellan två former av totalitarism, Hitler- och Sovjettotalitarismen. Det gör honom inte till mindre av en hjälte för många ukrainare, som med all rätt kände sig förödmjukade av majoriteten av parlamentet.

Nationalhjältar har oftast slagits mot sina grannar. Tar min vän Nick Griffin, en sann brittisk patriot, illa upp över att Jeanne d'Arc är en nationell hjälthinna för oss? Verkligen inte! Personligen skulle jag vilja att parlamentet uttryckte samma reservationer när det gäller hjältar från andra länder.

Resolutionsförslag: B7-0133/2010

Kay Swinburne, för ECR-gruppen. – (EN) Herr talman! ECR-gruppen inser att sektorn för finansiella tjänster inte kan förvänta sig att den ska undkomma krisen oskadd. Vårslöst uppförande har gett upphov till enorma skador, och kostnaden för att städa upp oredan måste bäras av dem som var inblandade. Dessutom måste nya system införas så att vi försäkras om att detta aldrig händer igen, och att det finns medel tillgängliga vid nödsituationer för att stabilisera systemfelen.

Inom ramen för en internationell överenskommelse är det möjligt att tiden nu är kommen för någon form av skatt på finansiella transaktioner. Vilka tvivel man än har om huruvida det är praktiskt att införa ett sådant system eller inte, bör ingen åtgärd uteslutas så länge den har stöd av hela världssamfundet och så länge det finns garantier för att se till att den fungerar och den inte kan undvikas.

Vi stöder merparten av dagens resolution, men vi har invändningar mot punkt 7, av två skäl. För det första motsätter vi oss att EU ska ha befogenheter på beskattningsområdet. I denna punkt, hur noggrant formulerad den än kan vara – antyds att detta är ett önskvärt resultat. För det andra bör poängen med en skatt på finansiella transaktioner inte vara att få ihop pengar till favoritprojekt, hur lovvärda de än är. Syftet måste i stället vara att garantera framtida finansiell stabilitet och skydda mot det slags händelser som har utlöst den senaste tidens ekonomiska kaos.

I sin nuvarande form är resolutionen alltför inriktad på en lösning med en transaktionsskatt, som ger EU, inte medlemsstaterna, befogenheter på beskattningsområdet. Det föreslås att de medel som uppbärs ska användas för att finansiera utvecklings- och klimatprojekt i stället för att stabilisera den finansiella sektorn, och det antyds slutligen att en EU-skatt kan vara genomförbar utan globalt deltagande. Därför har vi röstat mot det här resolutionsförslaget.

Joe Higgins (GUE/NGL). – (EN) Jag lade ned min röst om resolutionen om skatt på finansiella transaktioner eftersom det är hopplöst omöjligt för att hantera den motbjudande antisociala spekulativen i världen, som bedrivs av enorma hedgefonder och så kallade aktade banker som Goldman Sachs.

Wall Street Journal rapporterade nyligen om en privat middag i New York den 8 februari, där ledare för 18 stora hedgefonder deltog, och där man diskuterade spekulativen mot euron. Vid det här laget har dessa finanshajar, kända som hedgefonder, som kontrollerar över 2 000 miljarder euro, medvetet spekulerat mot euron i flera månader, och särskilt mot Grekland, för att roffa åt sig miljarder i privata vinster.

Otroligt nog rör inte kommissionen ens ett finger för att stoppa dem, utan konspirerar faktiskt med dessa finansbrottslingar genom att skälla på Greklands arbetare och fattiga, och kräva att deras levnadsstandard ska offras för att betala den lösensumma som dessa parasiter kräver.

Vi behöver ingen skatt på finansiella transaktioner. Det vi måste göra är att ta offentligt ansvar och demokratisk kontroll över dessa hedgefonder och stora banker för att använda deras enorma resurser till investeringar för att utrota fattigdomen och till samhällets fördel, i stället för att radera samhället för privat penningbegär.

Mario Borghesio (EFD). – (IT) Herr talman! Vi lade ned våra röster, men mitt huvudsyfte var att ta ställning mot EU:s och kommissionens tydliga avsikter att införa en skatt, vilket framgår av kommissionsledamot Algirdas Šemetas färskas uttalanden till *European Voice* om det påstått nära förestående införandet av en minimiskatt på emissioner.

Vi är emot förslaget om att bevilja EU befogenheten att uppbära direkta skatter, vilket skulle vara författningsstridigt i nästan alla medlemsstater, eftersom det strider mot principen om ingen beskattning utan representation. Vi kommer att göra allt för att motsätta oss alla försök att införa en direkt skatt, och även stödja oss på den tyska författningsdomstolens utslag från juni 2009.

Jag vill påminna er om att ordförande Herman Van Rompuy antydde detta när han, vid ett mystiskt möte som hölls en vecka före hans utnämning till Bilderberg-gruppen, som inte direkt är känd som den öppnaste gruppen i världen, meddelade – och även gav sitt stöd till – ett förslag om en europeisk direkt skatt på koldioxid, vilket skulle orsaka en omedelbar höjning av bränslepriserna, tjänster etc. och därför skulle skada EU-medborgarna.

Denna EU-skatt är författningsstridig.

Daniel Hannan (ECR). – (EN) Herr talman! Jag är inte övertygad om argumenten för en skatt på finansiella transaktioner, men jag har förståelse för de uppriktiga motiven hos anhängarna av detta förslag. Det är en fråga där man, även om det råder samförstånd, kan dra olika slutsatser.

Det som helt saknar grund är dock förslaget om att en sådan skatt skulle införas bara i EU. En Tobinskatt som endast tillämpas regionalt skulle leda till en kapitalflykt till de jurisdiktioner som inte har en sådan skatt, så varför röstade parlamentet med så stor majoritet för ett system som kommer att försätta EU i ett ofördelaktigt läge?

Svaret är att det uppfyller alla önskemål hos en viss typ av ledamöter här i parlamentet. Förslaget utgör en attack mot bankirerna, mot City of London, och framför allt så förser det EU med ett oberoende flöde av inkomster, vilket innebär att EU inte behöver gå till medlemsstaterna.

I detta förslag, tillsammans med flera andra kommande förslag om harmonisering av den finansiella tillsynen, direktivet om förvaltning av alternativa investeringsfonder och så vidare, ser vi ett enormt hot mot City of London och vi ser ett EU som blir utlämnat åt fattigdom och förlorar all betydelse.

Syed Kamall (ECR). – (EN) Herr talman! Alla som analyserar den rådande finanskrisen kommer att undra hur vi kunde låta regleringen och tillsynen leda till en situation där vi till slut fick banker som bedömdes vara för stora för att gå omkull och miljarder av skattebetalarnas pengar användes för att stötta dessa banker.

När man överväger förslaget om en global skatt på finansiella transaktioner kan det därför verka rimligt om vi vill hjälpa offren för finanskrisen och även hjälpa människorna i fattigare länder.

Men om vi tänker på hur detta faktiskt skulle genomföras, och på de verkliga effekterna, och om vi följer det långa kedjan inom finansmarknaden, skulle vi i själva verket upptäcka att bankerna vältrar över kostnaderna på sina kunder. Detta skulle även inverka starkt på dem av oss som vill handla med utvecklingsländer eller på företagare i utvecklingsländer som vill handla med resten av världen, och skulle dessutom slå hårt mot kostnaderna för försäkringar, som är en så viktig del av den internationella handeln.

Om vi verkligen vill ta itu med det här problemet borde vi inte lämna över miljarder av skattebetalarnas pengar till korrupta eller odugliga regeringar. Vi borde försäkra oss om att vi häver tullmurarna i både EU och i fattiga länder, för att hjälpa företagare i fattigare länder att skapa välbstånd och hjälpa människor att ta sig ur fattigdomen.

Resolutionsförslag: B7-0132/2010

Jaroslav Paška (EFD). – (SK) Jag uppskattar Europeiska unionens insatser att införa ett gemensamt system för banktransaktioner inom euroområdet.

Jag är dock rädd för att dessa nya regler kommer att missbrukas av bankerna för att höja de avgifter som de tar ut av sina kunder. Om våra banker å ena sidan pressas av EU att justera betalningarna för gränsöverskridande betalningstransaktioner i euroområdet (Sepa) så att de ligger på samma nivå som interna överföringar, kommer avgifterna för att sätta in och ta ut pengar på bankkontoren att öka samtidigt. Vi har alla klart för oss att bankernas kostnader för att hantera kontanter vid bankkontoren i samband med de nya reglerna inte har ändrats alls.

Därför måste vi tydligt förklara att bankernas utnyttjande av de nya regler som har införts i euroområdet för att på så sätt öka sina vinster på våra medborgares bekostnad är uppenbara dumheter. Det bör följaktligen vara vår skyldighet att noggrant övervaka hur de nya bestämmelserna om finansiella institutioner tillämpas.

Resolutionsförslag: RC-B7-0154/2010

Jarosław Kalinowski (PPE). – (PL) Jag röstade för antagandet av resolutionen eftersom jag, som företrädare för mina väljare, inte kan godta att några beslut fattas bakom deras rygg eller mot deras vilja.

Europaparlamentet har fått nya befogenheter i och med Lissabonfördraget, vilket också är skälet till att parlamentet måste kunna vaka över medborgarnas rättigheter.

Jag håller med resolutionens författare, som kritiserar att kommissionens förhandlingar om handelsavtalet för bekämpning av varumärkesförfalskning (Acta) hålls hemliga och bristen på samarbete med Europaparlamentet i den här frågan. Detta agerande strider mot gällande EU-rätt om allmän tillgång till information om de offentliga myndigheternas verksamhet och begränsar även rätten till integritetsskydd. Det är därför bra att Europaparlamentet har tagit upp frågan om insyn i kommissionens förhandlingar och frågan om varumärkesförfalskning och hur man kan förhindra detta.

Marian Harkin (ALDE). – (EN) Herr talman! När det gäller handelsavtalet för bekämpning av varumärkesförfalskning (Acta) saknas det fullständigt insyn i de pågående förhandlingarna. Att tillämpa den gällande förhandlingsformeln för att uppnå ett globalt avtal strider fullständigt mot de öppna och demokratiska processer som vi kan förvänta oss av våra lagstiftare. Oavsett avtalets innehåll är det oacceptabelt att undvika offentlig kontroll vid utformningen av politik som direkt kommer att påverka så många EU-medborgare.

Innehållsmässigt måste vi ägna stor uppmärksamhet åt Europeiska datatillsynsmannen, som har utfärdat ett yttrande i mycket allvarliga ordalag om dessa förhandlingar. Han uppmanar starkt kommissionen att inrätta en offentlig och öppen dialog om Acta. Han förklarar även att immaterialrätten visserligen är viktig för samhället och måste skyddas, men den får inte ha företräde framför enskilda personers rätt till integritetsskydd, dataskydd och andra rättigheter, såsom oskuldspresumtion, effektivt rättsligt skydd och yttrandefrihet. Slutligen förklarar han att ett "three strikes"-förfarande för att koppla från Internet allvarligt skulle begränsa EU-medborgarnas grundläggande rättigheter och friheter.

Detta är en mycket viktig fråga för alla EU-medborgare, och kommissionens och parlamentets sätt att hantera den kommer att säga mycket om deras ansvarsskyldighet och öppenhet.

Syed Kamall (ECR). – (EN) Herr talman! En av de viktigaste sakerna med det här resolutionsförslaget var att vi lyckades skapa en allians genom hela parlamentet.

Vi var alla eniga om att det i avsaknad av meningsfull information kring dessa förhandlingar uppstod rykten i bloggsfären och på andra håll om förslag om att konfiskera bärbara datorer och mp 3-spelare vid gränserna. Hela parlamentet hade en sak klar för sig, nämligen att vi behövde mer information om och insyn i förhandlingarna om handelsavtalet för bekämpning av varumärkesförfalskning.

I går kväll hörde kommissionsledamoten budskapet högt och tydligt, och jag är mycket nöjd över att han har lovat att ge oss mer information. Om kommissionen förhandlar på 27 medlemsstaters och EU:s vägnar är det absolut nödvändigt att vi vet vilken förhandlingspositionen är, och även att det görs en fullständig konsekvensanalys av förslagen för att visa hur de kommer att påverka EU-industrin.

Jag välkomnar kommissionsledamotens kommentarer i går kväll och ser fram emot ökad insyn.

Jaroslav Paška (EFD). – (SK) Det som oroar mig är kommissionens metoder och förfaranden för förhandlingarna om handelsavtalet för bekämpning av varumärkesförfalskning (Acta).

Förhandlingarna sker i hemlighet, inom stängda dörrar, utan ordentlig information till Europaparlamentet och ledamöterna, trots att det är vi som i slutändan ska godkänna dokumentet. Jag anser att vi måste ändra förfarandena när kommissionen förväntar sig att parlamentet ska ta på sig ansvaret för avtal som läggs fram för det. Det är varken en bra signal till den europeiska allmänheten eller till omvärlden om vi gång på gång måste återförvisa internationella avtal till kommissionen för översyn. Ett sådant agerande tyder inte direkt på en god kommunikation mellan EU:s viktigaste institutioner.

Resolutionsförslag: RC-B7-0181/2010

Syed Kamall (ECR). – (EN) Herr talman! Som många av oss vet genomgår Allmänna preferenssystemet (GSP) en granskning och det gällande systemet löper snart ut.

En mycket viktig aspekt som vi bör tänka på när vi granskar GSP och GSP+ är att det under förhandlingarna om avtalen om ekonomiskt partnerskap var många enskilda stater i de föreslagna regionerna som var emot att ingå avtal med EU.

En av de saker som jag alltid har kritiserat med avtalen om ekonomiskt partnerskap är att inställningen till handel i avtalen är att en lösning passar alla. Det var också oroande att en av tjänstemännen under diskussionen

med kommissionen meddelade att avtalen om ekonomiskt partnerskap inte bara handlade om handel, utan även om att exportera EU:s modell för regional integration.

Det finns enskilda länder som vill ingå avtal med EU och vill kunna exportera sina varor och tjänster till oss med preferensbehandling. Vi bör därför erbjuda de länder som vill ha ett handelsavtal, men som inte uppfyller kriterierna för avtal om ekonomiskt partnerskap, GSP+ som ett alternativ, och vi måste försöka vara mer flexibla.

Förhoppningsvis kan vi då hjälpa företagare att skapa välbefinnande och hjälpa människor att ta sig ur fattigdomen i många av dessa länder.

Daniel Hannan (ECR). – (EN) Herr talman! Nästan omärkligt håller Syd- och Centralamerika på att glida in i en form av autokrati – en slags ny svågerpolitik – "nycaudillism". I Nicaragua, Venezuela, Ecuador och Bolivia har vi sett regimer uppkomma som inte är exakt diktatoriska, men sannerligen inte stöder parlamentarisk demokrati – personer som, även om de är legitimt valda, därefter börjar avskaffa all kontroll av deras makt: valkommissionen, högsta domstolen, parlamentskamrarna, och i många fall upplöser sina författningar och skriver om – "omgrunder" som de kallar det – sina stater enligt socialistiska principer.

När allt detta pågår, vem kritiserar vänstern i den delen av världen? En av de få regimer som verkligen har folkligt stöd – Álvaro Uribe's regim i Colombia, som har stöd av mer än tre fjärdedelar av befolkningen eftersom han har återupprättat ordningen i detta olyckliga land och har slagit ned på paramilitärerna från både vänstern och högern. Detta visar på en utomordentlig uppsättning prioriteringar, och det är just den person som vissa här i kammaren har valt att hacka på. De borde skämmas.

(ES) Det är fel att underlätta för paramilitärerna, vilken skam!

Betänkande: Albertini (A7-0023/2010)

Alfredo Antonozzi (PPE). – (IT) Herr talman! Jag tackar min kollega Gabriele Albertini för hans utmärkta arbete med detta centrala tema i EU-politiken. I och med Lissabonfördragets ikraftträdande har unionen axlat ett större ansvar för den yttre politiken och den gemensamma säkerhetspolitiken, och jag tror att många av oss här hoppas att den institution som vi tillhör kommer att ta på sig ett större ansvar och bli mer delaktig i de yttre frågorna.

Jag håller särskilt med om att unionens höga representant för utrikes frågor och säkerhetspolitik bör rådfråga Europaparlamentets ansvariga utskott när hon utser personer till chefsposter vid den europeiska avdelningen för yttre åtgärder som för närvarande håller på att inrättas, och att hon bör försäkra sig om att såväl Europaparlamentet som rådet har tillgång till sekretessbelagd information.

Jag anser därför att den vändpunkt som vi har passerat i och med det här betänkandet är ett första viktigt steg för att skapa en stark europeisk yttre politik, där EU är beslutet att hävda sin roll och sin politiska betydelse på den internationella scenen.

Nicole Sinclaire (NI). – (EN) Herr talman! Jag röstade emot ändringsförslagen 17D och 19, i vilka man angrep Nato och krävde att Nato-baser skulle bort från EU. Ett av de sista argumenten från dem som tror på det europeiska projektet är att EU har bevarat freden i Europa under de senaste 50 eller 60 åren. Jag skulle faktiskt vilja påstå att det är lögn och att det faktiskt var Nato som bevarade freden i Europa med sina styrkor.

Jag tycker att det är skamligt att parlamentet har låtit ett sådant ändringsförslag gå till omröstning. Jag lade märke till att den grupp som faktiskt lade fram ändringsförslaget är kvarlevorna av en misslyckad ideologi som höll sitt folk bakom murar och kränkte deras grundläggande mänskliga rättigheter. Det var Natos styrkor som skyddade resten av Europa från denna mardröm. Jag vill förklara min tacksamhet till Förenta staterna, Kanada och övriga Natoländer för att de besparat oss denna mardröm. Jag anser att det ligger i Storbritanniens intresse att tillsammans med alla dessa länder arbeta emot en ny form av totalitarism i form av EU.

Betänkande: Danjean (A7-0026/2010)

Alfredo Antonozzi (PPE). – (IT) Herr talman! Jag röstade för eftersom jag ville betona att vi alla kan ställa oss bakom förhoppningen om att öka den civila och militära samverkan och samarbetet mellan EU och dess medlemsstater, samtidigt som vi respekterar vissa alliansfria eller neutrala ståndpunkter.

Jag anser också att det är viktigt att inrätta en institution för samordningsmekanismer, till exempel ett permanent operationscentrum i EU under ledning av den höga representanten för utrikes frågor och

säkerhetspolitiken, som skulle göra det möjligt att effektivt samordna en gemensam planering av civila och militära insatser. Syftet skulle vara att undanröja problem, missförstånd och förseningar, som tyvärr fortfarande uppstår inom det nuvarande systemet.

Nikolaos Chountis (GUE/NGL). – (EL) Herr talman! Tack för ert tålamod. Jag röstade emot betänkandet eftersom man upprepar Lissabonfördragets farliga riktlinjer för EU:s säkerhets- och försvarsstrategi. Man efterlyser med andra ord en militarisering av EU, legitimerar militära insatser, erkänner Natos överlägsenhet och det nära förhållandet mellan Nato och EU, och – i en tid av kris och stora sociala behov – förespråkar man till och med en ökad militär styrka.

Jag anser att EU, nu när världens uppbyggnad är under granskning, mer än någonsin bör anta en fredlig politik och ett annat politiskt synsätt på säkerhet. Man bör följa en oberoende utrikes- och försvarspolitik som är fri från Förenta staterna, försöka lösa internationella meningsskiljaktigheter med politiska medel och gå i bräsch för ökad respekt för internationell rätt och en ökad roll för FN.

Jag anser att en sådan politik bättre avspeglar EU-medborgarnas åsikter.

Skriftliga röstförklaringar

Betänkande: Lehne (A7-0011/2010)

Sebastian Valentin Bodu (PPE), skriftlig. – (RO) Betänkandet har antagits med stor majoritet, vilket visar vikten av små och medelstora företag. I dagsläget är 5,4 miljoner mikroföretag skyldiga att upprätta årsbokslut, trots att deras verksamhet är begränsad till ett visst lokalt område eller en viss region. För företag som inte bedriver gränsöverskridande verksamhet eller inte ens bedriver en riksomfattande verksamhet utgör skyldigheten att upprätta årsbokslut endast en meningslös administrativ börda som innebär en kostnad för dessa vinstdrivande företag (ca 1 170 euro).

Därför rekommenderar man i betänkandet att medlemsstaterna slopar kravet på årsbokslut för vinstdrivande företag som uppfyller två av följande kriterier och därmed räknas som mikroföretag: De totala tillgångarna får uppgå till högst 500 000 euro, nettoomsättningen får inte överstiga 1 miljon euro och/eller de måste i genomsnitt ha tio anställda under hela räkenskapsåret. Mikroföretagen kommer naturligtvis att fortsätta föra bok, i enlighet med varje medlemsstats nationella lagstiftning.

EU måste under den rådande krisen främja små och medelstora företag i den privata sektorn (även mikroföretagen). Samtidigt måste EU i det svåra klimatet även se den privata sektorn som ett upptagningsområde för uppsagda arbetstagare i den statliga eller privata bolagssektorn.

Carlos Coelho (PPE), skriftlig. – (PT) Jag röstar för Klaus-Heiner Lehnés betänkande om årsbokslut för mikroföretag eftersom jag stöder aktiva åtgärder för att minska byråkratin och främja små och medelstora företag som i Portugal och övriga Europa står för flest nya arbetstillfällen. Jag vill ta upp frågan om framtida ojämlikheter på den inre marknaden. I och med att medlemsstaterna kommer att kunna välja om de ska tillämpa åtgärden eller inte kommer samma företag att omfattas av olika regler i olika länder.

Vi måste vara noga med att se till att reglerna inte genomförs på ett sätt som får negativa konsekvenser för de pågående insatserna för att bekämpa bedrägerier, skatteflykt och ekonomisk och finansiell brottslighet (på nationell, europeisk eller internationell nivå). Vi måste även vara måna om att skydda aktieägare och fordringsägare.

Vasilica Viorica Dăncilă (S&D), skriftlig. – (RO) De senaste två EU-utvidgningarna har inneburit åtskilliga fördelar för både gamla och nya medlemsstater men har samtidigt inneburit ett antal utmaningar. Jag anser att beslutet att bevilja vissa lättnader för mikroföretag bör regleras på EU-nivå och inte av de enskilda medlemsstaterna. Det är det enda sättet om vi ska kunna minska byråkratin för mikroföretagen och skapa balans. Vi måste särskilt arbeta för att undanröja alla de hinder som hämmar mikroföretagens verksamhet och hindrar människor från att erhålla EU-stöd.

Anne Delvaux (PPE), skriftlig. – (FR) I onsdags godkände Europaparlamentet ett förslag om att slopa skyldigheten för små och medelstora företag att offentliggöra sina årsbokslut. I ett försök att minska den administrativa bördan föreslog kommissionen att de länder som vill kan undanta sina små och medelstora företag från skyldigheten att offentliggöra sina årsbokslut enligt gällande EU-lagstiftning. Jag var emot förslaget eftersom EU:s rättsliga och harmoniserade ram kommer att försvinna för över 70 procent av de europeiska företagen till följd av kommissionens förslag.

Möjligheten att undanta mikroföretagen från skyldigheten att upprätta och offentliggöra sina årsbokslut kommer inte att minska den administrativa bördan. Jag befärar att om medlemsstaterna inte är konsekventa med att tillämpa möjligheten att undanta mikroföretagen kommer det att leda till en uppdelad inre marknad.

Det är också därför de belgiska Europaparlamentsledamöterna och den belgiska regeringen är starkt kritiska till EU-förslaget (Belgien har också samlat ihop en blockerande minoritet i rådet som fortfarande måste rösta om förslaget).

Robert Dušek (S&D), skriftlig. – (CS) Betänkandet om förslaget till direktiv om företagens årsbokslut innebär en friare ram och minskad skyldighet för mikroföretagen att lämna årsbokslut. Syftet med åtgärden är att minska den administrativa bördan och därmed bidra till att öka mikroföretagens konkurrenskraft och ekonomiska tillväxt. Jag välkomnar förslaget från föredraganden som ger medlemsstaterna valfrihet och möjlighet att undanta mikroföretagen från skyldigheten att lämna årsbokslut, det vill säga undanta dem från direktivets tillämpningsområde. Företag som bedriver sin verksamhet på en begränsad regional och lokal marknad och inte bedriver någon gränsöverskridande verksamhet bör inte lastas med ytterligare skyldigheter till följd av EU:s lagstiftning som gäller på EU:s marknad. Av ovannämnda skäl instämmer jag i formuleringarna i betänkandet.

Françoise Grossetête (PPE), skriftlig. – (FR) Jag röstade emot Klaus-Heiner Lehnes betänkande eftersom slopandet av mikroföretagens skyldighet att upprätta årsbokslut inte kommer att minska företagens verkliga kostnader och kommer att skapa stor rättsosäkerhet. Ett sådant undantag kommer att undergräva det förtroende som behövs i förbindelserna mellan de minsta företagen och tredjepart (kunder, leverantörer, banker).

Det krävs tillförlitlig information för att kunna få lån. Utan underlag lär banker och andra intresserade parter, som fortfarande kommer att behöva informationen, hitta en ursäkt för att minska sin utlåning. Situationen kommer att drabba de allra minsta företagen.

Astrid Lulling (PPE), skriftlig. – (DE) Jag röstade i dag emot Klaus-Heiner Lehnes betänkande eftersom jag anser att de små och medelstora företagens administrativa kostnader måste minskas som ett led i en enhetlig och heltäckande strategi för hela EU.

Om det här förslaget skulle genomföras skulle över 70 procent av EU:s företag – faktiskt över 90 procent i Luxemburg – undantas från kravet att upprätta standardiserade årsbokslut.

Därmed skulle de berörda företagen gå miste om ett viktigt beslutsverktyg för en ansvarsfull förvaltning.

Om medlemsstaterna inte genomför undantaget för mikroföretagen på ett enhetligt sätt – vilket är högst troligt – skulle detta leda till en fragmentering av den gemensamma marknaden.

Åtgärden är därmed olämplig. Det skulle framför allt innebära en nackdel för företag som bedriver gränsöverskridande handel. Den enda vettiga lösningen är att på EU-nivå förenkla reglerna för alla mikroföretag i Europa.

Rareș-Lucian Niculescu (PPE), skriftlig. – (RO) Särskilt i en tid då den ekonomiska krisen har drabbat de små företagen hårt är det vår plikt att försöka se till att de har alla verktyg som skulle kunna hjälpa dem att återhämta sig och på nytt stödja den europeiska ekonomin. Här är det viktigt att minska onödig byråkrati. Jag välkomnar det beslut som antogs i dag. Jag hoppas att så många medlemsstater som möjligt kommer att genomföra det på ett idealiskt och effektivt sätt som gynnar småföretagare och ekonomin i allmänhet.

Georgios Papastamkos (PPE), skriftlig. – (EL) Jag röstade för Klaus-Heiner Lehnes betänkande eftersom det ger medlemsstaterna möjlighet att ta hänsyn till de olika efterverkningar som tillämpningen av direktivet kan ha på deras inre angelägenheter, särskilt när det gäller antalet företag som omfattas av dess tillämpningsområde. Mikroföretagens gränsöverskridande verksamhet är av försumbar betydelse. Offentliggörandet av årsbokslut garanterar öppenheten och är en ofrånkomlig förutsättning för att mikroföretagen ska få tillgång till kreditmarknaden, offentligt upphandlade kontrakt och förbindelser med andra företag.

Frédérique Ries (ALDE), skriftlig. – (FR) Jag röstade emot Klaus-Heiner Lehnes betänkande och kommissionens förslag. De utgör ett steg tillbaka för den inre marknaden och en uppenbar risk att snedvrida konkurrensen mellan europeiska små och medelstora företag.

Låt oss vara tydliga med att konsekvenserna med det här förslaget är oerhört underskattade. Man har vidare inte tagit hänsyn till att varje medlemsstat i frånvaro av ett EU-direktiv kommer att införa sina egna regler på området. Det kommer därför inte som någon överraskning att se att alla organisationer för små och medelstora företag, europeiska organisationer – och i mitt fall även belgiska organisationer, såsom medelklassens fackförening och den belgiska företagarorganisationen – är starkt emot förslaget.

Ja, tusen gånger ja till att minska företagens administrativa börda, särskilt för små och medelstora företag. Det ska dock vara en konsekvent minskning, som man åstadkommer genom att lägga fram ett förslag till allmän översyn av de fjärde och sjunde bolagsrättsliga direktiven.

Robert Rochefort (ALDE), skriftlig. – (FR) Det förslag som lagts fram för oss innebär bland annat att medlemsstaterna ska kunna undanta vissa företag (mikroföretag) från skyldigheten att upprätta och offentliggöra sina årsbokslut. Jag är naturligtvis mycket positiv till att minska den administrativa bördan för företagen, särskilt de små och medelstora företagen och de allra minsta företagen. Kommissionen missar dock målet helt i sitt förslag: För det första är det oklart om det föreslagna systemet verkligen skulle minska företagens administrativa börda (den statistik som sammanställs för närvarande kommer att behöva samlas in på annat sätt). För det andra riskerar texten, som låter medlemsstaterna själva bestämma om de ska tillämpa undantaget eller inte, att fragmentera den inre marknaden (i det högst sannolika scenariot att vissa medlemsstater kommer att tillämpa undantaget och andra inte). Förslaget borde ha dragits tillbaka och hänsyn borde ha tagits till frågan om att förenkla de små företagens administrativa börda (bolagsrätten, förenklade krav på redovisning, bokföring, revision och så vidare) som ett led i den övergripande översynen av de fjärde och sjunde bolagsrättsliga direktiven som planeras inom en snar framtid. Jag röstade därför emot Klaus-Heiner Lehnes betänkande om årsbokslut i vissa typer av bolag avseende mikroenheter.

Nuno Teixeira (PPE), skriftlig. – (PT) Målet med det aktuella förslaget är att förenkla företagsklimatet och framför allt mikroföretagens skyldighet att tillhandahålla finansiell information i syfte att öka deras konkurrenskraft och tillväxtpotential.

Mot bakgrund av detta välkomnar jag ändringarna i betänkandet om att minska mikroföretagens administrativa börda eftersom jag anser att det är en viktig åtgärd för att stimulera den europeiska ekonomin och bekämpa krisen. Det beror på att mikroföretagens verksamhet är begränsad till enskilda lokala eller regionala marknader där upprättandet av årsbokslut blir ett betungande och komplicerat åtagande.

Jag stöder dock inte idén om att undanta mikroföretagen från skyldigheten att lämna årsbokslut. Det är faktiskt upp till varje medlemsstat att avgöra om de ska anta beslutet, eftersom det kan få direkta konsekvenser för bekämpningen av bedrägerier, skatteflykt, ekonomisk och finansiell brottslighet, samt för skyddet av aktieägare och fordringsägare.

Jag anser därför att man bör hitta balanserade lösningar för att anpassa hur åtgärden tillämpas i stället för att i dokumentet ha en specifik skyldighet att föra bok över företagets affärstransaktioner och finansiella situation. Jag röstar därför för betänkandet med viss reservation.

Marianne Thyssen (PPE), skriftlig. – (NL) Herr talman, mina damer och herrar! Parlamentets antagande av Small Business Act i mars 2009 var startskottet för en rad politiska förslag för att förbättra företagsklimatet i Europa för små och medelstora företag, bland annat genom förenklad administration. Slopandet av bokslutskravet för de så kallade mikroföretagen tycks vid första anblicken vara en viktig åtgärd för att förenkla administrationen. Med tanke på hur viktigt det är med finansiell information till alla inblandade, bland annat långivare, skattemyndigheter och handelspartner, kommer detta faktiskt tvärtom att öppna upp för mer onödig byråkrati och högre kostnader. Dessutom förlorar företagen ett användbart verktyg för internt övertagande av företag.

Jag håller dock med utskottet för ekonomi och valutafrågor om att man noggrant bör analysera effekterna av att undanta mikroföretagen och se dem i ljuset av en övergripande översyn av de fjärde och sjunde direktiven. Jag anser att förslaget inte innehåller de verktyg som behövs för att verkligen kunna ta itu med byråkratiproblemet.

Av de skälen röstade jag emot kommissionens förslag. Med tanke på att min ärade kollega Klaus-Heiner Lehnes förslag vilar på samma principer som kommissionens förslag kunde jag inte heller stödja hans betänkande. Jag ser fram emot ett klokt och väl genomtänkt beslut i rådet.

Derek Vaughan (S&D), skriftlig. – (EN) Jag röstade för förslaget att undanta mikroföretag (små företag) från EU:s lagstiftning om redovisningsnormer. Det här är ett oerhört viktigt förslag eftersom det kommer att

minska den byråkratiska bördan för små företag och hjälpa över fem miljoner företag att spara runt 1 000 brittiska pund vardera. EU har åtagit sig att minska bördan för små och medelstora företag med 25 procent till 2012 och den här lagen är ett viktigt steg i arbetet med att nå detta mål. Dessa små företag blir i framtiden ofta framgångsrika arbetsgivare och de måste främjas, framför allt i en lågkonjunktur.

Sophie Auconie (PPE), skriftlig. – (FR) Jag röstade för Klaus-Heiner Lehnes betänkande om årsbokslut i mikroföretag: även om jag anser att kommissionens konsekvensanalys är ofullständig och otillräcklig ville jag anta en ståndpunkt som var tydligt för en förenkling av redovisningskraven för de allra minsta företagen. Ur ett ekonomiskt och socialt perspektiv är det inte rimligt att de allra minsta företagen ska omfattas av samma administrativa krav som mycket större företag. Över 85 procent av de europeiska företagen är mycket små. De är med andra ord stommen i vår ekonomi som verkligen behöver en skjuts framåt. Jag anser därför att en harmoniserad minskning av kraven är rätt väg att gå. En förutsättning är dock att det inte begränsar företagens möjlighet att få lån. Det bör därför genomföras en övergripande analys där hänsyn tas till hela det ekonomiska klimatet som de allra minsta företagen befinner sig i, deras kontakter med bankerna, med ledningscentrum – i de franska företagens fall – och naturligtvis med kunderna. Vi bör inte alltid tänka i termer av skyldigheter utan lita på våra företagare och hantverkare som behöver en minskad administrativ börda.

Françoise Castex (S&D), skriftlig. – (FR) Jag röstade emot förslaget eftersom det på lång sikt kommer att slå tillbaka på de små och medelstora företagen. Det kommer att minska företagens tillgång till kredit, minska öppenheten och det förtroende som behövs för att kunna driva företagen och skapa en dynamisk verksamhet. Jag anser inte att man å ena sidan kan kräva större öppenhet av bankerna genom att kritisera dem för den bristande öppenhet på finansmarknaderna som ledde till den rådande krisen och å andra sidan avskaffa de öppenhetsverktyg som de ekonomiska aktörerna själva behöver och som behövs för den ekonomiska tillsynspolitik som vi vill bedriva på EU-nivå. Det är fortfarande angeläget att förenkla redovisningskraven för små och medelstora företag, särskilt för de allra minsta företagen. Kommissionen måste snarast se över de fjärde och sjunde bolagsrättsliga direktiven som i sig kan utgöra en omfattande, rättvis och konsekvent lösning.

José Manuel Fernandes (PPE), skriftlig. – (PT) Jag välkomnar antagandet av Klaus-Heiner Lehnes betänkande som säkert kommer att bidra till att minska mikroföretagens administrativa börda. De små företagen klagat ofta på alltför mycket reglering, för stora bördor och för mycket byråkrati, som ofta äventyrar deras ekonomiska överlevnad. Mikroföretagen har rätt när de menar att de inte bör omfattas av samma regler och förordningar som större företag. Vi får hoppas att de regler som föreslås i betänkandet kommer att leda till högre omsättning och ökad konkurrenskraft för mikroföretagen. Betänkandet ger fortfarande medlemsstaterna flexibilitet att genomföra direktivet vid lämpligast möjliga tidpunkt för att undvika de problem som kan uppstå till följd av den minskade regleringen. Mikroföretagen kommer dock att kunna fortsätta att upprätta årsbokslut på frivillig basis, lämna in dem för revision och skicka dem till det nationella registret. Mikroföretagen kommer att fortsätta att föra bok över försäljning och transaktioner i administrations- och beskattningssyfte. Kommissionen beräknar att de 5 941 844 mikroföretagen totalt kommer att spara 5,9–6,9 miljarder euro om alla medlemsstater antar undantaget. I Portugal skulle 356 140 portugisiska företag omfattas av undantaget om det antogs av den portugisiska regeringen.

Sylvie Guillaume (S&D), skriftlig. – (FR) Jag röstade emot det förslag till direktiv om årsbokslut i vissa typer av bolag som antogs onsdagen den 10 mars 2010. Samtidigt som jag är för en kraftig minskning av de små och medelstora företagens administrativa börda anser jag dock att redovisningskraven även utgör ett viktigt förvaltningsredskap för deras externa partner (banker, kunder, leverantörer osv.). Förslaget kommer genom att minska företagens tillgång till kredit på längre sikt att minska öppenheten och det förtroende som behövs för att kunna driva företagen och skapa en dynamisk verksamhet. Det är paradoxalt att å ena sidan kräva större öppenhet av bankerna genom att kritisera dem för den bristande öppenhet på finansmarknaderna som ledde till den rådande krisen och å andra sidan avskaffa de öppenhetsverktyg som de ekonomiska aktörerna själva behöver och som behövs för den ekonomiska tillsynspolitik som vi vill bedriva på EU-nivå.

Anna Záborská (PPE), skriftlig. – (FR) Europaparlamentet stöder i likhet med Europeiska ekonomiska och sociala kommittén kommissionens mål genom att presentera det här initiativet. Initiativet innebär att mikroföretagen undantas från de administrativa kraven och redovisningskraven som är kostsamma och helt oproportionerliga i förhållande till behoven och de interna strukturerna hos mikroföretagen och de huvudsakliga användarna av finansiell information. Syftet är att ge företagen möjlighet att möta de otaliga strukturella utmaningar som finns i ett komplicerat företag, tack vare det fullständiga genomförandet av den europeiska stadgan för småföretagen och i enlighet med en process som är integrerad i Lissabonstrategin. Jag ser positivt på kommissionens förenklingsförslag. Målet är att se till att regelverket bidrar till att stimulera

en företag- och innovationsanda bland mikro- och småföretagen så att de blir mer konkurrenskraftiga och bättre kan förverkliga den inre marknadens potential. Ett minimikrav bör dock vara att mikroenheterna även fortsättningsvis åläggs att upprätta förteckningar över företagets affärstransaktioner och finansiella situation, varefter medlemsstaterna sedan fritt får tillägga ytterligare skyldigheter. När allt kommer omkring anser jag att vi hjälper små och medelstora företag genom att minska byråkratin och det välkomnar jag.

Förslag till resolution: RC-B7-0151/2010

Luís Paulo Alves (S&D), skriftlig. – (PT) Jag röstade för resolutionen eftersom den främjar en ökad ekonomisk samordning mellan de europeiska länderna, och en ökad samstämmighet mellan stabilitets- och tillväxtpakten och övriga EU-strategier. Den främjar även genomförandet av en ambitiös social agenda för att bekämpa arbetslösheten, en ökad flexibilitet i fråga om pensionsålder och små och medelstora företag.

Jag betonar dessutom att reformen innebär att kommissionen ska ge de medlemsstater som genomför EU 2020-strategin nya incitament och i framtiden bestraffa dem som inte gör det. Detta är viktigt om strategin ska lyckas, med tanke på att de problem som vi står inför är gemensamma och kräver en lösning på EU-nivå.

Jag välkomnar även Europeiska rådets beslut på grund av dess ökade strategiska realism som innebär ökad klarhet och färre men kvantifierade mål.

Slutligen kan jag inte låta bli att nämna införandet av jordbruket i strategin, eftersom detta inte fanns med i det ursprungliga förslaget. Detta är med all säkerhet viktigt om EU ska nå sina mål, oavsett om man ser till ekonomin, livsmedel eller miljön, eller om man ser till ökad livskvalitet i landsbygdsområden, som kommer att skapa arbetstillfällen.

Elena Oana Antonescu (PPE), skriftlig. – (RO) EU 2020-strategin ska lösa de problem som uppstått till följd av den ekonomiska och finansiella krisen med hjälp av åtgärder som är direkt inriktade på känsliga punkter i medlemsstaternas ekonomier. Om Lissabonstrategin inte var helt lyckad på grund av att det fastställdes alltför många mål måste en strategi för att ta sig ur krisen inriktas på ett fåtal, tydliga, kvantifierbara mål. Man bör till exempel presentera lösningar för att effektivt bekämpa arbetslösheten, särskilt bland ungdomar. Man bör främja och tillhandahålla stöd till små och medelstora företag, som skapar flest arbetstillfällen och innovationer, samt öka andelen stöd till forskning och utveckling ur EU:s och medlemsstaternas budget till 3 procent.

Vi måste vara medvetna om att handlingsutrymmet för socialpolitiken i EU kommer att minska i framtiden på grund av den åldrande befolkningen. Samtidigt kommer det att krävas ökade investeringar i teknik och utbildning för att öka produktionen. Om vi vill ha en mer konkurrenskraftig arbetsmarknad måste vi omstrukturera de sociala trygghetssystemen och främja flexibla arbetsmetoder. Samtidigt måste en sådan strategi främja utvecklingen av produktionsmetoder som respekterar miljön och människors hälsa.

Regina Bastos (PPE), skriftlig. – (PT) Den 3 mars presenterade kommissionen *EU 2020: En strategi för smart och hållbar tillväxt för alla*. Det är ett förslag till fem kvantifierbara mål för EU fram till 2020. Målen ska utgöra en ram för processen och omsättas i nationella mål: sysselsättning, forskning och innovation, klimatförändringar och energi, utbildning och fattigdomsbekämpning.

Det är en strategi som är inriktad på konkreta, realistiska och kvantifierbara mål: Sysselsättningen ska öka från 69 procent till minst 75 procent, investeringarna i forskning och utveckling (FoU) ska öka till 3 procent av BNP, fattigdomen ska minska med 25 procent, andelen personer med avbruten skolgång ska minska från 15 till 10 procent och andelen 30-åringar som har en avslutad högre utbildning ska öka från 31 till 40 procent.

Jag röstade för resolutionen om EU 2020-strategin eftersom dess mål anger den kurs som EU bör hålla. Den har ett tydligt och objektivt angreppssätt på de problem som orsakats av den ekonomiska och finansiella krisen när det gäller arbetslösheten, den finansiella regleringen och fattigdomsbekämpningen. Dessa problem kommer att utgöra en referenspunkt som ger oss möjlighet att utvärdera de framsteg som görs.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D), skriftlig. – (LT) Jag röstade för resolutionen. Eftersom vi inte kommer att kunna lösa de rådande sociala och ekonomiska problemen på nationell nivå måste vi lösa dem på europeisk och internationell nivå. EU 2020-strategin bör framför allt vara en effektiv åtgärd för att ta oss ur den ekonomiska och finansiella krisen eftersom målet med strategin är att skapa arbetstillfällen och ekonomisk tillväxt.

Den stora arbetslösheten i Europa är den viktigaste frågan i de aktuella diskussionerna, eftersom medlemsstaterna står inför en ständigt ökande arbetslöshet där över 23 miljoner män och kvinnor står utan

arbete. Det finns därför stora sociala problem och försörjningssvårigheter. Därför ägnar parlamentet i resolutionen mest uppmärksamhet åt att skapa nya arbetstillfällen och bekämpa det sociala utanförskapet.

Parlamentet uppmanar vidare kommissionen att inte bara beakta arbetslösheten och de sociala problemen utan visa effektiva sätt att lösa problemen så att den nya strategin verkligen påverkar människors liv. Jag vill uppmärksamma det faktum att EU redan har lärt sig av sina misstag då man inte fullt ut har kunnat genomföra målen i Lissabonstrategin tidigare. Den nya strategin för det kommande årtiondet måste därför baseras på ett starkt förvaltningssystem och ansvarstagande. Genom att rösta för resolutionen i dag uppmanar jag kommissionen och Europeiska rådet att koncentrera sig på EU:s största sociala problem och fastställa färre men tydligare och mer realistiska mål som det sedan skulle gå att uppnå.

Maria Da Graça Carvalho (PPE), skriftlig. – (PT) Jag välkomnar de debatter som nyligen hölls under det informella rådsmötet den 11 februari om riktlinjerna för den nya EU 2020-strategin. Jag gratulerar kommissionen till dess initiativ och efterlyser ett ökat samarbete med parlamentet om en sådan viktig fråga för EU:s framtid. Det är viktigt att investera i kunskap och i reformer som främjar teknisk utveckling, innovation och utbildning för att öka välbefindandet, tillväxten och sysselsättningen på medellång och lång sikt. Jag vill även framhäva vikten av konkreta idéer för strategin, till exempel den digitala agendan. Det är viktigt att göra det mesta av denna potential så att Europa kan återhämta sig från den ekonomiska krisen på ett hållbart sätt. Sammanhållningspolitiken är lika viktig när det gäller att främja tillväxt och sysselsättning. Den regionala dimensionen i EU 2020-strategin bör därför innehålla denna prioritering som en av pelarna för ett rikare, mer blomstrande och rättvisare samhälle. Jag hänvisar till behovet av att utveckla mekanismer för finansiering och styrning med praktiska effekter för att uppfylla strategin.

Anne Delvaux (PPE), skriftlig. – (FR) Det fanns stora förhoppningar på Lissabonstrategin och dess ekonomiska, sociala och miljömässiga mål var lika nödvändiga som ambitiösa. Jag anser att Lissabonstrategins efterföljare, den så kallade EU 2020-strategin, som vi röstade om i dag, är betydligt mindre ambitiös. Även om den fortfarande innehåller vissa mål som ska uppnås, såsom de 3 procent av BNP som ska ägnas åt forskning och bevarandet av stabilitets- och tillväxtpakten (3 procent), är det ändå beklagligt att sysselsättningen och miljödimensionen (som har skurits ned betydligt) inte har någon övergripande plats i den. Vi är fortfarande långt ifrån en verklig, global strategi om hållbar utveckling.

Jag röstade för förslaget eftersom det är helt klart att vi mot bakgrund av krisen och dess många konsekvenser, särskilt för sysselsättningen, inte kan fortsätta att titta på utan att göra någonting. Jag välkomnar antagandet av de punkter som handlar om en ambitiös social agenda och om att öka stödet till små och medelstora företag. Det behövs alltså ett nytt perspektiv. Vi får hoppas att EU 2020-strategin kommer att ge oss det. Vi får framför allt hoppas att de 27 medlemsstaterna kommer att göra sitt yttersta för att genomföra strategin.

Harlem Désir (S&D), skriftlig. – (FR) Tanken är att EU 2020-strategin ska ersätta Lissabonstrategin. Den riskerar dock framför allt att dra ut på problemen, sluta i samma brist på resultat och skapa samma besvikelser. Den är varken en riktig återhämtningsstrategi eller ett nytt perspektiv för EU:s ekonomi-, social-, budget- och finanspolitik. Det saknas nya instrument för att genomföra de otaliga goda avsikterna.

EU behöver en annan ambition. Medborgarna förväntar sig mer övertygande åtgärder. Sedan krisens början har antalet arbetslösa ökat med sju miljoner. Bankerna spekulerar igen, hedgefonderna har inte reglerats, medborgarna uppmanas att dra åt livremmen, det görs drastiska nedskärningar i offentliga tjänster och i det sociala skyddet. Den grekiska krisen avslöjar vår bristande solidaritet.

Därför måste EU överväga ett nytt sätt att se på framtiden, ett som bygger på verklig ekonomisk samordning, återhämtningsinsatser som kännetecknas av solidaritet, en grön tillväxtstrategi, en energigemenskap, en sammanhållningsbudget, egna resurser, investeringar i utbildning, forskning, harmonisering av skatter och sociala frågor, kampen mot skatteparadis och beskattning av internationella finansiella transaktioner.

Edite Estrela (S&D), skriftlig. – (PT) Jag röstade för det gemensamma resolutionsförslaget om uppföljning av Europeiska rådets informella möte den 11 februari 2010. För att skapa en social marknadsekonomi som är hållbar, mer intelligent och grönare måste EU fastställa sina prioriteringar och komma överens om dessa tillsammans. Ingen medlemsstat kan ta itu med dessa utmaningar på egen hand. EU-politiken kan inte bara vara summan av 27 medlemsstaters nationella politik. Genom att arbeta tillsammans mot ett gemensamt mål blir resultatet överlägset summan av delarna.

Detta ger EU möjlighet att utveckla en roll som världsledare som visar att det går att kombinera en dynamisk ekonomi med sociala och miljömässiga hänsyn. Det ger EU möjlighet att skapa nya arbetstillfällen inom till

exempel förnybar energi, hållbar transport och energieffektivitet. För att göra detta krävs det tillräckliga finansiella resurser som gör att EU kan vidta åtgärder och hitta nya vägar till global konkurrenskraft.

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) Kommissionen har offentliggjort EU 2020-strategin som ersätter den misslyckade Lissabonstrategin och som innebär viktiga och ambitiösa utmaningar för EU. Dessa utmaningar är i huvudsak koncentrerade till fem områden som kommissionen anser vara av strategisk betydelse: i) sysselsättning, ii) forskning och innovation, iii) klimatförändring och energi, iv) utbildning och v) fattigdomsbekämpning.

Det här är faktiskt grundläggande områden om EU ska ta sig ur krisen och bekräfta sin roll som en viktig aktör på den globala marknaden, med en stark utveckling och en konkurrenskraftig ekonomi som kan skapa välbefinnande, sysselsättning och innovation. EU behöver ambitioner för att klara krisens utmaningar. Dessa ambitioner får inte orsaka problem för de budgetkonsolideringsåtgärder som medlemsstaterna måste vidta mot bakgrund av deras svaga offentliga finanser och alltför stora budgetunderskott. Av samma skäl anser jag att det är viktigt att stärka målen i EU 2020-strategin.

José Manuel Fernandes (PPE), skriftlig. – (PT) EU 2020-strategin bör bygga på solidaritetsprincipen – solidaritet mellan medborgare, generationer, regioner och regeringar. På så sätt kommer vi att med hjälp av hållbar ekonomisk tillväxt kunna bekämpa fattigdomen och garantera den ekonomiska, sociala och territoriella sammanhållningen. Solidaritetsprincipen måste vara en garanti för den europeiska sociala modellen.

Vi måste överväga att omstrukturera de sociala trygghetssystemen och att på EU-nivå garantera en miniminivå av sociala rättigheter som möjliggör fri rörlighet för arbetstagare, specialiserad personal, affärsmän, forskare, studenter och pensionärer. Tack vare den här principen och på grund av behovet av hållbarhet blir det nödvändigt att använda resurserna på ett effektivt sätt.

Strategin måste leda till nya arbetstillfällen. Vi får inte acceptera att EU har omkring 23 miljoner arbetslösa män och kvinnor. Det är därför viktigt att främja företagandet och minska byråkratin och skatterna för små och medelstora företag.

Det betyder inte att vi får glömma bort industrin eller jordbruket. Vi måste återuppta industrialiseringen i Europa. Ett hållbart jordbruk med kvalitetsprodukter måste också vara vårt mål. För att åstadkomma detta måste vi främja en hållbar utveckling i vår primära sektor och inta en ledande roll inom forskning, kunskap och innovation.

João Ferreira (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) EU 2020-strategin, erkänd efterträdare till den så kallade Lissabonstrategin, måste börja med att göra en ordentlig utvärdering av sin föregångares handlingslinje. Då skulle den upptäcka att det är den handlingslinje som den använde – liberalisering av viktiga ekonomiska sektorer, avreglering och ökad flexibilitet i arbetsrätten – som är anledningen till att resultaten ser ut som de gör i praktiken: ökad arbetslöshet, otrygghet, fattigdom och social utestängning, samt ekonomisk stagnation och recession.

Det är samma handlingslinje som kommissionen och parlamentet nu försöker tillämpa. Den väg man föreslår är tydlig och varken den sociala retorik eller miljöretorik som man försöker anförda kan dölja följande: den totala inriktningen på den inre marknaden, strävan efter liberalisering, kommersialiseringen av fler och fler delar av samhällslivet, anställningsotryggheten och den strukturella arbetslösheten.

Det har tydligt framgått att det finns ett samförstånd mellan högern och socialdemokraterna kring denna handlingslinje. När det kommer till kritan är det ju de som tillsammans har varit dess trogna förkämpar de senaste åren. Denna strategi är i grund och botten inget annat än reaktionen från två riktningar inom ett och samma system på den strukturella krisen i detta system. Om man följer denna handlingslinje kommer strategin i sig att ge upphov till nya och djupare kriser. Om man följer denna handlingslinje kommer strategin oundvikligen att stöta på motstånd och bekämpas av arbetarna och folket.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Det är synd att vårt förslag till en resolution förkastades. I förslaget föreslog vi inte bara en omfattande process med diskussioner om de förslag som redan har lagts fram av Europeiska kommissionen och en komplett utvärdering av Lissabonstrategins resultat så att man kan dra slutsatser för den nya EU 2020-strategin. Vi lade också fram ett antal nya förslag som prioriterar ökad produktivitet och skapandet av sysselsättning med rättigheter, en lösning av arbetslöshetsproblemet och fattigdomen, och som garanterar jämlikhet i samhällets framåtskridande. De nya förslagen skulle ha skapat en ny makroekonomisk struktur som främjar hållbar utveckling, stärker den interna efterfrågan och

respekterar miljön på grundval av förbättringar när det gäller löner, full sysselsättning med rättigheter och ekonomisk och social sammanhållning.

Vi röstade mot den gemensamma resolution som sedan antogs eftersom den inte går till botten med problemet, inte föreslår några åtgärder som är ett alternativ till stabilitetspakten och inte heller föreslår ett slut på den liberalisering eller arbetsmarknadsflexibilitet som har lett till ökad otrygghet för anställda och lägre lön. På detta sätt låter ni Europeiska kommissionen fortsätta att plädера för i stort sett samma handlingslinje, en handlingslinje som redan har lett till arbetslöshet för mer än 23 miljoner människor och gjort att mer än 85 miljoner lever i fattigdom.

Lidia Joanna Geringer de Oedenberg (S&D), skriftlig. – (PL) Herr talman! Under de senaste två decennierna har EU varit framgångsrikt på många områden, från de tre ambitiösa utvidgningarna till införandet av den gemensamma valutan – euron. Det är inte lätt att vidmakthålla dessa framsteg under en kris, så det gläder mig att höra att Europeiska rådet och Europeiska kommissionen vill vidta kraftfulla åtgärder för att upprätta en omfattande ekonomisk strategi – EU 2020.

Innan Europeiska rådet håller sina möten i mars och juni detta år, under vilka man kommer att fastställa strategins slutliga utformning, finns det emellertid flera frågetecken kring det dokument som Europeiska kommissionen lade fram den 3 mars i år. Vilken statistik kommer man för det första att använda som underlag för de nationella målen för de 27 olika EU-medlemsstaterna? Vilka straff eller belöningar kan medlemsstaterna förvänta sig om de lyckas eller misslyckas med att uppnå strategins mål? Och slutligen, vilken roll har vikts för Europaparlamentet i hela denna process, eftersom EU 2020-strategin är ett projekt som hittills uteslutande har drivits av rådet och kommissionen? Vi behöver få svar på dessa frågor före Europeiska rådets möte i juni. Annars kommer EU, för att citera José Manuel Barroso, att missa sitt "sanningens ögonblick".

Bruno Gollnisch (NI), skriftlig. – (FR) Herr talman, mina damer och herrar! Efter det bittra fiaskot med Lissabonstrategin, som skulle göra EU till världens mest konkurrenskraftiga kunskapsbaserade ekonomi 2010, har vi nu EU 2020-strategin, som i praktiken är en fortsättning av denna strategi. För flexibilitet på arbetsmarknaden, läs anställningsotrygghet, ökad konkurrens på europeisk och internationell nivå, liberal reformering av de nationella socialförsäkringssystemen och absolut åtländad av den korkade stabilitets- och tillväxtpakten ...

Strategin har, precis som Lissabonstrategin före den, alla ingredienser som krävs för att skapa nationell och social upplösning. Det enda nya är sådant som har inspirerats av era nya nyckar: införandet av en obligatorisk och bindande europeisk ekonomisk styrning, trots att Bryssels EU har visat sig vara fullständigt kraftlöst under den globala krisen, och strävan mot global styrning på grund av den så kallade globala uppvärmning som mer och mer framstår som ett ideologiskt svepskäl. Vi kommer att rösta mot denna text.

Sylvie Guillaume (S&D), skriftlig. – (FR) Jag röstade mot denna resolution eftersom den inte lägger tillräcklig vikt vid målet om full sysselsättning. Våra prioriteringar bör dessutom vara mer inriktade på att bekämpa fattigdom och på en hållbar tillväxt. Europaparlamentet försitter dessutom en möjlighet att understryka behovet av att bekämpa alla former av otrygga anställningar genom ett direktiv om deltidsanställningar, införandet av ett antal sociala rättigheter som ska garanteras oavsett typen av anställningsavtal, åtgärder för att bekämpa oegentligheter i samband med att verksamhet läggs ut på underleverantörer och till och med obetald arbetslivserfarenhet. Denna resolution väljer slutligen att strunta i behovet av att harmonisera skattebasen, vilket är avgörande för att skapa en europeisk samhällsmodell. Det råder ingen tvekan om att Europaparlamentet här har försuttit en viktig möjlighet när det gäller byggandet av ett socialt och hållbart EU.

Cătălin Sorin Ivan (S&D), skriftlig. – (RO) Det faktum som vi alla har kommit att inse är att EU 2020-strategin inte ens omfattar tillräckligt många miljöinsatser eller sociala insatser. En annan relevant iakttagelse är att målen är vaga och att den ekonomiska krisen inte hanteras på ett sätt som står i proportion till dess allvar. Jag menar därför att syftet med den resolution som Europaparlamentet ska rösta om är att ge viktiga bidrag till EU:s vision för de kommande tio åren.

Även om vår roll som ledamöter i Europaparlamentet är begränsad till vad som står i fördraget kan vi ändå ge ett väsentligt bidrag. Vi måste emellertid kunna förvänta oss att medlemsstaterna ska visa en politisk vilja och överväga vår ståndpunkt på ett konstruktivt sätt.

Mål som "en social marknadsekonomi" och "en budget med en smart inkluderande och hållbar tillväxt" är avgörande för att få bukt med den ekonomiska krisens effekter.

Satsningar på utbildning som uppmuntrar studentrörlighet och utbildning i nya färdigheter som tillgodoser efterfrågan på arbetsmarknaden är handlingslinjer som vi måste utforma realistiska handlingsplaner för.

Peter Jahr (PPE), skriftlig. – (DE) När det gäller EU 2020-strategin kommer jordbruket att spela en viktig roll för hur EU kommer att lyckas i framtiden. I synnerhet när det gäller hållbar tillväxt och sysselsättning och när det gäller klimatförändringar är EU:s jordbrukspolitik mycket betydelsefull, eftersom den är oumbärlig för att behålla sysselsättningen i landsbygdsområden och områden i närheten av städer. Vi får heller inte glömma att jordbruket förser 500 miljoner européer med livsmedel av hög kvalitet, sysselsätter 40 miljoner och har en årlig omsättning på omkring 1,3 biljoner euro. Framställningen av förnybar energi skapar ytterligare sysselsättning och bidrar till att minska koldioxidutsläpp och beroendet av fossila bränslen. Jordbruket är innovativt, värdeskapande och den verkliga källan till hållbara regionala konjunkturcykler. EU:s jordbrukspolitik måste därför få större utrymme i denna nya strategi.

Jarosław Kalinowski (PPE), skriftlig. – (PL) Jag vill ta upp bristen på överensstämmelse mellan målen i EU 2020-strategin och effekterna av de föreslagna ändringarna av budgetprioriteringarna för 2014–2020. Ett av målen är att förbättra miljöförhållandena. Ändringen av budgetprioriteringarna tyder på att det kommer att finnas begränsade medel tillgängliga för den gemensamma jordbrukspolitiken, varför jordbruket år 2020 kommer att behöva vara högeffektivt eller rent av industriellt. Detta innebär att det kommer att hota miljön, vilket i sin tur innebär att EU kommer att tvingas överge sin jordbruksmodell som lägger särskild vikt vid miljön, landskapet, den biologiska mångfalden, djurens välfärd, hållbar utveckling och landsbygdsmiljöns sociala och kulturella värden. Det finns ett gammalt användbart talesätt enligt vilket "bättre" är fiende till "bra nog". Vi bör vara på vår vakt så att vi i vår omsorg om miljön inte i praktiken tvärtom skadar miljön.

Elisabeth Köstinger (PPE), skriftlig. – (DE) Målet med EU:s framtida strategi är att anta dagens och morgondagens utmaningar och klara av dem så bra som möjligt. När det gäller EU 2020-strategin kommer framför allt jordbrukssektorn att spela en viktig roll i samband med de nya utmaningar som har satts upp av EU: skyddet av miljön och klimatet, förnybara energikällor, biologisk mångfald och hållbar tillväxt och sysselsättning, särskilt i landsbygdsområden. EU måste vara medvetet om att omkring 40 miljoner arbetstillfällen direkt eller indirekt är beroende av jordbruket.

Men det viktigaste måste även i fortsättningen vara att förse 500 miljoner européer med livsmedel av hög kvalitet, i synnerhet mot bakgrund av fördubblingen av livsmedelsproduktionen fram till 2050. EU:s jordbrukspolitik måste därför få större utrymme i denna nya strategi.

Nuno Melo (PPE), skriftlig. – (PT) EU 2020-strategin är EU:s senaste chans att hävda sin plats som ekonomisk stormakt i världen efter fiaskot med Lissabonstrategin. Med den globala ekonomiska krisen som bakgrund ska EU 2020-strategin vara den modell som alla medlemsstater måste följa för att föra in oss i en ny tidsålder med nya paradigmer som kan främja en hållbar utveckling baserad på god praxis.

Efter förlusten av flera miljoner arbetstillfällen över hela EU måste kampen mot arbetslösheten bli dess "prövosten". Vi måste kunna skapa sysselsättning och göra vår arbetskraft mer välutbildad och kvalificerad. Detta är bara möjligt med de små och medelstora företagens fulla stöd, eftersom det är de som skapar flest arbetstillfällen. Men om EU 2020-strategin ska lyckas får vi inte göra samma misstag som vi gjorde med Lissabonstrategin, framför allt när det gäller bristen på engagemang och ansvar från medlemsstaternas sida.

Wojciech Michał Olejniczak (S&D), skriftlig. – (PL) Jag röstade för det gemensamma förslaget till Europaparlamentets resolution (RC-B7-01 51/2010). Syftet med EU 2020-strategin är att sätta upp nya mål, inte bara för politiska insatser, utan också för vårt sätt att tänka. För att främja en stark återhämtning efter krisen måste vi skapa gemensamma instrument och mekanismer som inte bara får bort effekterna av den nuvarande ekonomiska krisen utan också gör det möjligt för oss att agera på rätt sätt i samband med framtida kriser eller inte ens låta dem uppstå överhuvudtaget. Kommissionen, parlamentet och alla EU:s institutioner bör komma ihåg att deras prioritet ska vara att arbeta för EU-medborgarnas gemensamma bästa. Det är medborgarnas problem som är viktigast för oss och det är medborgarna som vi ska tjäna genom att ge råd, erbjuda hjälp och vidta åtgärder. Med krisen följer problem som arbetslöshet, fattigdom och social utestängning. Om vi vill bygga ett modernt, helt igenom innovativt, utvecklingsbaserat och sammanhållet EU måste vi se till att våra medborgare kan känna trygghet inför framtiden. Jag är besviken över att jordbruket inte fanns med i de ursprungliga förslagen rörande EU 2020-strategin. Ekonomisk återuppbyggnad och förverkligandet av miljöpolitiska mål ingår i jordbrukspolitiken. Om inte denna politik inkluderas i EU 2020-strategin, och i varje efterföljande strategi, är det omöjligt för oss att uppnå målen, inte bara inom de områden som jag nyss nämnde utan även inom många andra.

Georgios Papastamkos (PPE), skriftlig. – (EL) Jag röstade mot den andra delen av punkt 6 i det gemensamma förslaget till en resolution om EU 2020-strategin, eftersom den signalerar en avsikt att montera ned den traditionella europeiska socialstaten ännu mer. EU bör se till att dess sociala union blir mer synlig och vända ryggen åt det konkurrenstryck på den internationella ekonomiska arenan som kommer från krafter som antingen uppenbart har tagit bort alla sociala förmåner och strukturer eller som tillämpar social dumpning. Det verkar som om den sociala politiken och sysselsättningspolitiken håller på att anpassas selektivt och flexibelt till marknadskrafterna.

Det finns en tendens i denna samlande strategi att eftersträva institutionell integritet i allt som har att göra med marknadskrafterna, men den tycks sakna en politik för att reglera effekterna av splittrande företeelser (som arbetslöshet, regionala skillnader och bristande social sammanhållning). I dag mer än någonsin talar tidens tecken för att det behövs ett mer socialt EU.

Rovana Plumb (S&D), skriftlig. – (RO) Jag röstade för denna resolution eftersom jag anser att EU 2020-strategin måste vara ett effektivt svar på den ekonomiska och finansiella krisen som stimulerar och skapar sammanhållning i återhämtningsprocessen i EU genom att mobilisera och samordna nationella och europeiska instrument.

Jag håller med om att samarbetet med nationella parlament och civilsamhället måste bli bättre eftersom deltagandet av flera aktörer ökar trycket på nationella regeringar att uppvisa konkreta resultat.

Jag anser samtidigt att industrin i EU bör ta vara på sin ledande roll när det gäller den hållbara ekonomin och miljövänlig transportteknik genom att utnyttja sin exportpotential. På så sätt kan man minska sitt resursberoende och lättare uppnå de nödvändiga 20/20/20-klimatmålen.

Frédérique Ries (ALDE), skriftlig. – (FR) EU är inte världens mest konkurrenskraftiga ekonomi 2010, långt därifrån: BNP har sjunkit med 4 procent och 23 miljoner medborgare är utan jobb, så dess hälsa är inte direkt strålande. Om EU behöver en kraftig elchock för att få ekonomin och sysselsättningen att åter komma in i en positiv utvecklingscykel måste det ske med liknande mål, men helt andra metoder än i Lissabonstrategin. Man måste också ta hänsyn till de kommande förhandlingarna om energi, klimatförändringar, industri och jordbruk. Jag stöder därför den beslutsamhet med en anstrykning av pragmatism som präglar den nya EU 2020-strategin. Att se till att 75 procent av alla i arbetsför ålder faktiskt har ett arbete och att chansningen att satsa 3 procent av BNP på forskning faktiskt lönar sig är mål som EU i dag, mer än någonsin tidigare, måste uppnå. Om de 27 huvudstäderna kommer att samarbeta är en annan historia. Det är därför vi kräver straff och incitament för bra och dåliga elever i EU 2020-strategin (avsnitt 14). Straff å ena sidan och incitament å den andra. Morötter och piskor. Det är gammalt som gatan, men det fungerar.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), skriftlig. – (EN) Jag röstade "nej" till det förslag till en resolution RC7-0151/2010 som lades fram i dag för omröstning i parlamentet av samma skäl som vi gröna inte röstade för Barroso II-kommissionen: på grund av bristen på ambition. Den här gången är det parlamentets största politiska gruppers tur att göra oss besvikna genom att anta en resolution som bara är ett spel för gallerierna – den innehåller inte ett enda ekonomiskt, socialt eller miljörelaterat förslag. Jag tror att européerna förväntar sig mer av detta parlament.

Europaparlamentet fick sitta på bänken när EU 2020-strategin utformades. Nu när parlamentet sent omsider får en chans att reagera gaddar de största politiska grupperna ihop sig för att driva igenom en innehållslös resolution. Man missar chansen att placera Europaparlamentet mitt i debatten om sakfrågorna och i händelsernas centrum som institution.

Richard Seeber (PPE), skriftlig. – (DE) Frågan om var EU bör befinna sig när det gäller sysselsättning och ekonomisk utveckling år 2020 är mycket viktig. EU 2020-strategin bör särskilt i ekonomiska kristider som dessa fungera som det lokomotiv som drar oss ut ur osäkerheten. Desto viktigare därför att man sätter upp mål som verkligen kan uppnås. Politik är inget självändamål utan ska utmynna i realistiska program som befolkningen och ekonomin kan hålla jämna steg med. Den hållbara ekonomin måste vara en viktig faktor i utformningen av vår omedelbara framtid.

Detta är ett mål som vi måste uppnå stegvis, inte minst med tanke på klimatförändringarna. Även frågan om försörjningstrygghet när det gäller råvaror kommer i framtiden att bli allt viktigare för EU och vi bör därför redan nu lägga grunden till ett hållbart resursutnyttjande och ge EU:s politik en sådan inriktning.

Bart Staes (Verts/ALE), skriftlig. – (NL) Jag röstade mot den gemensamma resolutionen eftersom det är tydligt att de tre största grupperna utnyttjar den för att stödja Barroso II-kommissionens "business as

usual"-strategi. Mina väljare förväntar sig en annan strategi och vill att EU 2020-strategin ska utmynna i en grön ny giv, en 2000-talets gröna revolution som sammanjämnar människans utveckling med jordens fysiska begränsningar.

EU fortsätter att tro blint på politiken att okritiskt öka tillväxten i BNP. De gröna och miljöaktivisterna vill emellertid omvandla EU 2020-strategin från att vara en strategi som enbart eftersträvar BNP-tillväxt till att bli en mer omfattande politisk idé om EU:s framtid som en social och hållbar union som sätter människan och miljöskyddet främst i sina politiska program, som försöker säkerställa människors välfärd och skapa bästa tänkbara möjligheter för alla. Vi menar att BNP måste inkludera ett antal välfärdsindikatorer och även indikatorer som tar hänsyn till allmänna externa ekonomiska faktorer och miljöpåfrestningar. Min grupp har därför lagt fram en åtta sidor lång text i vilken vi utförligt redogör för vår alternativa strategi. Jag föredrar denna text framför de tre största gruppernas kompromiss.

Marc Tarabella (S&D), skriftlig. – (FR) Jag röstade mot resolutionen om EU 2020-strategin på grund av att punkt 6, som handlar om omläggning av de sociala trygghetssystemen och ökad flexibilitet för arbetsgivarna, har antagits. Dessutom är resolutionen snarare ett hopkok av mindre goda avsikter till nackdel för exakta kvantitativa och kvalitativa mål. Därför verkar det som om man inte har tagit hänsyn till att Lissabonstrategin efter 2010 är ett komplett misslyckande.

Nuno Teixeira (PPE), skriftlig. – (PT) Syftet med EU 2020-strategin är att inrätta en plan för framtiden för att uppnå ekonomisk tillväxt och främja sysselsättning inom EU. Den bör grundas på mål som syftar till en hållbar social marknadsekonomi, det hållbara kunskapssamhället och de små och medelstora företagens betydelse för främjandet av sysselsättning.

En stark, modern och flexibel sammanhållningspolitik bör vara en central del i strategin. Sammanhållningspolitiken är införlivad i det nya Lissabonfördraget och fyller, genom övergripande tillämpning, en mycket viktig funktion när det gäller att ta itu med de nya utmaningar EU står inför. I detta avseende kan målet om territoriell sammanhållning i EU ses som grundläggande.

Prioriteringarna för sammanhållning i EU bör inte bara syfta till att främja konkurrenskraft på EU-nivå genom effektiv fördelning av medlen utan också att hjälpa missgynnade regioner att komma till rätta med sina sociala och ekonomiska svårigheter samt att minska befintliga skillnader.

EU-regionernas aktiva roll i främjandet av strategin bör också understrykas. Vikten av styrning på olika nivåer förtjänar att betonas. Det är önskvärt med en tydlig uppdelning mellan EU, medlemsstaterna samt de lokala och regionala myndigheterna av de mål, uppgifter och ansvarsområden som rör EU 2020-strategin.

Av ovanstående anledningar röstade jag för det ovannämnda förslaget till resolution.

Marianne Thyssen (PPE), skriftlig. – (NL) Herr talman, mina damer och herrar! Det är oerhört viktigt att inrätta en strategi för att ta sig ur krisen på kort sikt, men på medellång sikt krävs någonting mer. Om vi verkligen vill ge social marknadsekonomi, vår sociala modell, en chans behöver vi mer ekonomisk tillväxt, grön tillväxt, som gör oss konkurrenskraftiga och skapar nya arbetstillfällen. Det är mycket viktigt att vi investerar ytterligare i forskning och utveckling om vi vill behålla vår levnadsstandard i den globala ekonomin.

Denna drivkraft för strukturell reform återspeglas i EU 2020-strategin som kommissionen har föreslagit. Det är också mycket viktigt att kommissionen lägger om kursen och koncentrerar sig på ett antal mindre mål som är mätbara och skraddarsydda för enskilda medlemsstater. Som man mycket riktigt antyder i resolutionen kommer strategin inte kunna garantera att de fastställda målen är genomförbara. Avsaknaden av en verklig sanktionsmekanism i de fall målen inte uppfylls eller insatserna är otillräckliga innebär att EU 2020-strategin precis som sin föregångare är bristfällig.

Den gemensamma resolutionen ger en god grund för ytterligare diskussioner med kommissionen, rådet och Europeiska rådets ordförande. Därför röstade jag bestämt för resolutionen.

Georgios Toussas (GUE/NGL), skriftlig. – (EL) I det gemensamma förslaget till resolution från Europeiska folkpartiets grupp (kristdemokrater), Progressiva förbundet av socialdemokrater och demokrater i Europaparlamentet och Alliansen liberaler och demokrater för Europa om EU 2020-strategin tar man upp det gemensamma beslutet från kapitalets politiska ansikte att använda alla medel för att genomföra det brutala angreppet och monopolens gräsrötsfientliga planer mot arbetarklasserna och arbetstagarna i EU. EU 2020-strategin är en uppföljning och en utvidgning av den gräsrötsfientliga Lissabonstrategin eftersom den fastställer monopolkapitalets strategiska mål och planer samtidigt som arbetarnas grundläggande lönerättigheter och sociala rättigheter läggs i prokrustesbädd. Närmare bestämt innehåller strategin utbredd

tillämpning av den berömda "flexicurity" tillsammans med "livslångt lärande", "utbildning och fortbildning", arbetstagares "rörlighet", upphävande av kollektivavtal, arbetsdelning, drastiska löne- och pensionsnedskärningar, höjd pensionsålder samt omfattande ändringar av socialförsäkringar, hälsa, välfärd och utbildning. Strategin innebär också att enorma summor från statskassorna delas ut i form av bidrag och incitament till "grön utveckling". Det grekiska kommunistpartiet röstade mot Europaparlamentets resolution om EU 2020-strategin.

Anna Záborská (PPE), skriftlig. – (FR) För länge sedan brukade Jacques Delors säga att man inte kan undgå att förälska sig i en inre marknad eller en gemensam valuta. Jag är förälskad i en union som tar familjernas verkliga behov på allvar, med fullständig respekt för nationella befogenheter och EU:s befogenheter. När jag läser EU 2020-strategin och parlamentets resolution upptäcker jag dock att våra ambitioner begränsas till ett blygt flirtande med den fria marknadsekonomi. Varken medborgarnas investeringar i social sammanhållning eller solidaritet mellan generationerna erkänns. Bör vi inte ändra vår vår syn på anställningsförhållandena och inrättandet av mervärde som samhället som helhet gynnas av? Kommissionen föreslår ett kvantifierat mål för fattigdomsbekämpning. Detta kommer oundvikligen att återigen leda till särbehandling, vilket knappast hjälper de fattigaste medborgarna. Avsaknaden av en förteckning över fattigdomsindikatorerna visar oavsiktligt en brist på förståelse för vad fattigdom innebär. Fattigdom innebär mycket mer än att bara vara utan arbete, och de som upplever fattigdom dagligen letar inte bara efter ett arbete utan de vill ha vederbörligt tillträde till befintliga rättigheter. EU 2020-strategin bör bemöta denna situation mer entusiastiskt och bestämt. Jag avstod från att rösta.

Resolutionsförslag RC-B7-0136/2010

Elena Băsescu (PPE), skriftlig. – (RO) Jag har läst både domare Richard Goldstones rapport och ambassadören Dora Holds slutsatser, som smular sönder många av de argument som tas upp i FN-kommissionens rapport av domare Goldstone. När jag jämförde dem lade jag märke till den ensidiga tonen i Goldstonerapporten, och därför stödde jag inte resolutionen om genomförandet av Goldstone-rekommendationerna om Israel/Palestina.

Händelserna bör analyseras på ett öppet och opartiskt sätt i förhållande till båda parterna i konflikten. I Goldstonerapporten tar man inte upp orsaken till den israeliska operationen i Gaza, dvs. uppemot 12 000 raket- och granatattacker mot den israeliska civilbefolkningen. Efter att de israeliska styrkorna dragits tillbaka från Gaza har antalet raketattacker ökat med 500 procent. Under 2004 och 2005 genomfördes 281 respektive 179 raketattacker mot israeliskt territorium. Efter att de israeliska styrkorna dragits tillbaka från Gaza (i september 2005) har antalet attacker ökat till 946 år 2006, 783 år 2007 och 1 730 år 2008.

Inte en enda av EU:s medlemsstater röstade för antagandet av Goldstonerapporten i egenskap av medlemmar i FN:s råd för mänskliga rättigheter. Alla berörda parter bör prioritera respekten för internationell rätt.

Andrew Henry William Brons (NI), skriftlig. – (EN) Vi beslutade oss för att avstå i alla omröstningar om Palestina och Israel. Vi kan inte rösta för resolutioner som syftar till att ge EU befogenhet att bedriva en utrikespolitik eller som inte är förenliga med vår neutralitetspolitik i konflikten. Vi antar en neutral ståndpunkt när det gäller Israel, palestinierna samt andra arabiska och muslimska länder. Vår politik är dock inte likgiltigt neutral. Vi medger att staters eller organisationers attacker mot civilbefolkningen är fullständigt oacceptabla. Dessutom vill vi gärna se ett slut på konflikten genom en hedervärd lösning.

Nessa Childers (S&D), skriftlig. – (EN) Eftersom jag besökte Gaza tidigare i år har jag personligen sett hur viktigt det är att parlamentet vidtar åtgärder inom detta område. Goldstone-rekommendationerna bör genomföras fullt ut och jag kommer att följa denna fråga under de kommande månaderna.

Derek Roland Clark (EFD), skriftlig. – (EN) Samtidigt som jag medger att konflikten på Gaza och Västbanken är en humanitär tragedi stöder jag inte EU-institutionernas internationella inflytande eftersom jag inte erkänner EU. Min röst i parlamentet den 10 mars 2010 speglar mitt samvete i denna fråga.

Proinsias De Rossa (S&D), skriftlig. – (EN) Jag stödde resolutionen. I den betonar parlamentet att respekt för internationella mänskliga rättigheter och internationell humanitär rätt är en grundläggande förutsättning för en rättvis och varaktig fred i Mellanöstern. Dessutom uttrycks en oro över de påtryckningar som israeliska myndigheter och myndigheter i Gaza utövar på icke-statliga organisationer på grund av deras samarbete i samband med Goldstonerapporten. Parlamentet efterlyser ett ovillkorligt slut på blockaden av Gazaremsan och begär att EU offentligt ska uppmana Israel och palestinierna att genomföra Goldstone-rekommendationerna. I Goldstonerapporten drar man slutsatsen att den oerhört höga dödligheten bland civilbefolkningen, däribland 300 barn, berodde på ett israeliskt beslut att använda oproportionerligt

våld i strid med internationell rätt. Man drog också slutsatsen att belägringen av Gaza är liktydig med en kollektiv bestraffning av de 1,5 miljoner personer som bor där, i strid med internationell rätt. Man rekommenderar att de stater som är parter i Genèvekonventionen (däribland Irland) bör vidta rättsliga åtgärder mot dem som är ansvariga för beslutet och dess genomförande. Jag håller just nu på att utarbeta ett formellt klagomål som grundas på resultaten i Goldstonerapporten till den irländska polisen i syfte att få den irländska riksåklagaren att överväga att väcka åtal mot de ansvariga.

Göran Färm, Anna Hedh, Olle Ludvigsson, Marita Ulvskog och Åsa Westlund (S&D), skriftlig. – Vi svenska socialdemokrater anser inte att Hamas borde finnas med på EU:s förteckning över terroristorganisationer. Vi är starkt kritiska till Hamas, inte minst deras attacker mot israelisk civilbefolkning men vi är samtidigt oroliga att ovillkorliga avståndstaganden från EU kan komma att förvärra situationen och ytterligare få Hamas att sluta sig. Vi delar inte uppfattningen om att EU:s beslut om att fortsätta den politiska isoleringen av Hamas efter deras valseger i ett fritt och demokratiskt val, var korrekt. Vi anser att det, då som nu, för EU handlar om att bedöma möjligheterna till framgång med isolering och bestraffning, jämfört med kritisk dialog och samarbete.

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) Vem som helst som, liksom jag, under många år har följt den israelisk-palestinska konflikten kan endast sorgset dra slutsatsen att många av de uppriktiga insatserna för att uppnå en varaktig fred alltså inte räcker för att övertala och motivera dem som har valt våldet att överge det en gång för alla. Hamas valseger och uppdelningen av det palestinska territoriet i två delar, var och en med en egen myndighet, har i stor utsträckning förvärrat den redan dystra situationen.

Så länge Hamas inte accepterar Staten Israels legitima existens kommer dialogen inte att vara annat än ett skådespel. Israel kommer att vara tvunget att se till att de ståndpunkter man antar är lämpliga och proportionerliga för att inte äventyra sin nuvarande internationella legitimitet. Precis som Yitzhak Rabin anser även jag att diplomatisk fred inte är en verklig fred men den är ett mycket viktigt steg mot denna. Det är nödvändigt att arbeta i denna riktning samt att upphäva hindren för en verklig fred. Domare Goldstone tar upp vissa hinder som båda sidor har skapat i denna process, nämligen övergrepp och allvarliga brott som måste utredas, dömas och sanktioneras.

José Manuel Fernandes (PPE), skriftlig. – (PT) Man bör uppmärksamma den väpnade konflikt som inleddes i Gaza den 27 december 2008 och avslutades den 18 januari 2009 och som orsakade över 1 400 palestiniers och 13 israelers död. Förlusten av människoliv sammankopplades med förstörelse av en stor del av den civila infrastrukturen.

Unionens höga representant för utrikes frågor och säkerhetspolitik och medlemsstaterna måste arbeta för en gemensam EU-ståndpunkt om hur man ska följa upp undersökningsuppdragets rapport om konflikten i Gazaremsan och i södra Israel.

Jag vill betona att respekten för internationell lagstiftning om mänskliga rättigheter och internationell humanitär rätt är grundläggande för att uppnå en rättvis och varaktig fred i Mellanöstern.

Jag instämmer i kravet på att unionens höga representant för utrikes frågor och säkerhetspolitik och medlemsstaterna ska övervaka genomförandet av rekommendationerna i Goldstonerapporten genom samråd med EU:s externa uppdrag och icke-statliga organisationer på detta område.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Det är positivt att parlamentet antog resolutionen om konflikten i Gaza eftersom det innebär ett erkännande av Israels brott mot internationell rätt. Detta bevisar vilket inflytande Goldstonerapporten har haft på fredsprocessen i Mellanöstern genom att den har gett parlamentet kännedom om att Israel oupphörligen bryter mot internationell rätt.

Sanningen är att Goldstonerapporten innehåller tydliga bevis på att de israeliska styrkorna har brutit mot internationell humanitär rätt på palestinskt territorium under sina militära operationer 2008.

Därför vill vi att slutsatserna i rapporten omedelbart antas och att dess rekommendationer genomförs i praktiken. Samtidigt uppmanar vi EU:s tjänstemän att se till att associeringsavtalet mellan EU och Israel inte förstärks förrän Israels upprepade brott mot internationell rätt och mot grundläggande mänskliga rättigheter på de ockuperade områdena i Palestina upphör.

Charles Goerens (ALDE), skriftlig. – (FR) Detta är ytterligare en utvärdering i efterhand av de misstag som var och en av de parter som är inblandade i konflikten har begått. Om samma orsaker leder till samma effekter finns det anledning att ifrågasätta orsakerna eftersom effekterna alltid är katastrofala. Samma orsaker är raketbeskjutningen över israeliska städer. Samma orsaker är Israels oproportionerliga motattacker. Samma

orsaker är den eländiga situationen för invånarna på Gaza. Samma orsaker är också de mest radikala gruppernas utnyttjande av deras misär. Här är en idé: varför inte börja enbart stödja de styrkor i de två lägren som verkligen har valt fred? Dessa styrkor finns på båda sidor och de anklagas alltför ofta för att svika sitt eget folk, eftersom de drömmer om ett scenario där det är möjligt att överbrygga klyftorna i en region som länge har skakats av en av världens farligaste konflikter.

Sylvie Guillaume (S&D), skriftlig. – (FR) Jag röstade för resolutionen där man efterlyser att Goldstone-rekommendationerna ska genomföras eftersom det är oerhört viktigt att de israeliska och palestinska myndigheterna lovar att genomföra opartiska och öppna undersökningar av Gazatragedin 2008–2009 på ett beslutsamt i stället för aggressivt sätt. Medlemsstaterna måste, å sin sida, arbeta ännu hårdare för att försvara en stark ståndpunkt och de måste åta sig att upprätthålla dessa krav på sina israeliska och palestinska partner. Internationell humanitär rätt måste respekteras av alla parter som är inblandade i konflikten och EU:s mål bör vara att se till att dessa principer respekteras.

Joe Higgins (GUE/NGL), skriftlig. – (EN) Jag röstade för resolutionen, eftersom man betonar de hemiska omständigheter som den stora majoriteten av den palestinska befolkningen i Gaza lever under i dag och efterlyser ett "omedelbart" och "ovillkorligt" öppnande av alla gränsövergångar i Gaza. Jag stöder fullt ut den palestinska befolkningens rätt till självbestämmande samt deras rätt att försvara sig mot den israeliska armén och de statliga styrkornas upprepade attacker. Jag instämmer dock inte alls i den islamska politiska högerens och Hamas idéer. Jag motsätter mig också de enskilda attackerna mot judiska arbetare som ytterligare splittrar de israeliska och palestinska arbetarklasserna. Detta fungerar bara som en förevändning för den israeliska regeringen och andra grupper inom extremhöger i Israel för att genomföra ytterligare attacker mot den palestinska befolkningen. Den israeliska regeringen gynnar inte den palestinska majoriteten och inte heller den israeliska arbetarklassen. Angrepp på levnadsstandarder och demokratiska rättigheter måste bekämpas gemensamt av den israeliska och palestinska arbetarklassen. Den enda lösningen för att uppnå en varaktig fred i regionen är ett socialistiskt Israel tillsammans med ett socialistiskt Palestina som tillsammans fastställer gränserna och som ingår en demokratisk socialistisk sammanslutning i Mellanöstern.

David Martin (S&D), skriftlig. – (EN) Jag stöder bestämt resultaten i Goldstonerapporten och jag är nöjd med att parlamentet godkände dess rekommendationer. Jag hoppas att processen för en varaktig fred genom en tvåstatslösning kommer att få stöd av resultaten i Goldstonerapporten.

Nuno Melo (PPE), skriftlig. – (PT) EU bör verkligen oro sig för resolutionen om konflikten mellan Israel och Palestina som, förutom de offer den har orsakat, under decennier har skapat stor instabilitet i regionen och i världen.

Likväl anser jag att det är skillnad mellan vad Israel gör, som en demokratisk och suverän stat som delar och främjar de västerländska samhällenas grundläggande värden, och radikala rörelser som Hamas som, i majoriteten av fallen, vägrar att erkänna den israeliska statens existens. Detta utgör ett hinder mot en komplett lösning på konflikten.

Detta hindrar inte oss från att under alla omständigheter fördöma de våldsakter som har förekommit på båda sidorna av konflikten, som har chockerat världen och som enbart kan motivera oss och engagera oss ännu mer att hitta sätt att skapa förståelse.

Andreas Mölzer (NI), skriftlig. – (DE) Dagens gemensamma resolutionsförslag om Goldstonerapporten är ytterligare ett uttryck för EU:s strävan efter en rättvis bedömning och granskning av händelserna under konflikten i Gaza. Den 26 februari 2010 uppmanade FN:s generalförsamling återigen båda sidor att genomföra trovärdiga utredningar och att skicka in ytterligare rapporter inom fem månader. De palestinska myndigheterna har nu inrättat en oberoende utredningsgrupp, vilket är mycket positiva nyheter. EU:s åtgärder på den internationella arenan bör inriktas på en strikt efterlevnad av FN-stadgans och den internationella rättens principer och mål. Likaledes är israelers och palestiniers efterlevnad av internationell humanitär rätt och normer för internationella mänskliga rättigheter en viktig förutsättning för fredsprocessen, som ska leda till att två stater lever sida vid sida i fred och säkerhet. I och med denna resolution försöker EU bidra till att uppnå en fastställd gemensam ståndpunkt om de åtgärder som härletts från rapporten från FN:s informationsuppdrag om konflikten i Gaza och södra Israel som letts av domare Richard Goldstone. I rapporten pläderar man också för att offentligt förordas att rapportens rekommendationer ska genomföras och att ansvar ska utkrävas för alla brott mot internationell rätt, däribland krigsbrott, vilket var skälet till att jag röstade för.

Franz Obermayr (NI), skriftlig. – (DE) I det gemensamma resolutionsförslaget om Goldstonerapporten framställs EU:s önskan om en rättvis och grundlig utredning av händelserna i samband med Gazakonflikten. Den 26 februari 2010 efterlyste även FN:s generalförsamling återigen att en utredning skulle genomföras inom fem månader om händelserna och de påstådda allvarliga brotten mot de mänskliga rättigheterna. Enligt den senaste informationen är det hittills bara den palestinska sidan som har efterlevt detta, vilket är en stor skam. Jag anser att EU, i internationella organisationer och kommittéer, aktivt bör förordna en efterlevnad och ett genomförande av internationell rätt. Att båda parter i konflikten respekterar efterlevnaden av internationell humanitär rätt och normerna för internationella mänskliga rättigheter är en grundförutsättning i Mellanösternkonflikten för att kunna skönja framsteg i fredsprocessen. Denna process skulle nu återigen kunna drabbas av ett allvarligt bakslag till följd av Israels planer på en utbyggnad av bosättningarna. I den gemensamma resolutionen efterlyser man att rekommendationerna i rapporten från FN:s informationsuppdrag om konflikten i Gaza och södra Israel, som leddes av domare Richard Goldstone, ska genomföras, vilket var skälet till att jag röstade för.

Wojciech Michał Olejniczak (S&D), skriftlig. – (PL) Mänskliga rättigheter måste respekteras av alla parter i Mellanösternkonflikten. Varje misstanke om brott mot de mänskliga rättigheterna, från endera part, bör undersökas. Här bör emellertid en identisk strategi tillämpas för alla parter i konflikten. Goldstonerapporten är ett dokument som har skapat en hel del upprördhet och strider. Den har flera gånger anklagats för att vara partisk. Många har hävdat att de faktorer som gav upphov till konflikten inte behandlas jämbördigt i rapporten. Världssamfundet bör emellertid inte blunda för konflikten. Rekommendationerna i Goldstonerapporten omfattar ett förslag om att genomföra internationella utredningar av brott som påstås ha utförts av endera part i konflikten. Mellanösternkonfliktens verklighet ifrågasätter möjligheten att göra detta. Det finns en allvarlig risk att Europaparlamentet inte kommer att kunna övervaka de åtgärder som Hamas vidtagit, utan endast de som Israel vidtagit. Mot bakgrund av dessa omständigheter har jag beslutat att rösta emot antagandet av den gemensamma resolutionen i den slutliga omröstningen.

Zuzana Roithová (PPE), skriftlig. – (CS) Jag stödde inte den gemensamma resolutionen från socialdemokraterna, liberalerna, vänsterblocket och De gröna om genomförandet av rekommendationerna i Goldstonerapporten om Israel. Denna rapport antogs av FN:s generalförsamling i november i fjol, av endast fem av EU:s 27 medlemsstater. Skälet till detta är att rapporten inte hade analyserats på ett ansvarsfullt sätt i rådet för mänskliga rättigheter, och följaktligen röstade generalförsamlingen igenom en obalanserad rapport där Israel beskrivs som en terroristorganisation. Jag är en av de politiker som strävar efter en objektiv och principfast utredning av alla dessa fall av påstådda brott mot de mänskliga rättigheterna under Gazakonflikten. Detta gäller emellertid trovärdigheten i slutsatserna från utredningen. Det är inte acceptabelt att politisera en pågående utredning, som ännu inte har avslutats. När allt kommer omkring bör syftet vara att uppnå en fredlig lösning av Israel/Palestina-konflikten och ett framtida välstånd i två oberoende stater, dvs. Israel och Palestina, och inte en maktkamp mellan EU och Förenta staterna om inflytandet i regionen.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), skriftlig. – (EN) Jag röstade för det gemensamma förslaget till resolution om Goldstone-rekommendationerna (RC7-01 36/2010), i huvudsak för att man där insisterar på en kraftfull ståndpunkt från EU om uppföljning av Goldstonerapporten och att genomförandet av rekommendationerna samt ansvarighet för alla brott mot internationell rätt bör krävas offentligt. Dessutom uppmanas båda parter att genomföra utredningar som uppfyller internationella standarder inom fem månader, och man kräver en aktiv övervakning av rapportens genomförande från unionens höga representant för utrikes frågor och säkerhetspolitik och vice ordföranden för kommissionen samt från medlemsstaterna. I resolutionsförslaget har man dessutom lagt till nya punkter till det som parlamentet redan tidigare har sagt, som t.ex. att begära att unionens höga representant för utrikes frågor och säkerhetspolitik och vice ordföranden för kommissionen ska utvärdera resultaten av utredningarna från samtliga parter och avlägga rapport till parlamentet. Man erinrar om att EU:s och medlemsstaternas ansvar och trovärdighet kräver en fullständig övervakning av utredningarna. Man oroas dessutom över de påtryckningar som utövats mot de icke-statliga organisationer som deltagit i utarbetandet av Goldstonerapporten samt i de uppföljande utredningarna, däribland hänvisas till de restriktiva åtgärder som införts mot deras verksamhet.

Olle Schmidt och Cecilia Wikström (ALDE), skriftlig. – Tidpunkten för att utfärda en resolution om Israel är illa vald. Vi kan inom kort vänta oss en fullständig utvärdering av Goldstonerapporten och jag menar att vi inte bör föregripa denna. Läget är känsligt och konflikten mellan parterna är polariserad och vi vill inte förvärpa situationen med att anta en resolution som med säkerhet kommer att uppfattas som otillräcklig av de inblandade parterna. Jag finner det dessutom märkligt att EU ska anta en resolution om ett mandat som ingen av EU:s medlemsstater stödde i FN:s råd för de mänskliga rättigheterna.

Marek Siwiec (S&D), skriftlig. – (PL) Jag anser inte att den gemensamma resolutionen om genomförandet av Goldstone-rekommendationerna om Israel/Palestina till fullo återspeglar de ståndpunkter som uttrycktes av Europaparlamentets ledamöter under den diskussion som hölls i Bryssel den 24 februari. Resolutionen kan inte sägas företräda ståndpunkten hos majoriteten av de politiska grupper som hjälpte till att utarbeta dokumentet. Den rapport till vilken resolutionen hänför sig – dvs. Goldstonerapporten – är partisk, och de faktorer som ledde till konflikten behandlas inte jämbördigt i rapporten. I den gemensamma resolutionen har man inte heller tagit upp de omständigheter som ledde till konflikten, och det finns ingen hänvisning till de 8 000 attacker mot israeliska civila som Hamas och andra beväpnade grupper organiserat. Det finns heller ingen information om hur Hamas har ignorerat vapenvilan.

I punkt 7 i det dokument som jag hänvisar till, framgår det tydligt att Europaparlamentet inte kommer att kunna övervaka de åtgärder som Hamas vidtagit, utan endast de som Israel vidtagit. En sådan ståndpunkt minskar trovärdigheten för Israels rättssystem, och även för israeliska institutioner, och underminerar deras möjligheter att genomföra utredningar. Därför röstade jag emot antagandet av den gemensamma resolutionen i den slutliga omröstningen.

Catherine Soullie (PPE), skriftlig. – (FR) Att reducera Israel/Palestina-konflikten till en ren jämförelse av antalet dödsfall inom det ena eller det andra stridande läget kan bara förvränga vår syn på detta krig, som nu har pågått alltför länge. Vi är alla eniga om att det är svårt att hitta en lösning på konflikten, eftersom själva orsakerna är komplicerade och djupt rotade. Att betrakta saker och ting i svart eller vitt är följaktligen omöjligt i denna del av världen.

Det uppdrag som leddes av domare Richard Goldstone gick endast ut på att lista de brott som begåtts mot den internationella rätten. Även om inte alla slutsatser i rapporten är oförsvarliga ansåg jag att den ärligaste intellektuella lösningen var att rösta emot dessa resolutioner, där man godtagit tillvägagångssätt och slutsatser i en text som jag anser har hanterats på ett partiskt sätt, men framför allt, på grundval av ofullständiga mål.

Ja, vi måste fördöma och hejda de oegentligheter som begås av den ena eller den andra stridande parten i regionen, men vi bör vara mycket försiktiga när det gäller förfarandet om vi vill att rättvisa ska skipas i regionen för att leda oss i riktning mot en varaktig fred.

Bart Staes (Verts/ALE), skriftlig. – (NL) Jag röstade för den gemensamma resolutionen om Goldstonerapporten, inte minst för att man där erkänner att Gazas invånare fortsätter att leva under förfärliga förhållanden till följd av blockaden, och för att man kräver ett omedelbart, bestående och ovillkorligt öppnande av gränsovergångarna. I den godkända texten driver man på ett genomförande av rekommendationerna i Goldstonerapporten och att de skyldiga ska ställas till svars för alla brott mot den internationella rätten, däribland anklagelserna om krigsbrott. Rapporten är resultatet av en balanserad och noggrann utredning, som bygger på fältbesök och vittnesberättelser.

Enligt rapporten har de berörda parterna begått brott mot internationell humanitär rätt. I rapporten hålls högre officerare ur den israeliska armén ansvariga för följande: för den urskillningslösa användningen av vit fosfor, för att inte ha gjort någon åtskillnad mellan civila och soldater, för de mänskliga effekterna av blockaden, som är ett instrument för kollektiv bestraffning, och för brott mot krigsrätten.

Rapporten innehåller tillräckligt med faktorer för att FN:s generalsekreterare och säkerhetsrådet ska uppmanas inleda rättsliga förfaranden, vilket skulle vara det bästa sättet att garantera att alla tvivel och diskussioner kring händelserna i Gaza kan uteslutas. Jag beklagar att Gruppen för Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) inte har använt något inflytande när det gäller denna text.

Charles Tannock (ECR), skriftlig. – (EN) ECR-gruppen motsätter sig en väsentlig del av Goldstonerapporten, och därför har vi inte röstat för PPE-gruppens resolutionsförslag och det gemensamma förslaget till resolution. ECR-gruppen oroas allvarligt över Goldstonerapportens legitimitet och partiskhet, och man vill i synnerhet inte se att medlemmar ur den israeliska armén eller politiker åtalas för krigsbrott. Vi stöder fortsatta samtal för fred och säkerhet i regionen, vi stöder en tvåstatslösning och vi erkänner de humanitära frågor som uppkommit till följd av den pågående konflikten i regionen.

Róza Gräfin Von Thun Und Hohenstein (PPE), skriftlig. – (PL) I egenskap av global aktör bör EU inrikta sig på medborgarnas bästa, men också komma ihåg att behålla ett världsperspektiv. Av denna anledning bör beslut som fattats av Europaparlamentets ledamöter grundas på en verklighet som är mer än bara europeisk. Att hålla omröstning om resolutionen om genomförandet av rekommendationerna i domare Richard Goldstones rapport innan rapporten har antagits av FN är ett misstag.

Bortsett från att det inte funnits tillräckligt med tid för att diskutera rapporten fick vi inte heller någon presentation av den rapport som omfattade en utförlig behandling av motståndarsidans argument. I en situation där EU:s medlemsstater inte visar någon vilja att vidta konsekventa åtgärder mot Israel och Palestina är Europaparlamentets antagande av en resolution inte till någon hjälp för fredsprocessen i Mellanöstern.

Av dessa skäl avstod jag från att rösta om resolutionen från Gruppen för Europeiska folkpartiet (kristdemokrater), och röstade emot den gemensamma resolution som lagts fram av andra partier. Jag har särskilda reservationer när det gäller punkt J och punkt 10 i den gemensamma resolutionen. Där betonas den tragiska situationen för invånarna på Gazaremsan men man förklarar däremot inte att detta är en direkt följd av Hamas styre – en grupp som av Världssamfundet betraktas som en terroristorganisation. Jag kan inte heller samtycka till punkterna 2 och 4 i den gemensamma resolutionen, där man kräver att Richard Goldstones rekommendationer ska genomföras, eftersom alla dessa inte är legitima.

Dominique Vlasto (PPE), skriftlig. – (FR) Tack vare Goldstonerapporten har det blivit möjligt att belysa behovet av att oberoende utredningar snabbt genomförs för att fastställa de verkliga händelserna och ansvarigheten hos de inblandade parterna, samt för att dra slutsatser från de brott mot den internationella och humanitära rätten som begicks under Gazakonflikten. Utredningarna måste genomföras på ett ärligt sätt av de palestinska och israeliska offentliga myndigheterna. Jag hoppas att de således kommer att underlätta ett återupptagande av förhandlingarna, och jag stöder därför oförbehållsamt principen om utredningarna. Jag vill också betona att konflikten i Gaza har tillintetgjort flera projekt som finansierats av EU och som varit avsedda att mildra den humanitära kris som drabbat befolkningen, som lider av brist på basvaror och en bristande tillgång till grundläggande offentliga tjänster. Befolkningen i området behöver återfå hoppet och fortsätta att tro på en snabb lösning på det israelisk-palestinska problemet. Det är endast under dessa omständigheter som villkoren kommer att finnas för att nå en rättvis och bestående fred mellan en palestinsk stat och en israelisk stat, och att dessa kan bli livskraftiga, säkra och fredliga grannar.

Förslag till resolution: RC-B7-0134/2010

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) Det är inte länge sedan jag påminde parlamentet om att valen inte är fria i Vitryssland, att yttrandefriheten, föreningsfriheten och rätten att protestera inte existerar, och att det har förekommit en utökat repressiv verksamhet som styrts från myndigheterna. Vidare har de politiska fångarna ännu inte frigetts, dödsstraffet har inte avskaffats och det finns inga garantier för vare sig någon maktfördelning, i synnerhet, eller rättsväsendets oberoende eller respekten för de mänskliga rättigheterna.

Det senaste polisingripandet mot Polackernas förbund i Vitryssland, och förvägrandet av de rättigheter som förbundet åberopat, är ytterligare två händelser som bidrar till att försvaga det europeiska förtroendet för den vitryska diktaturen. De kräver att alla europeiska demokrater, i synnerhet EU:s institutioner och medlemsstaternas regeringar, ska iakttä noggrann vaksamhet och ge ett bestämt och samordnat svar till myndigheterna i Minsk, som fortsätter att vara lojala gentemot kommunismens värsta arv. EU kan inte vara en partner till Vitryssland som inte respekterar vare sig sin egen nationella lagstiftning eller den internationella rätten. Som ordspråket lyder i mitt hemland: "Hellre ensam än i dåligt sällskap!"

José Manuel Fernandes (PPE), skriftlig. – (PT) EU bör inte erkänna det vitryska parlamentets legitimitet förrän fria val har hållits i landet. Därför uppmanar jag de vitryska myndigheterna att genomföra en fullständig reform av landets vallagstiftning, i enlighet med rekommendationerna från organisationen för säkerhet och samarbete i Europa/kontoret för demokratiska institutioner och mänskliga rättigheter.

De vitryska myndigheternas åtgärder gentemot medlemmarna i den organisation som företräder den polska nationella minoriteten är absolut förkastliga, liksom de politiskt påverkade rättegångarna och det faktum att de rättsliga myndigheterna uppenbarligen tar order från den verkställande myndigheten. EU kan inte gå med på de vitryska myndigheternas beslut att begränsa åtkomsten till Internet eller bristen på garantier för press-, mötes- och föreningsfriheten och friheten att delta i gudstjänst i andra kyrkor än den vitryska ortodoxa kyrkan, samt andra rättigheter och politiska friheter.

Jag hävdar att graden av gemenskapssamarbete med de vitryska myndigheterna bör stå i direkt proportion till graden av respekt för de mänskliga rättigheterna i det landet. Jag är fortfarande bekymrad över uttalandet från vice ordföranden för kommissionen och unionens höga representant för utrikes frågor och säkerhetspolitik om förtrycket mot den polska nationella minoriteten, som var kraftlös och försenat.

Nuno Melo (PPE), skriftlig. – (PT) Sedan det kalla krigets slut har förbindelserna mellan Vitryssland och länderna i Väst avancerat genom att en ny förståelse har utvecklats, och EU har också utvecklat en positiv

dialog när det gäller att uppmuntra Vitryssland med incitament för att landet ska göra framsteg på området för demokrati och mänskliga rättigheter.

Trots ovanstående kan EU inte acceptera åtgärder som strider mot internationella principer och lagstiftning i fråga om nationella minoriteters rättigheter. EU:s ståndpunkter i fråga om de mänskliga rättigheterna kan inte vara relativa.

Kristiina Ojuland (ALDE), skriftlig. – (ET) Herr talman! Som medförfattare till Europaparlamentets resolution om situationen för civilsamhället och minoriteter i Vitryssland har jag röstat för resolutionen. Även om Lukasjenkos regim förra året frigav politiska fångar och i någon mån har blivit mer medgörlig kan EU inte bortse från de senaste brotten mot de mänskliga rättigheterna som riktats mot medlemmarna ur Polackernas förbund i Vitryssland. Det är endast möjligt att utvidga fördelarna med EU:s östliga partnerskap till de vitryska medborgarna om den vitryska administrationen garanterar vitryssarna mänskliga rättigheter och medborgerliga friheter, samt inleder demokratiska reformer. De eftergifter som regimen hittills har gjort har ideligen varit otillräckliga, och arresteringen av Angelika Borys, ledaren för Polackernas förbund i Vitryssland, samt vägran att låta rörelsen registreras och frysandet av dess tillgångar är ännu en motgång för förbindelserna med EU. Enligt min uppfattning har EU, till följd av de fortsatta kränkningarna av principerna om mänskliga rättigheter och rättsstaten, inget annat val än att överväga att återinföra sanktioner mot den vitryska administrationen.

Wojciech Michał Olejniczak (S&D), skriftlig. – (PL) Jag röstade för antagandet av Europaparlamentets gemensamma förslag till resolution (RC-B7-01 34/2010). För flera månader sedan antog Europaparlamentet en resolution där man uppmanade de vitryska myndigheterna att upphöra med tillämpningen av dödsstraff mot landets medborgare. I dag talar vi återigen om Vitryssland, kränkningar av de mänskliga rättigheterna och principerna om det civila samhället. EU har öppnat sig mot Vitryssland. Vi har vidtagit lämpliga åtgärder, som t.ex. att låta Vitryssland ingå i det östliga partnerskapet. Det förtroende vi har visat Vitryssland var ämnat att initiera en omställning till en process av demokratisering och respekt för de medborgerliga rättigheterna. Tyvärr har detta inte skett. Mot bakgrund av detta bör EU agera med bestämdhet, och anta en mer kraftfull ståndpunkt när det gäller förbindelserna med Vitryssland. EU bör också vidta effektiva åtgärder som kan garantera att minoriteters rättigheter respekteras. Jag hoppas att den aktuella resolutionen kommer att leda till förändringar i önskad riktning. Om detta inte inträffar förväntar jag mig en översyn av EU:s hållning gentemot Vitryssland och att lämpliga sanktioner införs. Varje lösning som är ineffektiv kommer att vittna om vår svaghet.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), skriftlig. – (EN) Jag röstade för denna resolution, som i själva verket är en text som man enats om bland alla större grupper, däribland vår. Resolutionen antogs enhälligt.

Czesław Adam Siekierski (PPE), skriftlig. – (PL) Frånvaron av yttrandefrihet, problem med att registrera politiska och till och med sociala organisationer samt användningen av statliga medier i propagandasyfte är symptomatiskt för en stat med en överdrivet auktoritär roll. Unionen har sträckt ut en hjälpende hand till Vitryssland genom att låta landet ingå i det östliga partnerskapet, ett program som syftar till att stärka demokratin och rättsstatsprincipen. De vitryska myndigheternas verksamhet uppfyller inte internationella standarder när det gäller de regler som bestämmer hållningen gentemot opposition och icke-statliga organisationer eller standarder i fråga om skyddet av nationella minoriteter. Det är viktigt att hitta en lämplig väg ut ur denna situation, där unionen bör visa sitt ogillande genom särskilda åtgärder som t.ex. sanktioner eller visumrestriktioner. Samtidigt bör vi emellertid inte isolera Vitryssland från övriga EU, då hela det vitryska samhället i så fall skulle drabbas, och inte de myndigheter som unionen fördömt. Vi bör visa Vitryssland hur mycket landet kan vinna genom att samarbeta med EU, och fastställa att den mån i vilken Vitryssland uppfyller EU:s krav kommer att återspeglas i det stöd som Vitryssland kan förvänta sig.

Artur Zasada (PPE), skriftlig. – (PL) Det gläder mig att få höra resultatet av dagens omröstning. Vi har antagit en resolution där vi fördömer den senaste repressionen mot den polska minoriteten i Vitryssland. Att dokumentet antagits med acklamation har en särskild innebörd. Det är en röst från hela parlamentet, från samtliga politiska grupper och företrädare för EU:s 27 medlemsstater. Jag kan inte tänka mig att Vitryssland kommer att kunna dra nytta av det som erbjuds inom ramen för det östliga partnerskapet utan att först återigen ha tillåtit Polackernas förbund i Vitryssland samt återlämnat förbundets egendomar. Det kommer också att krävas att landet friger politiska fångar som t.ex. Andrei Bandarenko, Ivan Mikhailau och Arystom Dubski. I dag har vi skickat en tydlig signal till Vitryssland. Vi får nu invänta ett svar.

Förslag till resolution: B7-0133/2010

Zigmantas Balčytis (S&D), skriftlig. – (LT) Europeiska rådet har understrukit att det är viktigt att granska det ekonomiska och sociala kontraktet mellan finansinstitut och det samhälle som de tjänar, samt se till att samhället, när tiderna är goda, kan dra nytta av de fördelar som ges och ändå vara skyddat från risker. I denna fråga har rådet uppmanat Internationella valutafonden (IMF) att överväga alla möjligheter när en översyn genomförs, däribland skatter på finansiella transaktioner i global skala. Jag stöder resolutionen och anser att EU bör nå en överenskommelse om en gemensam ståndpunkt i denna fråga.

Kommissionen bör förbereda en konsekvensbedömning av en allmän skatt på finansiella transaktioner, och undersöka dess fördelar och brister. Jag samtycker till resolutionens förslag om att vi på gemenskapsnivå bör analysera hur finanssektorn skulle kunna hjälpa till att täcka skador som drabbat ekonomin på grund av den, eller skador som är knutna till regeringars ingripanden i avsikt att stabilisera banksystemet.

Sebastian Valentin Bodu (PPE), skriftlig. – (RO) Det aktuella resolutionsförslaget, som kommer i kölvattnet av de G20-diskussioner som förts som en del av toppmötet i Pittsburgh och efter en begäran från vissa internationella organ, som t.ex. IMF, skulle kunna utgöra en lösning för att både undvika nya ekonomiska katastrofer och återvinna de belopp som finansdepartement har tillhandahållit banker för att rädda dem från kollaps. Hursomhelst är antagandet av en sådan lagstiftning i Frankrike och Belgien – i en banbrytande anda – välkommet (och även Förenade kungariket undersöker möjligheten att införa en liknande lagstiftning), och vi väntar på att få se vilka konsekvenserna blir.

Enligt franska beräkningar kommer skatten på 0,005 procent att förflytta mer än 20 miljarder euro från de franska bankernas skattkammare. Men hur kommer banksektorn att reagera på detta? Kommer den att begränsa antalet spekulativa transaktioner, som anses skadliga, eller kommer den att dra nytta av kapitalets rörlighet och fortsätta att genomföra sådana transaktioner via bankkontor i stater där denna typ av avgift inte förekommer?

Detta är skälet till att jag anser att framgången med sådana avgifter kräver en global strategi, vilket också innebär att de bör introduceras för internationella organ såsom FN. Även om detta sker är det svårt att tro att en gemensam global åtgärd skulle kunna uppnås (jämför offshore-lagstiftning).

Marielle De Sarnez (ALDE), skriftlig. – (FR) Genom att stödja den resolution som i dag antagits av en mycket stor majoritet (536 röster för, 80 röster emot och 33 nedlagda röster) har den demokratiska rörelsens franska delegation upprepat sin önskan om en konsekvensbedömning och praktiska förslag från kommissionen om inrättandet av skatter på finansiella transaktioner. Vi uppmanar kommissionen att utarbeta ett förslag i syfte att fastställa en gemensam europeisk ståndpunkt som kan presenteras för G20-gruppen i juni. Det skulle också vara en god idé att utvärdera i vilken utsträckning en dylik skatt skulle kunna bidra till att stabilisera finansmarknaderna. Kommissionen bör ge svar på frågor gällande användningen av denna skatt för att stödja utvecklingsländernas anpassning till klimatförändringen och finansiera utvecklingssamarbete. Den bör också svara på frågor om vilka påtryckningsmedel kommissionen skulle kunna använda för att övertyga sina partner om att ansluta sig till genomförandet av denna skatt för att undvika flytt av kapital. Framför allt bör emellertid en grundlig konsekvensbedömning genomföras för att se till att denna skatt varken inskränker unionens konkurrenskraft eller hållbara investering, eller får negativa följder för små och medelstora företag och individuella investerare.

Harlem Désir (S&D), skriftlig. – (FR) År 2000 framlade jag, tillsammans med den tvärpolitiska gruppen för globalisering, en första resolution där vi uppmanade kommissionen att undersöka genomförbarheten av en skatt på spekulativa kapitalflöden. Resolutionen antogs inte, eftersom den inte riktigt fick det antal röster som krävdes. Tio år har gått och G20, i likhet med flera medlemsstater, utesluter inte längre idén om en sådan skatt, och framför allt har finanskrisen påmint oss om vilken skada instabila finansmarknader kan vålla.

Därför välkomnar jag antagandet med bred marginal av resolutionen om skatter på finansiella transaktioner. Detta är bara ett litet steg, men budskapet är tydligt. Parlamentet uppmanar kommissionen att slutligen ta upp frågan och utarbeta ett genomförandeprojekt. En dylik skatt skulle ha en dubbel fördel genom att dels bidra till att stabilisera marknaderna och dels inbringa stora inkomster för att hjälpa utvecklingsländerna att finansiera anpassningen till klimatförändringen och bekämpa fattigdomen.

Motståndarna anser att skatten bara skulle bli effektiv om den var global, men vi måste ta första steget, vilket vissa länder har gjort med skatten på flygbiljetter. En avvaktande politik kommer inte att leda någonstans. Vi måste visa vägen.

José Manuel Fernandes (PPE), skriftlig. – (PT) Finanssektorn är tvungen att ta sitt ansvar för den finanskris som fortfarande plågar oss. Hittills har det varit realekonomin, skattebetalarna, konsumenterna, den offentliga sektorn och samhället i allmänhet som har betalat för en väsentlig del av finanskrisens kostnader och konsekvenser. Flera medlemsstater har efterlyst en skatt på finansiella transaktioner.

Politiken och lagstiftningen inom detta område är numera annorlunda. Det finns nya lagstiftningsinitiativ, som t.ex. bekämpandet av skatteparadis, avskaffandet av rättsliga kryphål för förvaltningsrapporter, de krav som gäller för börstransaktioner och användningen av transaktionsregister för att registrera derivatinstrument.

EU bör anta en gemensam ståndpunkt inom den internationella ramen för G20-mötena. För att göra detta bör kommissionen bedöma konsekvenserna av en global skatt på finansiella transaktioner före nästa G20-toppmöte.

I bedömningen bör man särskilt utvärdera effekterna av att införa en skatt på finansiella transaktioner i EU, i motsats till ett införande på global nivå. Kostnaderna måste fastställas, samt huruvida denna skatt kommer att bidra till att stabilisera finansmarknaderna.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Det är glädjande att se de olika uttalanden som gjorts i inledningen till den resolution som nu har godkänts av en majoritet i parlamentet. Detta gäller i synnerhet uttalandet om att finanssektorn måste ta på sig en rättvis del av ansvaret för ekonomins återhämtning och utveckling, mot bakgrund av att det hittills har varit realekonomin, konsumenterna, den offentliga sektorn och samhället i allmänhet som fått betala en väsentlig del av finanskrisens kostnader och konsekvenser. Utöver detta fanns det emellertid nästan ett stråk av ånger inför de åtgärder som skulle kunna bidra till en eventuell skatt på finansiella transaktioner, genom att man infört flera restriktioner när det gällde resolutionens tillämpning. Därför avstod vi från att rösta.

Tyvärr har man försenats med att tillämpa nya lagstiftningsinitiativ, gå vidare med den bekämpning av skatteparadis som utlovats, eliminerandet av rättsliga försummelser i förvaltningsrapporter, samt de bestämmelser som gäller för börstransaktioner och användningen av transaktionsregister för att registrera derivatinstrument. Det är nödvändigt att ta beslutsamma steg framåt och inte fortsätta i dessa grumliga vatten, som bara bidrar till att främja finansiella spekulationer och starka kapitalintressen.

David Martin (S&D), skriftlig. – (EN) Jag stöder en skatt på finansiella transaktioner, och jag är mycket glad över att detta initiativ har fått ett sådant stöd. För att bli effektivt borde skatten vara global, och jag stöder åtgärder för att införa en sådan avgift på finansiella transaktioner.

Arlene McCarthy (S&D), skriftlig. – (EN) I dag har vi, med en överväldigande majoritet, röstat för att behålla den politiska genomslagskraften bakom en global skatt på finansiella transaktioner. Det är uppenbart att tiden är mogen för radikala åtgärder för att se till att finanssektorn betalar för sig i krisens kölvatten, och en skatt på finansiella transaktioner skulle kunna bli ett viktigt redskap. En sådan skatt har ett starkt stöd från allmänhet, icke-statliga organisationer och fackföreningar över hela EU. En skatt på finansiella transaktioner skulle kunna bidra till att minska den instabila och riskfyllda handeln med finansiella tjänster genom att inbringa miljarder för att hjälpa till att hantera klimatförändringens effekter och hjälpa de utvecklingsländer som har drabbats hårdast av finanskrisen. I resolutionen uppmanas kommissionen att analysera alternativ till en sådan skatt, och man skickar en tydlig signal om att EU kommer att driva på för en global överenskommelse om att infria allmänhetens krav på handling. Det är en besvikelse att ECR-gruppen och dess konservativa ledamöter, som uppenbarligen motsätter sig varje skatt på finansiella transaktioner, har valt att i sina uttalanden avsiktligt ge en vilseledande bild av dagens omröstning som ett krav på en skatt på finansiella transaktioner enbart för EU. Om EU inte vidtar några åtgärder och inte kommer fram till någon uppfattning kommer vi att bli lämnade utanför den internationella debatten. Vår omröstning i dag är i stället ett mandat för EU för att kunna hjälpa till att föra debatten.

Nuno Melo (PPE), skriftlig. – (PT) Det portugisiska folkpartiet är som regel emot inrättandet av europeiska skatter. Dessutom är skatter ett viktigt redskap för medlemsstaterna, och särskilt i svåra tider, som under den nuvarande krisen. De olika beskattningsalternativen, oavsett form, som tillämpas i medlemsstaterna skulle ovillkorligen ge denna aktuella skatt en mer eller mindre bestraffande karaktär, genom att den möjliggör orättvisor på EU-nivå, vilket inte skulle vara meningsfullt.

Andreas Mölzer (NI), skriftlig. – (DE) För mig är det en oundviklig sanning att finanssektorn bör bidra på ett rättvist sätt till ekonomins återhämtning och utveckling, särskilt mot bakgrund av att betydande kostnader för och konsekvenser av finanskrisen fått bäras av realekonomin, skattebetalarna, konsumenterna, den offentliga sektorn och samhället i allmänhet. En potentiell skatt på finansiella transaktioner skulle kunna

minska den omåttliga mängd kapitalspekulationer som återigen haft en skadlig inverkan på real ekonomin nyligen. Skatten utgör således också ett steg mot en hållbar tillväxt. Innan vi överväger att införa en sådan skatt måste vi emellertid omsorgsfullt väga för och emot. Det är just ett sådant förfarande som efterlyses i den resolution som lagts fram av utskottet för ekonomi och valutafrågor, och det är därför jag röstade för resolutionen. En kritisk punkt som bara nämns i förbigående i texten, men som bör definieras tydligt innan något beslut fattas, är den potentiella användningen av det kapital som en sådan skatt skulle kunna inbringa. Jag anser att skatten bör uppbäras där transaktionen äger rum, och att den med andra ord också bör gagna de stater inom vars territorium den berörda fondbörsen är belägen. Den exakta beräkningsmetoden har ännu inte specificerats. Om EU insisterar på att själv uppbära skatten bör den ändå räknas av från det stora bidraget från medlemsstaten i fråga. Detta får inte under några omständigheter leda till en skattekonkurrens från EU:s sida.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), skriftlig. – (EN) Jag röstade i dag för förslaget till resolution (B7-0133/2010) om skatt på finansiella transaktioner, och det gläder mig att parlamentet, för första gången, har begärt en bedömning av genomförbarheten och konsekvenserna av att införa en skatt på finansiella transaktioner på EU-nivå. Detta är en betydande framgång. Påtryckningar måste nu utövas på kommissionen om förslag till konkreta åtgärder. EU-medborgarna förväntar sig att kostnaderna för finanskrisen ska axlas av de aktörer på finansmarknaderna som orsakade krisen. Vi bör därför inte nöja oss med en minimalistisk lösning i linje med det nordamerikanska förslaget, som skulle inbringa några få miljarder euro, vilket är en relativt liten inkomst mot bakgrund av de enorma kostnaderna. Fattigdomsbekämpningen, kampen mot klimatförändringen och hanteringen av finanskrisen kräver ytterligare inkomster på flera hundra miljarder euro. En smart utformad skatt på finansiella transaktioner skulle inbringa en sådan inkomst, samtidigt som den skulle tygla spekulationerna på finansmarknaderna.

Förslag till resolution: B7-0132/2010

Edite Estrela (S&D), skriftlig. – (PT) Jag röstade för resolutionen om det gemensamma eurobetalningsområdet (Sepa) som syftar till att främja inrättandet av en integrerad marknad för tjänster som betalas i euro. Denna marknad kommer också att möjliggöra en effektiv konkurrens där det inte görs någon åtskillnad mellan gränsöverskridande och nationella betalningar i euro.

Sepa fortsätter att fungera på ett ofullständigt sätt, och tillgodoser inte de verkliga behoven hos användarna. Europeiska gemenskapen måste fastställa en lämplig och bindande tidsfrist för användningen av Sepas instrument, och efter denna tidpunkt bör alla eurobetalningar ske i enlighet med standarderna för detta system. Det är också viktigt att se till att antagandet av systemet inte leder till ytterligare kostnader för den europeiska allmänheten.

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) Genomförandet av det gemensamma eurobetalningsområdet (Sepa) är grundläggande för en större integrerad marknad för betalningstjänster. Det kommer att öka konkurrensen i och med att eurobetalningar över gränserna och inom ett land behandlas lika, och det kan komma att få en direkt positiv inverkan på den europeiska allmänhetens tillvaro.

Som sådan skulle det vara angeläget för nationella regeringar att införa Sepas tjänster, och att de bestämmelser som reglerar initiativet utformas på ett lämpligt sätt så att det i själva verket sker en förenkling av den nuvarande hållningen till betaltjänster och att kostnaderna minskas till fördel för konsumenterna.

José Manuel Fernandes (PPE), skriftlig. – (PT) Det gemensamma eurobetalningsområdet (Sepa) kommer att bli en integrerad marknad för betaltjänster, och föremål för en effektiv konkurrens där det inte görs någon åtskillnad mellan gränsöverskridande och nationella betalningar i euro. Vi bör ha fastställt en rättsligt bindande tidsfrist för övergången till Sepas instrument. Offentliga förvaltningars övergång till Sepa är under våra förväntningar.

Därför är det viktigt att alla intresserade parter – lagstiftare, banksektor och användare av betaltjänster – deltar i genomförandet av Sepa. Den fortsatta rättsliga giltigheten för befintliga tillstånd för autogiro bör säkerställas i samtliga medlemsstater, eftersom skyldigheten att underteckna nya tillstånd under övergången från nationella autogirossystem till Sepas system skulle bli kostsam.

Följaktligen bör kommissionen, senast den 31 december 2012, fastställa en tydlig, lämplig och rättsligt bindande tidsfrist för övergången till Sepas instrument, och efter detta datum ska samtliga betalningar i euro ske i enlighet med Sepas standarder. Kommissionen måste hjälpa offentliga myndigheter med övergångsprocessen genom att utveckla integrerade och synkroniserade nationella övergångsplaner.

Nuno Melo (PPE), skriftlig. – (PT) Det gemensamma eurobetalningsområdet (Sepa) bör snabbt förvandlas till en integrerad marknad för betaltjänster. Det återstår emellertid mycket att göra innan detta kan uppnås, och trots de befintliga direktiv som fastställer Sepas korttramverk och Sepas autogirossystem är sanningen den att dessa system ännu inte tagits i bruk. Det är således nödvändigt att övervinna alla hinder mot genomförandet av Sepa-systemet så att det snarast möjligt kan börja fungera till fullo. Det är viktigt att övergångsperioden inte sträcker sig längre än till den 21 oktober 2012.

Wojciech Michał Olejniczak (S&D), skriftlig. – (PL) Det gemensamma eurobetalningsområdet (Sepa) är ett projekt som kommer att underlätta vardagen för miljontals européer när det genomförs. Oavsett medlemsstat kommer man som medborgare att enkelt, snabbt och billigt kunna göra betalningar till privatpersoner eller företag i andra medlemsstater till samma pris som inom det egna landet. Eftersom banktjänster nuförtiden erbjuds på Internet kommer konkurrensen att öka mellan bankerna vilket gynnar kunderna. Att införa Sepa är nästa steg mot att förverkliga en av de fyra grundläggande friheterna på den inre marknaden, nämligen fri rörlighet för kapital. En oerhört viktig sak är att Sepa leder till att såväl euroländerna och EU:s övriga medlemsstater som Efta-länderna närmar sig varandra i ekonomiskt hänseende.

Därför ger jag mitt fulla stöd till parlamentets resolution om genomförandet av det gemensamma eurobetalningsområdet (Sepa). Samtidigt anser jag att kommissionen vid övervakningen av arbetet med att införa Sepa bör prioritera privatpersoners intressen som bankkunder och säkerhetsfrågor kring systemet.

Förslag till resolution: (RC-B7-0154/2010)

Kader Arif (S&D), skriftlig. – (FR) I dag har Acta-resolutionen antagits och jag är en av dess initiativtagare. Denna resolution har ett stort symbolvärde eftersom den antogs enhälligt. Det ger en tydlig signal till kommissionen, som har förhandlat om detta avtal under sekretess i två år. Parlamentet kräver full insyn i de pågående förhandlingarna och likaså att fördragen respekteras, vilket innebär att parlamentet har rätt till samma information som rådet. Oavsett om det gäller metoden eller vad vi vet om innehållet är jag kritisk till det sätt på vilket Acta-förhandlingarna genomförs. Vi är mycket bekymrade över att unionens regelverk ifrågasätts. Vid sidan om risken för att det flexibla svaret återinförs, finns det risk för att man ifrågasätter respekten för medborgarnas grundläggande rättigheter när det gäller yttrandefrihet och skydd av den personliga integriteten och personuppgifter samt principen om ansvarsfrihet för Internetleverantörer och webbvårdar. Parlamentet har redan visat sitt engagemang för dessa principer, och om kommissionen inte byter strategi kommer jag att leda en kampanj mot parlamentets godkännande av Acta, på samma sätt som vi gjorde med Swift-avtalet.

Zigmantas Balčytis (S&D), skriftlig. – (EN) Jag röstade för resolutionen. Det är utan tvekan så att bättre skydd av immateriella rättigheter och kampen mot varumärkesförfalskning och piratkopior är mycket viktiga frågor i EU och i övriga världen, och jag välkomnar varmt att man inleder internationella förhandlingar för att stärka de immateriella rättigheterna och bekämpa varumärkesförfalskning och piratkopiering mer effektivt. Men jag är mycket besviken på hur dessa förhandlingar går till.

Enligt Lissabonfördraget måste kommissionen omedelbart och heltäckande informera parlamentet i alla skeden av förhandlingar om internationella avtal, vilket inte skett i samband med Acta-avtalet. Dessutom krävs det att parlamentet godkänner Acta-avtalet innan det träder i kraft i EU. Hur ska vi kunna göra det om man håller oss utanför? Jag hoppas innerligt att kommissionen ska fullgöra sin skyldighet och ge all nödvändig information om förhandlingsläget.

Jan Březina (PPE), skriftlig. – (CS) Herr talman! Jag röstade för parlamentets resolution om insyn och det aktuella läget i förhandlingarna om Acta-avtalet, eftersom jag instämmer i författarens kritik om hur förhandlingarna skötts hittills. De sker enligt en sorts begränsande regelverk, som innebär att bara kommissionen och medlemsstaterna får tillgång till förhandlingsdokumenten. Parlamentet står helt utanför, och ändå krävs det parlamentets samtycke för att avtalet ska kunna träda i kraft. Jag anser att digitalt innehåll och hanteringen av sådant inte bör ingå i avtalstexten, och om det ska ingå bör bestämmelserna i fråga inte ha bestraffande karaktär. Det är min bestämda uppfattning att Acta-avtalet inte bör gå utanför ramarna i den immaterialrättsliga lagstiftning som gäller för närvarande och att eventuella straffrättsliga åtgärder för kopiering av digitalt innehåll bör vara de enskilda medlemsstaternas behörighet. Skydd av den personliga integriteten och skydd av personuppgifter måste fortsätta att vara en av pelarna i EU-lagstiftningen, som inte får undergrävas av internationella rättsliga överenskommelser. Jag är positiv till ett Acta-avtal för att bekämpa varumärkesförfalskning, vilket utgör ett verkligt hot mot ekonomin och konsumenterna och utan tvekan strider mot de immateriella rättigheterna. Å andra sidan bör avtalet inte omfatta kopiering som endast sker för eget bruk. Att låta avtalet omfatta detta skulle enligt min uppfattning vara ett brott mot individens rätt

till frihet och information. Kort sagt får varumärkesförfalskning och kopiering inte behandlas på samma sätt.

Derek Roland Clark (EFD), skriftlig. – (EN) Vår grupp röstade nej till Acta-resolutionen onsdagen den 10 mars 2010, av den anledningen att Acta-avtalet i sig överhuvudtaget inte borde finnas till. Det är ett katastrofalt intrång i den enskilda individens privata egendom. Om vi hade röstat för resolutionen skulle vi ha gett vårt erkännande till att denna typ av lagstiftning skulle få existera, men på basis av detta bestämde vi oss för att inte erkänna avtalet.

Marielle De Sarnez (ALDE), skriftlig. – (FR) Trots Lissabonfördraget och medbeslutanderätt när det gäller internationell handel förhindrar nu kommissionen och medlemsstaterna att en offentlig debatt förs om handelsavtalet om åtgärder mot varumärkesförfalskning (Acta). Denna brist på öppenhet ger upphov till verkliga misstankar, som endast kan skingras genom samråd med allmänheten och Europaparlamentet. Visserligen är det befogat och nödvändigt att bekämpa varumärkesförfalskning, och Acta-avtalet skulle stärka upphovsrätten. Men måste man ge Internetleverantörerna tillåtelse att övervaka utbyte av digitala filer och tillämpa påföljder för användarna, exempelvis genom att stänga av deras Internetanslutning? Denna form av övervakning skulle medföra enorma kostnader för leverantörerna och komplicerade kontroller. Dessutom betraktas piratkopiering ännu inte som brottsligt, vare sig i EU-lagstiftningen eller internationellt sett. Därför är det omotiverat med systematisk tillämpning av påföljder i så stor omfattning, i än högre grad med tanke på att tillgången till Internet fortfarande är en grundläggande frihet med hänsyn till rätten till information. Kommissionen måste ge parlamentet en handling som innehåller en sammanfattning av förhandlingarna och alla ställningstaganden under diskussionen. Om det inte sker kan parlamentet rösta nej till den text som förhandlats fram under sekretess, precis som den röstade nej till Swift-avtalet.

Edite Estrela (S&D), skriftlig. – (PT) Jag röstade för resolutionen om insynen och läget i Acta-förhandlingarna, eftersom jag anser att man bör ha en öppen förhandlingsprocess.

I och med att Lissabonfördraget trätt i kraft krävs det att parlamentet godkänner texten i Acta-avtalet innan det kan börja gälla i EU. Det är nödvändigt att parlamentet deltar för att garantera att de immateriella rättigheterna inte tillämpas på ett sätt som förhindrar innovation, konkurrens, skydd av personuppgifter och den fria rörligheten för information.

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) Varumärkesförfalskning är ett av den globala ekonomins största gissel, och trots insatserna för att bekämpa detta är det uppenbart att de enskilda staternas oförmåga att lyckas med denna kamp är bestående. Det står nu klart att köp av vissa produkter kan vara förknippade med risker för konsumenternas hälsa och säkerhet.

Denna parallellindustri parasiterar olagligen på andras kreativitet och framgång, och ur affärsmässig och industriell synvinkel leder den till en försvagning av varumärkenas värde och särskilda funktion. Det är viktigt med en öppen, fri och rättvis marknad, men den kan bara förverkligas om huvudtillverkarna förkastar och bekämpar all varumärkesförfalskning. Handelsavtalet om åtgärder mot varumärkesförfalskning kan vara en väg som det lönar sig att välja, men det måste föregås av insikt och öppen diskussion i motsats till vad som skett hittills.

José Manuel Fernandes (PPE), skriftlig. – (PT) Under 2008 inledde EU och övriga länder i Organisationen för ekonomiskt samarbete och utveckling förhandlingar om ett nytt multilateralt avtal i syfte att stärka tillämpningen av immateriella rättigheter (IPR) och vidta åtgärder mot varumärkesförfalskning och piratkopiering (handelsavtalet om åtgärder mot varumärkesförfalskning – Acta). De beslöt tillsammans att anta en sekretessklausul. Det eventuella avtal som EU ingår i samband med Acta måste uppfylla EU:s rättsliga skyldigheter enligt lagstiftningen om skydd av den personliga integriteten och skydd av personuppgifter, i enlighet med direktiv 95/46/EG, direktiv 2002/58/EG och rättspraxis hos Europeiska domstolen för de mänskliga rättigheterna och Europeiska unionens domstol. I och med att Lissabonfördraget trätt i kraft krävs det att parlamentet godkänner texten i Acta-avtalet innan det kan träda i kraft i EU. Dessutom har kommissionen förbundit sig vid att omedelbart förse parlamentet med fullständig information under hela förhandlingsprocessen i samband med internationella överenskommelser. Därför borde man ha skapat en rättslig grund innan Acta-förhandlingarna inleddes, och parlamentet borde ha fått godkänna ett förhandlingsmandat. Kommissionen bör lägga fram förslag om detta före nästa förhandlingsomgång.

João Ferreira (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Det har framgått med all tydlighet att parlamentet generellt sett fördömt att kommissionen undanhåller information om de pågående förhandlingarna om handelsavtalet om åtgärder mot varumärkesförfalskning (Acta) och att kommissionen på detta sätt har försökt begränsa

övervakningen och den demokratiska insynen. Därför anser vi att det är viktigt att påpeka i resolutionen att kommissionen "har en rättslig skyldighet att omedelbart och heltäckande informera parlamentet i alla skeden av förhandlingarna om internationella avtal".

Det krävs demokratiska och insynsvänliga förfaranden vid förhandlingar, och likaså en offentlig debatt om innehållet, något som vi ser som positivt. Dessutom betonar vi diskussionen om behovet av att respektera "grundläggande rättigheter som yttrandefrihet och rätten till privatliv och samtidigt vara fullt förenligt med subsidiaritetsprincipen" samt skyddet av personuppgifter. Därför har vi röstat för resolutionen.

Bruno Gollnisch (NI), skriftlig. – (FR) Utkastet till handelsavtal om åtgärder mot varumärkesförfalskning, som brukar kallas Acta, kan framstå som en bra idé. Så stor skada tar ekonomin och jobben i EU av den här orättvisa verksamheten i den värld av överdriven frihandel som ni påtvingar oss. Men allt görs under sekretess, som alltid när kommissionen förhandlar fram ett avtal som innehåller något som i grunden är skadligt.

Jag syftar på Blair House-avtalet, där man offrade EU:s jordbruk för att tillmötesgå de multinationella jordbruks- och livsmedelsföretagen i Förenta staterna. Jag syftar också på det skandalösa multilaterala avtalet om investeringar, där man försökte se till att multinationella företag skulle undantas från gällande lagstiftning i de länder där de var verksamma. Lyckligtvis blev det avtalet aldrig verklighet. I det här fallet gäller det Internet-avsnittet i Acta som bokstavligen går ut på att införa en vidunderlig global Hadopi-lag.

Tullen skulle kunna söka mp3-spelare, mobiltelefoner och bärbara datorer för vem som helst som misstänks för att ha laddat ned en fil olagligt. Internetleverantörerna skulle kunna bli tvungna att stänga kunders anslutning eller lämna ut information om dem. Det är oacceptabelt, och det är därför vi har röstat för den här resolutionen, där vi begär fullständig insyn i förhandlingarna och hotar att dra kommissionen inför rätta om den nekar oss det.

Sylvie Guillaume (S&D), skriftlig. – (FR) Jag har röstat för resolutionen som syftar till att ge fullständig insyn i kommissionens förhandlingar om handelsavtalet om åtgärder mot varumärkesförfalskning (Acta), som för närvarande sker under sekretess. Vid sidan om risken för att det flexibla svaret återinförs, finns det risk för att man här ifrågasätter respekten för medborgarnas grundläggande rättigheter när det gäller yttrandefrihet och skyddet av den personliga integriteten och personuppgifter samt principen om ansvarsfrihet för Internetleverantörer och webbvårdar. Det innebär att parlamentet, som är européernas röst, inte får uteslutas från förhandlingarna och måste få samma information som rådet. Detta är ett demokratiskt krav. Slutligen får Acta-förhandlingarna inte leda till någon kompromiss när det gäller tillgången till generiska läkemedel. Med hänsyn till metoden och de oroande rykten som cirkulerar om avtalets innehåll kan jag i samband med detta bara rösta för en resolution som är kritisk till ett sådant avtal.

Małgorzata Handzlik (PPE), skriftlig. – (PL) I den resolution som har antagits har parlamentet tydligt redogjort för sitt stöd för ökad insyn i kommissionens förhandlingar om handelsavtalet om åtgärder mot varumärkesförfalskning. Piratkopiering och varumärkesförfalskning är ett växande problem för EU:s ekonomi och övriga ekonomier i världen.

Utvecklingsländernas ekonomier blir kunskapsbaserade i allt större utsträckning. Därför behövs det även tydliga och effektiva principer för skydd av immateriella rättigheter, som inte begränsar innovation och konkurrens eller lägger en orättmätig börda på lagenlig handel, men som ändå skyddar den personliga integriteten och de grundläggande rättigheterna, såsom yttrandefriheten. Den resolution som har antagits i dag är därför inget hot mot själva avtalet. Men kommissionens förhandlingar sker inte öppet.

Parlamentet och EU-medborgarna hålls inte informerade om hur förhandlingarna fortlöper. Bristen på information är skäl till oro. Vi vill ha mer öppenhet från kommissionens sida. Vi vill nu på 500 miljoner EU-medborgares vägnar veta vilka åtaganden som godtas av kommissionens förhandlare.

Elisabeth Köstinger (PPE), skriftlig. – (DE) Förhandlingarna om handelsavtalet om åtgärder mot varumärkesförfalskning (Acta) gäller bestämmelser om upphovsrätt och bekämpning av varumärkesförfalskning samt piratkopiering av produkter och webbmateriäl. Detta är utan tvivel viktigt för att de immateriella rättigheterna ska skyddas. Tyvärr finns det stora brister i kommissionens informationspolicy vid förhandlingarna.

Bristen på insyn i förhandlingsläget gör det svårt för parlamentet att delta konstruktivt i att utarbeta bestämmelserna och i förväg se till att det inte sker några överträdelser av européernas medborgerliga rättigheter eller av direktiven om uppgiftsskydd. Jag stöder resolutionsförslaget (RC-7-0154/2010) och

därmed parlamentets uppmaning till kommissionen om att tillämpa en mer insynsvänlig, fullständig och således även heltäckande informationspolicy i Acta-förhandlingarna.

David Martin (S&D), skriftlig. – (EN) Insynen i Acta-förhandlingarna är av största vikt, och jag är glad att parlamentet med så stor uppslutning har uppmanat till fullständig öppenhet. Det är visserligen glädjande att få veta att enskilda personer inte ska kunna straffas för privat bruk och att Acta-avtalet inte ska användas för att förhindra att generiska läkemedel når utvecklingsländerna, men jag hoppas att parlamentet ska få tillgång till alla dokument och kunna övervaka förhandlingarna så att detta upprätthålls.

Nuno Melo (PPE), skriftlig. – (PT) Bristen på insyn i förhandlingarna om handelsavtalet om åtgärder mot varumärkesförfalskning (Acta) bryter mot andan i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt. Det är absolut nödvändigt att rådet och kommissionen omedelbart tillhandahåller de dokument som ligger till grund för förhandlingarna. Om kommissionen och rådet inte uppfyller denna grundläggande skyldighet kan det leda till att parlamentet vidtar rättsliga åtgärder för att få tillgång till dokumenten, något som skulle skada anseendet hos de EU-institutioner som berörs.

Zuzana Roithová (PPE), skriftlig. – (CS) Jag vill tacka föredraganden och alla ansvariga ledamöter för att parlamentet tydligt och med så överväldigande majoritet har uttryckt sin kompromisslösa hållning mot bristen på insyn i förhandlingarna om ett sådant viktigt internationellt avtal. Vi förväntar oss att avtalet ska leda till en ny internationell dimension i kampen mot varumärkesförfalskning, men utan att det inkräktar på EU-medborgarnas rätt till personlig integritet.

Jag ser det även som problematiskt att Kina inte har inbjudits till förhandlingarna. Under gårdagens debatt fick jag veta av kommissionen att även den anser att det var ett strategiskt misstag. Kina är den största källan till varumärkesförfalskning i världen, och det är orealistiskt att tänka sig att Kina ska underteckna ett framförhandlat avtal i ett senare skede. Jag utgår ifrån att vi med vårt kritiska resolution i dag ska kunna förmå kommissionen att omvärdera sin hållning gentemot parlamentet, som tack vare Lissabonfördraget har medbeslutanderätt inom nya områden, bland annat utrikespolitiken.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), skriftlig. – (EN) Jag har röstat för resolution RC-7-0154/2010 om handelsavtalet om åtgärder mot varumärkesförfalskning och det gläder mig att en stor majoritet av parlamentets ledamöter gjorde likadant. Det finns risk för att Acta blir känt som avtalet om kommissionens bristande öppenhet, "Absence of Commission Transparency Agreement". Kommissionen borde upprätthålla principerna om insyn, mänskliga rättigheter och parlamentets lagstadgade rätt till information i Acta-förhandlingarna. I stället misslyckas kommissionen i detta lackmustest när det gäller att följa Lissabonfördraget och informera parlamentet. EU kan inte fortsätta med Acta-förhandlingarna om inte medborgarna tillåts delta i processen.

Dessutom är det fullständigt absurt och oacceptabelt att parlamentsledamöterna måste fråga kommissionen bakom stängda dörrar om innehållet i det avtal som vi ska rösta om. Dessutom har parlamentet visat att det inte godtar sekretessen och att det värnar om ett Internet öppet för alla. Parlamentets ledamöter har också visat att parlamentet inte accepterar att bli behandlat som en dörmatta. Kommissionen har fått en stark uppmaning om att ge oss fullständig och omedelbar information om Acta-förhandlingarna.

Förslag till resolution: (RC-B7-0181/2010)

Harlem Désir (S&D), skriftlig. – (FR) Allmänna preferenssystemet (GSP) upphör snart att gälla. Jag har röstat för resolutionen med det särskilda syftet att göra parlamentet fullständigt delaktigt i den översyn av preferenssystemet som ska ske före 2012. Denna handelsordning ger 176 utvecklingsländer och -regioner förmånligt tillträde till den europeiska marknaden i utbyte mot att de godkänner ILO-konventionerna om sociala rättigheter och FN-konventionerna om mänskliga rättigheter.

Men den har inte genomförts på ett tillfredsställande sätt. Det är därför vi kräver en rapport om läget för ratificeringen och genomförandet av konventionerna, en konsekvensbedömning av Allmänna preferenssystemets effekter under perioden 2006–2009, ett villkor om att de 27 grundläggande FN-konventionerna måste genomföras samt mer öppenhet och insyn när det gäller undersökningsprocesserna, särskilt i form av regelbundna samråd med parlamentet.

Det är beklagligt att man på grund av motstånd från högern under denna omröstning inte antog det ändringsförslag där man begär en undersökningsprocess i Colombia med anledning av de många morderna på fackföreningsanslutna och massgravarna med hundratals mördade människors kroppar i regionen La Macarena.

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) EU är världens största givare av humanitärt bistånd och utvecklingsbistånd. Vi känner till att EU och medlemsstaterna varje år ger miljoner euro till samarbets- och utvecklingsprogram, att detta stöd behövs och att det i många fall är helt avgörande.

Men som förespråkare för marknadsekonomi gör jag bedömningen att utvecklingsbistånd kan (och måste) tillhandahållas genom en handelspolitik som gynnar utvecklingsländerna. Jag anser att Allmänna preferenssystemet fyller en funktion i detta sammanhang, genom att de utvecklade länderna kan erbjuda förmånlig och icke-ömsesidig behandling av produkter som importeras från utvecklingsländer.

João Ferreira (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Man kan inte som i resolutionen med säkerhet påstå att det nuvarande Allmänna preferenssystemet (GSP) är en mekanism som syftar till att hjälpa utvecklingsländerna. Denna mekanism får effekter som befäster dessa länders ekonomiska beroendeställning, eftersom GSP leder till exportproduktion som är till nackdel för ländernas inrikesmarknader. Det är i hög grad de stora transnationella företagen, vissa av dem från EU-länder, som drar nytta av systemet snarare än befolkningen i utvecklingsländerna.

En del av de avsikter som ska ligga till grund för GSP leder alltså till rakt motsatta resultat i verkligheten.

Å andra sidan är det tydligt att EU mot bakgrund av det ökande trycket för liberalisering av den internationella handeln har använt förordningens syfte som en sorts utpressning för att få igenom de tidigare nämnda frihandelsavtalen genom att sätta oacceptabelt hård diplomatisk och ekonomisk press på dessa länder.

För att GSP ska kunna bli en mekanism för utvecklingsbistånd krävs det, som vi föreslår, att både denna och andra politiska åtgärder för utvecklingsbistånd avskaffas och sedan omförhandlas, så att man bygger upp en effektiv solidaritet och kan motverka att länder blir ekonomiskt beroende och att människor och naturresurser utnyttjas av ekonomiska grupperingar i EU.

Nuno Melo (PPE), skriftlig. – (PT) De åtgärder som EU har vidtagit gentemot utvecklingsländerna sedan 1971 genom handelsförmåner i enlighet med Allmänna preferenssystemet är ett sätt att göra världshandeln mer rättvis och samtidigt hjälpa dessa länder med tillväxt och ekonomisk utveckling.

De nuvarande bestämmelserna upphör att gälla 2011, vilket innebär att vi omedelbart måste börja arbeta för att få fram ett nytt instrument som kan upprätthålla och om möjligt ytterligare utöka de förmåner som utvecklingsländerna fått genom detta system – något som är än viktigare med tanke på hur vi ska ta oss ur den internationella krisen. Men om vi ska kunna undvika orättvisa villkor måste den nya listan över länder som ska dra nytta av systemet vara realistisk när det gäller ländernas ekonomiska situation.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), skriftlig. – (EN) Jag röstade slutligen ja till den gemensamma resolutionen om Allmänna preferenssystemet (RC-B7-0181/2010), även om jag djupt beklagar att den colombianska ambassaden har lyckats övertyga några av våra kolleger om att nästan inte alls påpeka behovet av att undersöka överträdelserna av de mänskliga rättigheterna i Colombia och besluta utifrån resultaten om man ska dra in tullförmånerna för colombianska varor eller inte.

Betänkande: Gabriele Albertini (A7-0023/2010)

Charalampos Angourakis (GUE/NGL), skriftlig. – (EL) Parlamentets betänkande om den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken och motsvarande betänkande om den gemensamma säkerhets- och försvarspolitikerna har utarbetats av den antigränsallians som består av konservativa, socialdemokrater och liberaler i parlamentet. I dessa betänkanden kartläggs hur kapitalets politiska talesmän vill främja en ännu större militarisering av EU, särskilt till följd av det reaktionära Lissabonfördragets ikraftträdande, och deras aktiva roll för att främja EU:s imperialistiska politik och de ingripanden och krig som EU för mot tredjeländer och människor i världens alla hörn i syfte att tjäna monopolkapitalets intressen och suveränitet på villkor styrda av en tilltagande imperialistisk närmkamp.

I betänkandet efterlyser man

- a) en effektiv organisation av den europeiska avdelningen för yttre åtgärder, som inrättats i enlighet med Lissabonfördraget och som är det nya politiska eller militära vapnet för att organisera, stödja och genomföra EU:s imperialistiska ingripanden,
- b) ökade resurser ur EU:s budget för militära och politiska ingripanden,

c) bättre samordning av EU:s politiska och militära kapacitet, där det är avgörande med en starkare länk mellan EU och Nato för att man på ett mer effektivt sätt ska kunna göra imperialistiska ingripanden med militära medel.

Det grekiska kommunistpartiet har röstat emot och fördömer detta oacceptabla betänkande, vilket rätt och slätt är en manual för imperialistiska angrepp mot folket.

Elena Oana Antonescu (PPE), *skriftlig*. – (RO) EU måste utveckla sin strategiska autonomi genom en kraftfull och effektiv utrikes-, säkerhets- och försvarspolitik för att försvara sina globala intressen, garantera medborgarnas säkerhet och främja respekten för mänskliga rättigheter och demokratiska värderingar i världen. Medlemsstaterna måste med hjälp av mer effektiva europeiska säkerhetsavtal visa sig redo att ge EU en viktigare roll på den internationella scenen.

Jag anser att rådet i nästa årliga rapport om den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken (Gusp) måste ta upp genomförandet av EU:s utrikespolitiska strategi och utvärdera hur effektiv den är samt föreslå villkor för att inleda en specifik och direkt dialog med Europaparlamentet med inriktning på att utarbeta ett strategiskt synsätt inom den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken.

John Attard-Montalto (S&D), *skriftlig*. – (EN) Jag röstade emot ändringsförslag 18 eftersom jag anser att det är motsägelsefullt. Ändringsförslaget inleds med att militariseringens logik beklagas och avslutas med att "Gusp bör bygga på fredliga principer och en demilitarisering av säkerheten". Min personliga uppfattning stämmer överens med mitt lands internationella neutralitetsstatus, och eftersom ändringsförslaget är så otydligt bestämde jag mig för att jag varken kunde rösta för det eller lägga ned min röst.

Zigmantas Balčytis (S&D), *skriftlig*. – (LT) Jag stöder betänkandet eftersom jag anser att en tydlig och samordnad gemensam utrikes- och säkerhetspolitik kan bidra avsevärt till att stärka EU:s internationella inflytande. En av de viktigaste Gusp-frågorna är utan tvekan att EU blir alltmer beroende av energikällorna och transitvägarna och behöver bli mindre beroende av energi från tredjeländer. Jag vill uppmana kommissionens vice ordförande och unionens höga representant, Catherine Ashton, att utan dröjsmål genomföra parlamentets rekommendationer om skapandet av en hållbar och samordnad politik genom att först och främst främja EU:s sammanhållning, genom att upprätthålla en konstruktiv dialog med energileverantörerna, särskilt med Ryssland, och transitländerna, genom att stödja de energifrågor som EU prioriterar, genom att försvara medlemsstaternas gemensamma intressen, genom verksamt diplomatiskt arbete på energiområdet, genom att inrätta mer effektiva krishanteringsåtgärder och genom att främja diversifierad energitillförsel, hållbar energi och förnybar energi. Jag är övertygad om att det bara är genom gemensamt agerande som EU i framtiden kommer att kunna garantera en oavbruten och säker gas- och oljetillförsel till medlemsstaterna och göra hela EU mer självständigt i fråga om energi.

Göran Färm, Anna Hedh, Olle Ludvigsson, Marita Ulvskog och Åsa Westlund (S&D), *skriftlig*. – Vi svenska socialdemokrater anser att det inte enbart är enligt FN-stadgan som partnerskapet mellan EU och Nato ska utvecklas. Vi anser därför att det varit viktigt med en skrivning som även tar upp medlemsstaternas perspektiv i frågan och tar hänsyn till medlemsstaternas olika traditioner och ställningstaganden på utrikes-, säkerhets- och försvarsområdet.

Diogo Feio (PPE), *skriftlig*. – (PT) I likhet med många av medlemsstaterna, dock inte alla, brottas EU med en budget som är mycket mindre än målen och på intet sätt räcker till allt man skulle vilja göra. Denna asymmetri framgår tydligt av listan över de många värden och förväntningar som finns i EU i denna fråga.

För att uppnå bästa möjliga resultat inom politiken är det nödvändigt att kunna förutse och vidta åtgärder, och detta blir särskilt relevant när det rör sig om frågor som har så stor betydelse för vår vardag som utrikes- och säkerhetspolitiken.

Lissabonfördraget och inrättandet av den höga representantens befattning är ett tecken på medlemsstaternas övertygelse om att EU verkligen behöver snabba, samordnade och enhetliga åtgärder i utrikes- och säkerhetspolitiska frågor. Det är först när åtgärder vidtas i praktiken som vi får veta om bestämmelserna i fördraget är tillräckliga och om det som fastställs i fördragstexten fyller sin funktion.

Jag hoppas att unionen ska ha förmågan att effektivt vidta åtgärder inom detta viktiga uppgiftsområde.

José Manuel Fernandes (PPE), *skriftlig*. – (PT) Ett betänkande om genomförandet av den europeiska säkerhetsstrategin utarbetas årligen av parlamentet och innehåller en utvärdering av EU:s säkerhets- och försvarspolitik samt förslag om hur man ska göra denna politik mer effektiv och synlig. Lissabonfördragets

ikraftträdande ger en ny dimension och en ny betydelse åt EU:s yttre åtgärder. Parlamentet spelar här en mycket viktig roll som övervakare av den demokratiska legitimiteten i de yttre åtgärderna. Den europeiska avdelningen för yttre åtgärder kommer att fungera som unionens diplomatiska kår och instrument, vilket hittills enbart har varit medlemsstaternas uppgift. Men det är avgörande att EU disponerar tillräckliga budgetmedel för att kunna nå målen med den yttre representationen.

Petru Constantin Luhan (PPE), skriftlig. – (RO) Jag vill ta upp några synpunkter i avsnittet om västra Balkan i betänkandet om rådets årliga rapport till Europaparlamentet om de viktigaste aspekterna och de grundläggande vägvalen när det gäller den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken (Gusp) – 2008.

Man måste ta hänsyn till följande: Vid rådets möte om allmänna frågor och yttre förbindelser i februari 2008 beslutades att varje medlemsstat i enlighet med nationell praxis och internationell lagstiftning skulle avgöra vilka förbindelser man skulle ha med Kosovo.

Samtidigt väntas Internationella domstolen i Haag under första halvåret i år komma med ett rådgivande yttrande om huruvida den egna självständighetsförklaring som gjorts av självstyrets tillfälliga institutioner i Kosovo är förenlig med internationell lagstiftning.

Man måste tillämpa en väl avvägd strategi vid utvärderingen av stabiliseringsprocessen i Kosovo, och man måste ha i åtanke att läget var spänt vid några tillfällen under 2009, bland annat under valperioden i november. I samband med detta anser jag att det finns åtskilliga problem att lösa, särskilt när det gäller upprätthållande av lag och ordning, kamp mot korruption och organiserad brottslighet, skydd för serber och andra minoriteter, försoning mellan samhällen samt genomförande av ekonomiska och sociala reformer.

Nuno Melo (PPE), skriftlig. – (PT) I och med Lissabonfördraget har parlamentet fått nya uppgifter inom den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken. Vi är redo att ta oss an uppgifterna och medverka i valet av både politik och personer som ska företräda denna politik i världen, vilket vi gör genom att granska de utnämnda personerna inom den europeiska avdelningen för yttre åtgärder, och där ingår även EU:s särskilda representanter. Världssamfundet måste få se att EU:s utrikespolitik blir alltmer representativ, sammanhängande, systematisk och effektiv. EU måste bli en allt starkare drivkraft när det gäller att skapa fred i världen.

Willy Meyer (GUE/NGL), skriftlig. – (ES) Jag röstade emot betänkandet om rådets årliga rapport till Europaparlamentet om de viktigaste aspekterna och de grundläggande vägvalen när det gäller den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken (Gusp) – 2008. Jag är emot den länk mellan EU och Nato som upprättas genom Lissabonfördraget. I stället stöder jag avmilitarisering och total frånvaro av vapen. Jag fördömer tanken bakom och följderna av EU:s militarisering vilken har ökat genom antagandet av Lissabonfördraget och förändringarna i samband med detta, till exempel europeiska avdelningen för yttre åtgärder och den höga representantens roll. Just nu bevitnar vi den högsta graden av militarisering någonsin. Vapenutgifterna är högre än under kalla kriget. Europeiska enade vänstern/Nordisk grön vänster kräver att alla militärbaser avskaffas som Förenta staterna och andra länder har på territorier som tillhör EU:s medlemsstater, och vi begär att man använder militära resurser för civila ändamål för att nå millennieutvecklingsmålen.

Andreas Mölzer (NI), skriftlig. – (DE) Det här betänkandet syftar till att stärka bilden av EU som global aktör. Men man anger inte tydligt vilka mål och vilken riktning som ska gälla för den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken (Gusp). Därför måste kravet på en starkare finansiell grund förkastas mot denna bakgrund. I framtiden bör internationella åtaganden utvärderas efter hur vettiga de är och på vilket sätt de gagnar EU. Slutligen bör man utveckla ett strategiskt synsätt inom den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken. Jag är djupt kritisk till målet att upphäva enhällighetsprincipen. Det gäller särskilt om syftet är att skapa ett närmare samarbete med Nato, vilket har nämnts flera gånger. EU måste klara av att skapa sina egna strukturer och måste naturligtvis få de resurser som krävs för dessa strukturer. När det gäller de många insatserna och uppdragen borde man omvärdera åtskilliga av de 23 olika åtgärder som EU för närvarande deltar i. I synnerhet bör den strategi som tillämpas i Afghanistan under Förenta staternas ledning ses som ett misstag.

EU:s åtagande bör därför omvärderas utan dröjsmål. I samband med det östliga partnerskapet bör det än en gång påpekas att man av historiska, kulturella och geografiska skäl måste ta hänsyn till Rysslands intressen samt att EU bör undvika att vidta ensidiga åtgärder. Betänkandet tar egentligen ingen hänsyn till detta och är bristfälligt även på andra områden. Därför har jag röstat emot det.

María Muñoz De Urquiza (S&D), skriftlig. – (ES) När det gäller betänkandena av Gabriele Albertini och Arnaud Danjean om EU:s utrikes-, säkerhets- och försvarspolitik vill jag klargöra att den spanska delegationen

av Progressiva alliansen av socialister och demokrater i Europaparlamentet genom sina röster bekräftar att Kosovo inte bör erkännas som självständig stat. Varken Spanien, fyra andra EU-medlemsstater eller 100 andra medlemsstater i FN har erkänt Kosovo.

Därför har vi röstat för de ändringsförslag som speglar vår uppfattning, såväl i utskottet för utrikesfrågor som här i kammaren. Men de spanska socialisterna är positivt inställda till den stabiliserings- och utvidgningsprocess som länderna på västra Balkan, Turkiet och Island nu deltar i.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), skriftlig. – (EN) Jag röstade till slut för betänkande A7-0023/2010, även känt som den årliga rapporten om Gusp. Främst på grund av att två av våra fem ändringsförslag antogs (det om den transatlantiska lagstiftardialogen och det om förhoppningen om att strategiska förbindelser kommer att upprättas mellan EU och Kina). Till sist var det inga stora förändringar i det ursprungliga utkastet och heller inga överraskningar kring de antagna ändringsförslagen. Betänkandet röstades igenom med 592 röster för (däribland våra) och 66 emot.

Eva-Britt Svensson (GUE/NGL), skriftlig. – Jag har röstat nej till betänkandet. Enligt betänkandet ska EU:s värderingar och intressen spridas i världen genom att fördjupa unionens kollektiva strategiska tänkande. Detta anger ett nykolonialt perspektiv. EU:s befogenheter ska enligt Gabriele Albertini beröra alla utrikespolitiska områden och alla säkerhetsfrågor, inklusive gemensam försvarspolitik som kommer att leda till ett gemensamt försvar. Detta råder det delade meningar om i EU. Vidare kräver parlamentet ökade budgetanslag från medlemsstaterna. Detta särskilt med tanke på behovet att EU snarast bör inrätta en stor representation i FN som talar med en enda röst. EU:s länder får givetvis ha kvar sina platser i FN, men EU med sin enhetliga röst kommer att få stort inflytande över dem. Europaparlamentet anser också att EU och Nato måste utveckla ett intensivt och effektivt partnerskap. Detta kommer i konflikt med mitt lands alliansfrihet. Medborgarna i Europa har aldrig fått möjlighet att uttrycka sin mening om denna utveckling på grund av att länderna nekat dem folkomröstningar om Lissabonfördraget.

Betänkande: Danjean (A7-0026/2010)

Charalampos Angourakis (GUE/NGL), skriftlig. – (EL) Betänkandet om den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken är en uppmaning till ett omfattande krig mot Europeiska unionens medborgare från EU:s imperialistiska centra. Det innebär att konkurrensen skärps gentemot andra imperialistiska centra.

Betänkandet välkomnar de 70 000 anställda som deltagit eller fortfarande deltar i de 23 militära och "politiska" uppdrag som Europeiska unionen genomför runtom i världen, ofta i samarbete med Förenta staterna och Nato.

Betänkandet välkomnar den EU-ledda marina styrkans imperialistiska marina övervakning av Somalia och uppmanar EU att inrätta en sudanesisk "statlig övervakning och reguljär armémekanism" utomlands, som inte får störta landets regering.

Det stöder skapandet av ett politiskt och militärt direktorat för krishantering och planering, och ett permanent insatscentrum för EU.

Det uppmanar till att öka den statliga terrorismen och minska de demokratiska rättigheterna för att bekämpa "terrorism" och "radikalisering".

Betänkandet främjar en snabb uppbyggnad av en europeisk avdelning för yttre åtgärder med politiska och militära befogenheter.

Det uppmanar till militära och politiska ingripanden, även i EU:s medlemsstater, inom ramen för det påstådda ömsesidiga stödet enligt villkoren i "solidaritetsklausulen" i Lissabonfördraget.

Det enda EU-medborgarna behöver är att störta hela den imperialistiska och gräsrotsfientliga strategin och själva EU:s konstruktion.

Sebastian Valentin Bodu (PPE), skriftlig. – (RO) Europaparlamentet har, tack vare en omröstning bland EU:s medborgare, fått fler befogenheter när det gäller frågor om budget och kontroll över utrikes-, säkerhets- och försvarspolitik. Under dessa omständigheter måste de övriga EU-institutionerna ta med Europaparlamentets ledamöter i den beslutsfattande processen och när det gäller att utnämna personal som ska representera Europeiska unionen internationellt. Befogenheterna som Europaparlamentet har fått tack vare Lissabonfördraget är avsedda att öka legitimiteten i besluten som rör den gemensamma utrikes-, säkerhets- och försvarspolitik.

Det motiverar kravet på att inrätta ett försvarsråd inom rådet (utrikesfrågor), samt att skapa ett permanent insatscentrum för EU för att hantera den operativa planeringen och genomförandet av militära insatser. Diskussionerna om missilskyddet, i dess nuvarande form enligt förslag från den amerikanska administrationen, måste föras över hela Europeiska unionen, med ett aktivt engagemang från Europaparlamentet.

Det måste dock klargöras att Europeiska unionen har en exklusiv rätt när det gäller att bestämma försvars- och säkerhetspolitiken, och ingripanden från tredjeland är inte berättigade. Europeiska unionen avgör vem som bäst kan garantera medborgarnas säkerhet, vilket måste baseras på ett samförstånd bland medlemsstaterna, och inte genom inblandningen från icke-medlemsstater.

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) Europeiska unionen har både definierats som en ekonomisk jätte och en politisk dvärg, vilket skulle innebära att EU inte har fått de nödvändiga verktyg för att kunna driva några av sina ambitioner, i synnerhet, när det gäller EU:s utrikespolitik. Det har funnits många tillfällen då det rått en brist på samstämmighet när det gäller vilja och handling bland medlemsstaterna.

Jag är tveksam till om denna situation kan förändras på kort sikt. Jag anser snarare att den är väntad, med tanke på antalet stater som EU består av och dess olika bakgrund och intressen. Frågan om en gemensam försvarspolitik, något som verkligen rör vid den suveräna maktens innersta kärna, har historiskt sett alltid handlat om skepsis för europeiska länder och också i dag kräver den, vilket är helt rätt, särskild omsorg.

Detta får inte hindra oss från att söka efter ett djupare samarbete och samordning för att förbättra vår gemensamma säkerhets- och försvarspolitik. Trots Europeiska unionens karaktär av "mjuk kraft" bör den överväga att bli en äkta andra pelare i en Atlantallians som inte kan fortsätta kräva att Förenta staterna ska göra alla uppoffringar.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Detta betänkande, som förenar den konservativa högern och socialdemokraterna är ett farligt tecken på det som vi flera gånger förkastat när det gäller Lissabonfördraget, nämligen dess bidrag till den alltmer utspridda nyliberalismen, baserad på federalism och militarisering av Europeiska unionen som den europeiska pelaren i Nato.

På uppdrag av de stora makterna siktar Europeiska unionen på att klara upp sina egna motsägelser och positionera om sig i en process där man förfogar över styrkor på internationell nivå, grundat på en vision som innefattar konkurrens mellan olika makter för kontroll över naturtillgångar och marknader och stärkandet av Europeiska unionen som ekonomisk, politisk och militär enhet med ambitioner om global interventionism.

En majoritet av ledamöterna vill genomföra följande, som Europaparlamentet har förespråkade under så många år:

- Militarisering av internationella relationer och inre säkerhet baserad på den tidigare nämnda kampen mot terrorismen.
- Ökade budgetanslag inom nämnda områden och inrättandet av ny militär kapacitet, som kommer att bidra till en ny kapprustning.
- Anpassning till Förenta staternas och Natos koncept om förebyggande krig och ett ökat engagemang på världsnivå.

Resultatet av denna utveckling kan i stället bli fler konflikter, ökat utnyttjande och fattigdom som svar på den kris som kapitalismen har drivit världen till.

Vägen till fred kräver att vi avstår från dessa politiska åtgärder.

Charles Goerens (ALDE), skriftlig. – (FR) Utifrån följande kommentarer röstade jag för Arnaud Danjeans betänkande. 1) Betänkandet uppmanar till avskaffandet av Västuropeiska unionens parlamentariska församling (VEU). Man söker därför förgäves efter minsta hänvisning i betänkandet till det arbete som församlingen utfört för att främja europeisk integration. Det är en skam för det arbete som Europaparlamentets utskott för utrikesfrågor uträttat att faktorer lovordas dagen lång som ofta är mindre lovvärda än de idéer som församlingen i Paris har presenterat. 2) I sin kontroll över europeiska försvarsfrågor måste Europaparlamentet ta vederbörlig hänsyn till de nationella parlamentens insatser. Det är faktiskt på dem det faller att fatta beslut om att göra nationella styrkor och resurser tillgängliga för EU:s militära insatser, och så kommer det att vara under lång tid framöver. Detsamma gäller finansieringen av militära insatser, som sker via nationella budgetar. Önskan om att förhindra en eventuell demokratisk brist i europeiska försvarsfrågor

bör vägleda oss i vårt sökande efter en institutionell lösning som är verkligt godtagbar på parlamentarisk nivå.

Richard Howitt (S&D), skriftlig. – (EN) Parlamentsledamöterna från det brittiska Labourpartiet välkomnar denna årliga översyn av den europeiska säkerhetsstrategin och gemensamma säkerhets- och försvarspolitiken, särskilt mot bakgrund av de ändringar som skett genom ratificeringen av Lissabonfördraget. Med hänsyn till detta välkomnar vi särskilt unionens höga representant för utrikes frågor och säkerhetspolitik, Cathy Ashton, i den åtföljande debatten i Europaparlamentet.

Samtidigt som vi röstade för betänkandet i dess helhet bestämde vi oss för att rösta mot punkt 20, som föreslår inrättandet av ett permanent insatscentrum för EU. Det är vår och den brittiska regeringens mångåriga ståndpunkt att det inte finns något behov av ett sådant centrum. Det skulle endast innebära en onödig dubbelning av rådande strukturer. Trots att vi uppriktigt välkomnar en utveckling mot en kärnvapenfri värld väljer vi att lägga ner vår röst när det gäller ändringsförslag 20, eftersom vi noterar felaktigheten i detta ändringsförslag att "Förenta staternas" vapen i detta sammanhang skulle utgöra en resurs för Nato, snarare än Förenta staterna och därför anser vi att frågan om avlägsnandet av kärnvapenstridsspetsar från Tyskland eller på annat håll är en debatt som ska föras av Natos allierade, inklusive Förenta staterna. Det är inte en debatt för Europeiska unionen som separat multilateral enhet.

Nuno Melo (PPE), skriftlig. – (PT) Den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken och den europeiska säkerhets- och försvarspolitiken är två grundläggande pelare som gör det möjligt för Europeiska unionen att bli en viktig aktör i det internationella samfundets kamp mot de utmaningar och hot som identifierades i den europeiska säkerhetsstrategin.

Trots att Europeiska unionen anser att FN:s säkerhetsråd har huvudansvaret för att bevara fred och säkerhet i världen, måste Europeiska unionen bedriva en politik som är konstruktiv och som delas av samtliga medlemsstater så att den på ett effektivt sätt kan reagera på utmaningar och hot av global karaktär.

Willy Meyer (GUE/NGL), skriftlig. – (ES) Jag röstade nej till Arnaud Danjeans betänkande eftersom det föreslår en framtida gemensam utrikes- och säkerhetspolitik som är inriktad på att främja militariseringen av EU och dess interventionism. Betänkandet innehåller varken en civil och fredlig inriktning eller några förslag på konfliktlösning, utan betonar i stället EU:s försvar och militarisering. Jag motsätter mig också denna text eftersom den hänvisar till Lissabonfördraget och dess tillämpning. Det främjar en övergång mot en centralisering av befogenheter, utan någon parlamentarisk kontrollmekanism, vilket kommer att göra Europeiska unionen till en militär aktör på den internationella arenan. I stället för ett varaktigt och strukturerat samarbete mellan EU och Nato, vilket är vad som förordas i betänkandet, är jag för att all verksamhet bedrivs inom ramen för Förenta nationernas stadga och internationell rätt, samtidigt som de två institutionerna hålls strikt åtskilda.

Andreas Mölzer (NI), skriftlig. – (DE) Arnaud Danjeans betänkande om genomförandet av den europeiska säkerhetsstrategin och den gemensamma säkerhets- och försvarspolitiken är väldigt omfattande och hanterar flera ämnen som är viktiga för Europa. Det saknas dock en tydlig inriktning på den grundläggande utformningen av Europeiska unionens utrikespolitik under de kommande åren och det saknas även en strikt politisk linje. Å ena sidan är avsikten att stärka EU:s autonomi i förhållande till övriga globala aktörer, i synnerhet, när det gäller Förenta staterna, genom att bedriva en kraftfull utrikes-, säkerhets- och försvarspolitik, och detta är något som jag välkomnar. Å andra sidan innehåller betänkandet återigen en uppmaning till ett starkt samarbete mellan EU och Nato genom att till exempel skapa gemensamma institutionella strukturer. Uppmaningen om att utarbeta en vitbok om den gemensamma säkerhets- och försvarspolitiken som tydligt definierar politikens mål är därmed mer än tillräddig. Trots att jag är kritisk mot den ökande centraliseringen av Europeiska unionen stöder jag att det skapas ett permanent insatscentrum för EU.

Ett sådant centrum skulle göra det möjligt att både planera och utföra olika insatser mycket mer effektivt. Dessutom skulle vi undvika att behöva göra jobbet två gånger, vilket även skulle innebära besparingar. Den solidaritetsklausul i samband med naturkatastrofer som det hänvisas till, liksom inrättandet av en europeisk räddningstjänststyrka, är utan tvivel värdefullt och någonting som vi verkligen borde sträva efter. Med tanke på den oklara ståndpunkten i åtskilliga frågor var jag ändå tvungen att lägga ned min röst.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), skriftlig. – (EN) Jag avstod till sist från att rösta i slutomröstningen om årsbetänkandet om genomförandet av den europeiska säkerhetsstrategin och den gemensamma säkerhets- och försvarspolitiken (A7-0026/2010). Det var ett komplext och känsligt betänkande som vi hanterade bra. Två och ett halvt av våra elva ändringsförslag antogs (särskilt det viktiga förslaget som uppmanar kommissionens vice ordförande och unionens höga representant för utrikes frågor och säkerhetspolitik att

etablera en balans mellan civil och militär planeringskapacitet). Inga andra stora förändringar antogs. Betänkandet antogs till sist med 480 röster för och 111 emot. Jag och resten av min grupp avstod som sagt från att rösta.

Eva-Britt Svensson (GUE/NGL), skriftlig. – Jag har röstat nej till betänkandet. Detta dokument är nog ett av de mest militaristiska som jag har läst under mina år i parlamentet. Parlamentet kräver att det skapas ett permanent insatscentrum vars uppdrag ska omfatta den operativa planeringen och genomförandet av de militära insatserna och stärka samarbetet med Nato. Den europeiska försvarsbyrån ska utveckla den militära rymdbevakningen. Dessutom önskar man inrätta en maritim övervakning för att bland annat begränsa den "illegala" invandringen. Betänkandet önskar också att fler medlemsstater än hittills ska delta i EU:s militära insatser. EU och parlamentet ska medverka i diskussionerna om den strategiska utformningen av Nato. Som medborgare i ett alliansfritt land kan jag inte ställa mig bakom detta långtgående betänkande.

Traian Ungureanu (PPE), skriftlig. – (RO) Jag vill tacka alla mina ledamotskolleger i Europaparlamentet för ert stöd i kammaren, när ni röstade för ändringsförslag 34 till Arnaud Danjeans betänkande om genomförandet av den europeiska säkerhetsstrategin och den gemensamma säkerhets- och försvarspolitik.

Jag initierade ändringsförslag 34 i syfte att ändra texten i punkt 87 i detta betänkande, som hänvisade till utformningen av missilskyddet i Europa i kölvattnet efter det bilaterala avtalet mellan Förenta staterna och medlemsstaterna, inklusive Rumänien. I ändringsförslaget föreslås att rekommendationen om att utveckla detta system "i dialog med Ryssland" tas bort och ersätts med en mer balanserad formulering som "dialog på kontinental nivå". Det nya amerikanska projektet som omfattar utvecklingen av ett missilskyddssystem är strängt defensivt till sin karaktär och garanterar säkerheten för hela Östeuropa och västra Balkan. Projektet är inte riktat mot Ryssland. Därför anser jag inte att det finns något skäl till att låta Ryssland ta del av och, eventuellt, fatta beslut om projektets utveckling.

Dessa överväganden har legat till grund för ändringsförslag 34. Det gläder mig att detta ändringsförslag antogs med 358 röster för. Antalet röster för understryker att det stöd som getts har överskridit gränserna för politiska grupper och nationell tillhörighet, och visat betydelsen av ett resolutionsförslag och existensen av en europeisk majoritet som delar samma standpunkt.

Resolutionsförslag: RC-B7-0137/2010

Nikolaos Chountis (GUE/NGL), skriftlig. – (EL) Jag anser att ökade insatser för att förhindra spridningen av kärnvapen och för att uppnå en kärnvapenfri värld är en absolut och viktig prioritering. Att stärka icke-spridningsfördraget (NPT) genom att se till att samtliga medlemsstater undertecknar och tillämpar det, faller inom ramen för detta. Jag valde att lägga ner min röst för detta särskilda resolutionsförslag eftersom det inkluderar en grundläggande punkt som jag motsätter mig och som gruppen Europeiska enade vänstern/Nordisk grön vänster utan framgång har försökt att ändra. Jag syftar på formuleringen och synsättet att Europeiska unionen kan "göra allt som står i dess makt för att förebygga, avskräcka, stoppa och om möjligt eliminera spridningsprogram som inger oro på global nivå". I synnerhet användningen av eller hotet om användningen av militära medel, särskilt mot Iran, är mycket farliga, och kommer inte att leda till några positiva resultat för freden. Det strider dessutom mot vänsterns uppfattning om EU:s militära insatser.

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) Principerna som låg till grund för undertecknandet av icke-spridningsfördraget och som går tillbaka till perioden för kalla kriget fortsätter att vara relevanta i dag och har snarare blivit ännu mer angelägna. Sovjetunionens fall ledde till spridningen av kärnvapen till olika stater, och innebar slutet på en enad kontroll över användning och lagring, vilket väcker fruktan för en ansvarslös användning eller till och med förstöring av kärnvapen, med ofattbara konsekvenser för hälsa och säkerhet i regionen.

Det ökande antalet medlemmar i "kärnvapenklubben", terroristhotet och den relativa lättheten med vilken massförstörelsevapen kan byggas i dag samverkar och fördjupar oron över sakernas nuvarande tillstånd. Europeiska unionen måste kunna anta en gemensam och sammanhållande standpunkt i dessa frågor, i syfte att skapa en säkrare och alltmer vapenfri värld.

José Manuel Fernandes (PPE), skriftlig. – (PT) Internationella förändringar ger nya möjligheter i icke-spridningsfrågan. I början av sin mandatperiod presenterade president Barack Obama sin ambition om en kärnvapenfri värld och lovade att aktivt arbeta för en ratificering av ett totalt förbud i Förenta staterna mot kärnvapenprov. Europeiska unionen måste anta utmaningarna med icke-spridning av kärnvapen, särskilt vad gäller Iran och Nordkorea, som fortsätter att vara de största hoten mot den internationella säkerheten. När det gäller reduceringen av kärnvapenarsenaler är prioriteringen att fortsätta minska de två största

arsenalerna, det vill säga Rysslands och Förenta staternas, som tillsammans svarar för 95 procent av världens existerande kärnvapen. Europaparlamentet förväntar sig en gemensam och ambitiös ståndpunkt från Europeiska unionens sida under nästa utvärderingskonferens mellan parterna i fördraget om förhindrande av spridning av kärnvapen.

João Ferreira (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Kärnvapennedrustning på internationell nivå är av central betydelse. Det motiverar behovet av att främja och stärka icke-spridningsfördraget och se till att det ratificeras av samtliga stater. Under de nuvarande internationella omständigheterna är faran för en ny kärnvapenkapprustning överhängande.

Kravet på nedrustning och ett stopp för utveckling, tillverkning och lagring av nya kärnvapen ligger till grund för andan och formuleringarna i icke-spridningsfördraget. Den pågående dispyten om Irans kärnvapenprogram kräver en fredlig lösning, baserad på förhandlingar som måste återupptas. Eventuella militära insatser eller hot om militära insatser är kontraproduktivt och skulle få farliga konsekvenser för regionen. I detta avseende måste vi tydligt visa att vi är emot planer som på något sätt skulle kunna berättiga till användandet av militära insatser, som i punkt G i inledningen till den antagna gemensamma resolutionen.

Charles Goerens (ALDE), skriftlig. – (FR) Frågan om Iran är central i diskussionerna inför förberedelserna av utvärderingskonferensen för icke-spridningsfördraget. Genom att acceptera icke-spridningsfördraget övergav Iran över tid möjligheten att skaffa sig kärnvapen. Om Iran inte längre skulle hedra detta åtagande, skulle vi få två problem. På kort sikt skulle det innebära ett hot mot stabiliteten i regionen där de flesta aktörerna är frestade att inta radikala positioner. På medellång och lång sikt skulle Irans vägran att respektera bestämmelserna i icke-spridningsfördraget skapa ett allvarligt prejudikat när det gäller den regionala och även den globala säkerheten. Det skulle innebära att upprördheten från medlemmar i Förenta nationernas säkerhetsråd, som har vetorätt, plus Tyskland, inte längre skulle vara tillräcklig för att lösa situationen. En tydlig signal från Förenta staterna och Ryssland om att de båda länderna är villiga att minska sina kärnvapenarsenaler kan hjälpa till att skapa en ansvarskänsla hos de kärnvapenmakter som också är redo att nedrusta. En tydlig gest från de stora kärnvapenmakterna skulle kanske slutligen kunna övertyga länder som just nu håller på att lära sig framställa kärnvapen att överge sina projekt.

Richard Howitt (S&D), skriftlig. – (EN) Parlamentsledamöterna från det brittiska Labourpartiet vill uttrycka sitt starka stöd för en kärnvapenfri värld. Vi är stolta över att Storbritannien i sin egenskap av kärnvapenmakt leder arbetet för ett icke-spridningsavtal av kärnvapen i maj i New York som innebär ett globalt samförstånd. Vi har stött denna resolution för att kunna skicka ett tydligt budskap om att Europaparlamentet och ledamöterna från det brittiska Labourpartiet stöder alla försök att lägga de gamla dåliga tiderna med kärnvapendödlöshet och ömsesidiga löften om förintelse bakom oss.

Vi beslutade att lägga ned vår röst om ändringsförslag 2, eftersom vi anser att länders militära doktrin är en fråga för nationella regeringar att avgöra och inte Europaparlamentets prerogativ. Vi röstade med vår politiska grupp för ändringsförslag 3, eftersom vi anser att alla stater har rätt att utveckla civil kärnkraft, men att det finns ett ansvar hos dessa stater att avstå från att utveckla kärnvapen. Parlamentsledamöterna från det brittiska Labourpartiet kommer att fortsätta stödja kärnvapenstaternas nedrustning, försöken att förhindra spridningen av kärnvapen till nya stater och försöket att skapa en kärnvapenfri värld.

Sabine Lösing (GUE/NGL), skriftlig. – (EN) Jag är fullt medveten om att internationell kärnvapennedrustning, och därmed stärkandet av icke-spridningsfördraget och dess ratificering hos alla stater, är av central vikt och att allt måste göras för att genomföra fördraget i alla dess delar. För att garantera effektiva multilaterala insatser, måste de förankras i en välutvecklad vision om att uppnå en kärnvapenfri värld så fort det bara är möjligt. Vi måste stå fast vid åtagandet om total nedrustning från kärnvapenstaterna enligt artikel VI i icke-spridningsfördraget, eftersom det var ett centralt löfte och så många länder har undertecknat icke-spridningsfördraget för att därmed permanent avstå från kärnvapen. Vi motsätter oss formuleringen i denna gemensamma resolution (skäl G): "... använda alla tillgängliga instrument för att förebygga ..."

Jag vill, särskilt när det gäller Iran, varna för att eventuella militära insatser för att förhindra spridning är fullständigt kontraproduktiva och extremt farliga. Jag är övertygad om att det bästa sättet att hantera problemet med spridning är att omedelbart överge kärnkraften, eftersom redan den civila användningen medför stora faror och dessutom kan det inte med tillräcklig säkerhet uteslutas att civil kärnteknik inte kommer att användas för militära ändamål.

Nuno Melo (PPE), skriftlig. – (PT) Spridningen av massförstörelsevapen utgör ett allvarligt hot mot mänskligheten, mot freden och den internationella säkerheten. Extrem terrorism, okontrollerad och ofta

fundamentalistisk, får världen att frukta grupper och regeringar med samvetslösa ledare och försöka hindra dem från att skaffa sig denna teknik.

Därför är det viktigt att regeringar som har denna typ av vapen fortsätter att visa att de har för avsikt att avveckla sina arsenaler och därmed föregå med gott exempel. Nästa toppmöte, som ska hållas i april i år, skulle kunna göra en viktig insats i denna fråga, och det finns höga förväntningar på kraftigare åtstramning och kontroll över oauktoriserad handel med radioaktivt material.

Låt oss även hoppas att Förenta staterna och Kina spelar en viktig roll i kärnvapennedrustningen på Koreahalvön. Det är fortfarande viktigt att stater inte tar avstånd från fördraget om icke-spridning av kärnvapen, eftersom det angår oss alla och inte bara några.

Zuzana Roithová (PPE), skriftlig. – (CS) Det gläder mig att Europaparlamentet så tydligt har antagit resolutionen om fördraget om icke-spridning av kärnvapen. Som kristen välkomnar jag att representanterna för den västerländska civilisationen, mer än 60 år efter krigsslutet, insett att förekomsten av kärnvapen är en enorm global risk och därför gör insatser för att minska antalet kärnvapen. Det faktum att Iran och Nordkorea inte tänker underteckna fördraget om icke-spridning av kärnvapen innebär en stor risk. Dessa länder misslyckas även med att uppfylla sina internationella åtaganden inom kärnsäkerhetsområdet. Det faktum att Iran inte ger inspektörerna från Internationella atomenergiorganet tillträde till sina kärnanläggningar innebär en verklig säkerhetsrisk, inte bara för staterna i dess omedelbara närhet utan även för Europeiska unionen. Slutligen vill jag tacka ledamöterna för deras arbete med att göra resolutionstexten så balanserad som möjligt.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), skriftlig. – (EN) Jag har till sist sagt ja till denna komplexa resolution (RC-7-0137/2010) om fördraget om icke-spridning av kärnvapen. I stort sett gläder det mig att den ursprungliga texten som presenterades av PPE, socialisterna, ALDE och Verts/ALE bekräftades och att ett av våra fyra ändringsförslag antogs (331 röstade för, 311 mot). Det är särskilt överraskande eftersom det var i detta förslag som samtliga parter uppmanades att ta avstånd från den militära doktrinen om kärnvapenavskräckning. Europeiska folkpartiets grupp (kristdemokrater) försök att stryka punkten om kärnvapenfria zoner, inklusive i Mellanöstern, förkastades.

Geoffrey Van Orden (ECR), skriftlig. – (EN) Det finns många delar av resolutionen som vi samtycker till. Vi stöder verkligen ett kraftfullt och effektivt fördrag om icke-spridning av kärnvapen. Resolutionen i sin nuvarande form omfattar dock en del mindre lyckade inslag och Europeiska konservativa och reformister lägger därför ner sin röst. Skäl L ifrågasätter förekomsten av taktiska kärnvapen i fem europeiska stater som inte har egna kärnvapen. Vi är för den fortsatta närvaron av sådana vapen eftersom de bidrar till att fördela bördan och garantera Förenta staternas militära åtagande för europeisk säkerhet. På flera ställen finns det en underförstådd kritik av nära allierade under det att vår kritik i stället bör vara riktad mot dem som utgör ett hot mot den internationella säkerheten. Varken Storbritannien eller Frankrike, eller för den delen Förenta staterna, tillverkar i dag klyvbart material för kärnvapen. Det är en annan sak att säga att deras produktionsanläggningar för klyvbart material, vid denna tidpunkt, bör överges. Uppmaningen om skapandet av en kärnvapenfri zon i Mellanöstern är självklart riktad mot Israel. Israel står inför ett befintligt hot från sina grannländer, varav flera har ett förflutet som tillverkare av kärnvapen och massförstörelsevapen, och där minst ett land, Iran, faktiskt fortsätter i den riktningen.

9. Rättelser/avsiktsförklaringar till avgivna röster: se protokollet

(Sammanträdet avbröts kl. 13.55 och återupptogs kl. 15.00.)

ORDFÖRANDESKAP: SCHMITT

Vice talman

10. Justering av protokollet från föregående sammanträde: se protokollet

(Protokollet från föregående sammanträde justerades.)

11. EU:s politik för Arktis (debatt)

Talmannen. - Nästa punkt är uttalandet av unionens höga representant för utrikes frågor och säkerhetspolitik om EU:s politik för Arktis.

Catherine Ashton, *vice ordförande för kommissionen och unionens höga representant för utrikes frågor och säkerhetspolitik.* – (EN) Herr talman! Jag välkomnar möjligheten att få diskutera vad jag anser vara en framväxande EU-politik för Arktis. Det är en viktig fråga av växande politisk betydelse och jag anser att vi måste behandla den som sådan.

Efter förhandlingarna i Köpenhamn är det riktigt att ägna allt större uppmärksamhet åt den del av världen som har sett de mest påtagliga effekterna av klimatförändringarna. Vetenskapliga uppgifter visar att istäckena har förlorat mer än hälften av sin tjocklek under det senaste decenniet.

Andra miljöförändringar har en växande inverkan på Arktis befolkning, mångfald och landskap, både på land och till havs. I likhet med andra internationella aktörer har vi varit alltmer aktiva när det gäller frågor om Arktis. Som ni vet presenterade kommissionen sitt meddelande om Arktis i slutet av 2008, vilket välkomnades av rådet, och som följdes i december 2009 av omfattande slutsatser om arktiska frågor.

Detta är ytterligare ett steg i processen för att gradvis bygga upp en sammanhängande och omfattande politik för Arktis. Som ni vet har kommissionen uppmanats förbereda en uppföljningsrapport till juni 2011, och det blir ytterligare en möjlighet att vidareutveckla vår gemensamma uppfattning. Allt detta arbete är på gång och det är därför som jag är väldigt angelägen i dag om att få höra ledamöternas synpunkter i denna kammare.

I detta sammanhang uppskattade kommissionen Europaparlamentets resolution om en politik för Arktis av den 9 oktober 2008, som gav kraft åt de sista faserna i kommissionens arbete med att formulera sitt meddelande. Vi söker Europaparlamentets stöd i våra försök att se till att Europeiska unionen erkänns som en ansvarstagande och respekterad aktör för Arktis. Vårt geografiska läge och våra pågående program för Arktis är vår utgångspunkt, men vi vill utveckla den vidare.

Det finns tre huvudområden för arbetet som jag vill nämna kortfattat. För det första vill vi bidra till skyddet av den arktiska regionen, inklusive dess befolkning. Det arktiska ekosystemet är väldigt ömtåligt och behöver därför maximalt skydd och säkerhetskontroller. Samtidigt, på grund av klimatförändringarna, har tillgångarna i Arktis blivit alltmer tillgängliga. Det erbjuder möjligheter som vi måste hantera med yttersta omsorg.

Vi vill garantera att våra medborgare och företag behandlas rättvist, bland annat när det gäller transport och naturtillgångar, och det måste ske på ett väldigt genomtänkt och noggrant sätt med lämpliga säkerhetskontroller. Båda målen kan och bör utvecklas gemensamt av EU-institutionerna och medlemsstaterna, särskilt de tre arktiska medlemsstaterna. Samtliga bör fortsätta att arbeta i nära samarbete med övriga arktiska aktörer.

Vårt tredje mål är att bidra till kraftfulla och förbättrade styråtgärder för att hantera komplicerade utmaningar som påverkar den arktiska regionen. Det inkluderar genomförandet av existerande avtal, ramverk och överenskomelser, inklusive Arktiska rådet, och med full respekt för Förenta nationernas havsrättskonvention. Men där det är tillämpligt bör vi noga undersöka om och hur dessa åtgärder kan kompletteras och vidareutvecklas.

För att vara trovärdiga bör vi inse att den arktiska regionen skiljer sig radikalt från Antarktis och detta erkännande bör vägleda oss när vi utformar vår politik. Till skillnad från Antarktis, som är en vidsträckt och obefolkad kontinent omgiven av en ocean, är Arktis ett maritimt område omgivet av land som har varit befolkat i tusentals år och som tillhör suveräna stater. Därför är förslaget att kopiera Antarktisfördraget för Arktisregionen orealistiskt, och det skulle förmodligen även vara skadligt för den proaktiva roll som vi vill utveckla.

Som ni vet är detta även rådets uppfattning. Vi vill väldigt gärna behålla ett nära samarbete med Europaparlamentet när vi går vidare med våra gemensamma mål om att gradvis forma EU:s politik för Arktis och vi måste samarbeta med de arktiska staterna och det internationella samfundet för att hitta det effektivaste sättet att bevara och skydda Arktis för kommande generationer.

Michael Gahler, *för PPE-gruppen.* – (DE) Herr talman, fru vice ordförande! Tack för att ni inledde debatten om denna fråga, som jag anser vara mycket viktig. De som deltar i dagens debatt delar denna uppfattning,

och jag tror att vi även kommer att kunna uppnå ett brett samförstånd. Jag är föredragande för ett betänkande som fortfarande ska utarbetas om denna fråga, och jag vill väldigt gärna samarbeta med alla berörda parter.

Ni nämnde ett antal nyckelord. Miljöskydd är väldigt viktigt. Ni nämnde den bofasta befolkningen, tillgångarna under havsnivån, och även fiskbestånden. Ett annat nyckelord är sjöfarten, de sjöfartsvägar som klimatförändringarna har öppnat upp: Nordvästpassagen och Nordostpassagen.

I närheten av dessa passager, bredvid våra tre arktiska medlemsstater, ligger såklart två globala aktörer – Förenta staterna och Ryssland – liksom en viktig partner i form av Kanada. Dessa länder är de omedelbart angränsande territorierna med vilka vi under alla omständigheter måste bygga upp och förbättra våra kontakter i fråga om den politik som vi nu siktar på att utveckla.

När det gäller just råmaterial har vi möjligheten att samarbeta – men det finns även en risk för konflikt om vi inte hanterar frågan på rätt sätt. Europeiska unionen kommer visserligen inte att plantera sin flagga på havsbotten som ryssarna gjorde. Vi bör dock eftersträva en dialog med de berörda aktörerna för att på så sätt, i samförstånd, lösa frågorna om miljöskydd, utvinningen av tillgångar och lokalbefolkningens rättigheter som är så viktiga för regionen.

Liisa Jaakonsaari, för S&D-gruppen. – (FI) Herr talman! För ett tag sedan konstaterade Förenta staternas utrikesminister, Hillary Clinton, i en intervju hur svårt hennes jobb var och hon sade att det handlade om att röra sig från en kris till en annan. Tyvärr finns det väldigt lite tid över för att ägna sig åt sådana centrala framtida utmaningar som utvecklingen av Arktisregionen innebär.

Fru Ashton, jag förmodar att ni nu måste ha känt av samma vända och det är därför som vi verkligen uppskattar att ni inleder en debatt om politiken för Arktis så tidigt och att ni över helgen kommer att resa till Lappland, som är en del av Arktisregionen. Där kommer ni säkert att kunna skaffa er viktig information.

Skattkistan Arktis som håller på att öppnas är full av ekonomiska möjligheter, men också många miljö- och säkerhetsrisker, bland annat riskerna i anslutning till urbefolkningens öde. Global uppvärmning håller på att öppna upp sjövägar och möjliggöra exploateringen av olje- och gastillgångar på ett miljömässigt destruktivt sätt. Stockholms internationella fredsforskningsinstitut (Sipri) har till exempel redan publicerat ett dokument med den illavarslande titeln "Ett isfritt Arktis" om Kinas politik för Arktis. Det är därför Europeiska unionen måste vidta brådskande åtgärder och forma sin egen politik för Arktis.

Kommissionens slutsatser som ni presenterade för oss är välkomna. Regionen, med sina olje-, gas- och mineraltillgångar, får inte ses som ännu ett nytt Eldorado. Den huvudsakliga inriktningen måste vara de som bor där och det är en väldigt viktig aspekt. Europeiska unionen måste även vara villig att hålla konstruktiva samtal med urbefolkningen, och det är ett sätt på vilket EU kan komma att spela en avgörande roll i politiken för Arktis. Till exempel blev urbefolkningen rasande över Europaparlamentets nyligen antagna restriktioner när det gäller säljakt.

Det är väldigt viktigt att stärka Arktiska rådets status. Av den anledningen måste vi nu få ett större inflytande på särskilt Kanada och Ryssland, så att Europeiska unionen kan spela en viktigare roll. Forskningen kring Arktis är ett väldigt viktigt samarbetsområde. Lapplands universitet, som ni ska besöka, inrymmer till exempel även Arktis universitet, och jag är säker på att när Arktis informationscentrum väl är inrättat, som kommissionen har antytt, kommer Rovaniemi att bli en lämplig plats.

Dessutom behöver Europeiska unionens egna strukturer stärkas. Tyvärr verkar det som om Ishavsområdet har fått stå tillbaka för den södra och den östliga dimensionen i rådet och därför bör nu den nordliga dimensionens arktiska fönster öppnas. Fru Ashton, kommissionen måste förtydliga rollen för varje generaldirektorat och utse en person med ansvar för arktiska frågor.

Diana Wallis, för ALDE-gruppen. – (EN) Herr talman! Jag vill tacka den höga representanten så mycket för hennes uttalande. Jag tror att många av oss här i kammaren är mycket glada över att ni går vidare med det som kommissionen påbörjat och även har följt upp ordförandeskapets uttalanden från i höstas.

Ni betonade känsligheten hos Arktis och dess miljö. Den känsligheten är, som ni också sade, en global angelägenhet och inte bara en fråga som rör Europa eller nationerna i Arktis.

Arktis ger också unika möjligheter till multinationellt samarbete. För oss i EU är det dessutom unikt att ha positiva förbindelser med Ryssland där, genom den nordliga dimensionen. Det är något som vi definitivt måste utnyttja i kontakterna med andra partner.

Men samarbetet måste vara meningsfullt överallt i Arktis, och det är oroväckande att en inre kärna av fem kuststater i Arktis nu har börjat mötas utanför Arktiska rådets ramar – detta gick ni inte in på i ert uttalande. Det här kan allvarligt undergräva ett mycket värdefullt samarbete, och det måste behandlas med visst allvar.

Dessutom har vi i EU avvisats som observatörer. Nu måste vi försöka återställa de goda förbindelserna och återupprätta förtroendet för det vi vill försöka åstadkomma i Arktis.

Jag anser att det ursprungliga meddelandet från kommissionen var ett fantastiskt dokument såtillvida att det sammanförde många övergripande frågor som hanteras vid ett antal av kommissionens generaldirektorat. Detta är en god grund som vi kan bygga vidare på. Vi väntar alla med intresse på att få se hur ni tänker samordna denna politik när ni fortsätter arbetet i den nya kommissionen i er unika, dubbla roll. Men tack för det sätt ni börjat på.

Satu Hassi, för Verts/ALE-gruppen. – (FI) Herr talman! Man kan urskilja ett slags kulturell schizofreni i er hållning till den arktiska regionen. Å ena sidan är vi bekymrade. Det är helt uppenbart att klimatförändringarna går snabbare i Arktis än på annat håll. Regionen har setts som en varningsklocka.

Sedan 1979 har det genomsnittliga årliga istäcket i Norra Ishavet krympt med omkring 1,5 miljoner kvadratkilometer, vilket motsvarar Frankrikes, Italiens, Spaniens och Storbritanniens yta tillsammans. Denna smältningsprocess påskyndar klimatförändringen eftersom den minskar jordens reflexionsfaktor, eller albedo. Det leder till att metan frigörs från tundran och även kan komma att frigöras från havsbotten. Metan påskyndar klimatförändringen ännu mer. Smältningsprocessen gör också att toxiner som ackumulerats under många år kan frigöras i miljön.

Vi är bekymrade över situationen, men samtidigt har en rusning efter olja och gas börjat i Arktis. Länderna grälar och förhandlar om hur havsbotten kan delas upp. I detta sammanhang bortser man också i stort sett från urbefolkningarna.

EU bör nu främja en konsekvent syn på hållbar utveckling. Man bör ta kontroll över de glittrande bilderna av euro- och dollartecken och stödja skyddet av den arktiska regionen med hjälp av samma sorts avtal som gäller för Antarktis. Dessutom bör urbefolkningarna inkluderas i allt beslutsfattande som rör regionen. Det bör under alla omständigheter införas ett 50-årigt moratorium för exploatering av fossila tillgångar i området.

Vi måste inse att naturen och växt- och djurlivet i regionen är ömtåliga och sårbara. Problemen och riskerna i samband med oljeborrning är t.ex. mycket större i Arktis än på andra håll. Rederierna måste också bli varse de enorma svårigheterna och riskerna i regionen. Det hjälper inte ett dugg att bara säga några fina ord om miljön och urbefolkningarna i våra beslut, om våra faktiska handlingar innebär att vi allvarligt riskerar att oåterkalleligen förorena miljön och att vi kränker urbefolkningarnas rättigheter.

Charles Tannock, för ECR-gruppen. – (EN) Herr talman! När Danmark anslöt sig till EU 1973 fick EU en arktisk dimension eftersom Grönland lyder under Danmark. Grönland valde 1985 att lämna EU, men när Sverige och Finland anslöt sig tio år senare utökades EU:s intresse i den arktiska regionen avsevärt.

Sedan dess har EU blivit en av många aktörer med ett viktigt strategiskt intresse i Arktis – dess miljö och dess naturtillgångar. Förenta staterna, Kanada, Ryssland, Norge och Island är alla länder med territorier i Arktis, och de försvarar kraftfullt och energiskt sina intressen. EU bör nu inte tveka att också göra det, och Arktiska rådet är enligt min mening den bästa arenan för detta. Unionens tillfälliga observatörsstatus lämpar sig inte för detta ändamål. Jag hoppas att den höga representanten insisterar på permanent observatörsstatus för EU vid nästa ministermöte på Grönland i april.

Det är beklagligt att Kanada blockerar EU som vedergällning för unionens förbud mot sälprodukter, och jag hoppas att förnuftet till sist kommer att segra. Denna hållning är inte särskilt förståndig, eftersom sex av EU:s medlemsstater, bl.a. mitt eget land Storbritannien, är permanenta observatörer. Samordningen mellan Danmark, Sverige och Finland i Arktiska rådet har dock varit föredömlig och fungerat som en plattform för EU:s mer övergripande intresse av att göra sig hört i regionen.

Bidragen från vår allierade Norge och från Island, som nu strävar efter medlemskap i EU, har också gett nytt liv åt EU:s deltagande i det arktiska forumet. Det är oerhört väsentligt eftersom Ryssland har varit mycket tydligt med sina egna avsikter i Arktis – tänk bara på hur man placerade den ryska flaggan på nordpolens havsbotten 2007. Vi vet av bitter erfarenhet att Ryssland ibland följer sina egna regler i internationella frågor. För att Kreml ska kunna hållas i schack måste övriga medlemmar och observatörer i Arktiska rådet uppvisa en enad front och arbeta genom EU:s politik för den nordliga dimensionen. Vi får inte låta Arktis bli den nya arenan för Rysslands expansionistiska strävanden.

Søren Bo Søndergaard, för GUE/NGL-gruppen. – (DA) Herr talman! Det finns många goda skäl att diskutera Arktis. Flera av dem har redan nämnts. Vi har frågan om klimatförändringarna, eftersom den arktiska regionen drabbats hårt av den globala uppvärmningen. Vi har frågan om naturtillgångar, eftersom den arktiska regionen erbjuder enorma rikedomar. Och så har vi frågan om öppnandet av den norra sjöfartsrutten, som skulle innebära helt nya transportmönster. Den avgörande frågan för min grupp är dock hur vi bör se på Arktis. Bör vår utgångspunkt vara alla fördelar, i snäv bemärkelse, som den arktiska regionen kan ge EU? Eller bör utgångspunkten vara hur utvecklingen av den arktiska regionen kan gynna det globala samfundet, samtidigt som de arktiska befolkningarnas rätt till självbestämmande respekteras till fullo – låt oss inte glömma det.

Den ståndpunkt vi intar utgör ett avgörande test av denna fråga. Ska vi arbeta för att Arktis blir ett område där en ny kapprustning kan få florera? Här har Ryssland spelat en aktiv roll och andra har följt efter. Eller ska Arktis, i likhet med Antarktis, vara en demilitariserad zon? Det är klart att det är skillnad på nordpolen och sydpolen, på Arktis och Antarktis. Men det är intressant att vi har lyckats få till stånd ett fördrag om Antarktis där vi utesluter militär närvaro och föreskrivit att den regionen endast får utnyttjas för fredliga syften. Den stora fråga som kommissionen står inför är huruvida man bör arbeta för att göra Arktis till en demilitariserad zon, och i så fall vilka konkreta initiativ som bör tas i den riktningen.

Timo Soini, för EFD-gruppen. – (FI) Herr talman! Frågan om Arktis är viktig, och nu har den också kommit hit till oss. Vi i Finland känner till förhållandena i Arktis. Vi bor där. När Catherine Ashton åker till Lappland kommer hon att få se en massa människor som bor och arbetar norr om polcirkeln. När jag själv åker dit på söndag kommer jag att se en massa människor där som är mycket bekymrade över sitt arbete och sitt uppehålle, för i en verklig demokrati får folk fritt välja var de vill bo. De kan även bo i Arktis om de vill.

Lapplands universitet i Rovaniemi är det bästa stället att genomföra denna undersökning på om man ser till finansiella medel och forskning. Diana Wallis har uttalat sig positivt om detta i den finska dagstidningen *Kaleva*, och för en gångs skull är det med nöje jag kan stödja en liberal uppfattning, så det tänker jag göra.

När vi tänker på framtiden är det tre frågor vi bör överväga: naturen, djuren och människorna. Om dessa tre kan jämkas samman på ett harmoniskt sätt i varje del av Arktis åstadkommer vi en hållbar politik för Arktis, och vi kommer också att kunna utnyttja dess logistik och ekonomi, men endast med respekt för naturen, människorna och djuren.

Diane Dodds (NI). – (EN) Herr talman! Jag välkomnar möjligheten att delta i denna debatt i dag och vill ta upp en mycket specifik fråga som redan nämnts av några av de kolleger jag lyssnat till.

Det råder ingen tvekan om att levnadsförhållandena är hårda i det vackra arktiska området, men det råder heller ingen tvekan om att ny teknik och nya framsteg oundvikligen kommer att öppna för ett ökat utnyttjande av naturtillgångarna. Fisket är ett viktigt exempel.

I 2008 års meddelande från kommissionen granskas fiskets nuvarande omfattning, liksom möjligheten att öppna nya områden. Vi bör definitivt inta en systematisk hållning till detta. Fiske som bedrivs på ett hållbart sätt skyddar bestånden och ger fiskesamhällena en framtid. I samma dokument nämns också, helt riktigt, behovet av att skydda urbefolkningar och lokalbefolkningar, med hänvisning till uppgifter som säger att omkring en tredjedel av de fyra miljoner människor som bor i området tillhör urbefolkningar – även detta ett berömvärt mål. Men – och det är här jag vill varna kommissionen – jag ser fortfarande i båda dokumenten tecken på att kommissionen inte tagit lärdom av den katastrofala fiskeripolitik som i Nordirland lett till att fiskeindustrin ödelagts.

Den toppstyrning som går ut på att alltid kontrollera och fastställa politiska mål och metoder från Bryssel har misslyckats totalt, och ändå framgår det av dokumentet från 2008 och av mötet i rådet för yttre förbindelser i december 2009 att EU kommer att använda sig av samma metod i den arktiska regionen. Jag vill uppmana den höga representanten att vara uppmärksam på just denna fråga när hon fortsätter att undersöka hur politiken ska samordnas på detta område.

Jarosław Leszek Wałęsa (PPE). – (PL) Herr talman! I och med att den moderna världen utvecklas börjar politiken för Arktis, som förknippats med extrema klimatförhållanden, isbjörnar och oändliga isvidder, att få en ny betydelse. Den internationella handelns utveckling och det ökade behovet av naturtillgångar har lett till ett ökat intresse för regionen. I och med att Arktis istäcke snabbt krymper har det uppstått nya möjligheter att exploatera regionen. Arktis håller på att omvandlas från en utpost till ett intressecentrum för länder som söker nya sjöfartsrutter, oändliga källor till naturlig rikedom och fiskbestånd. Men allt det här vet vi redan.

Frågan är – hur ska unionen reagera på de nervösa förberedelser för ett slags invasion av Arktis som sedan en tid tillbaka pågår i Ryssland, USA, Kanada och Norge? Det är framför allt nödvändigt att ta itu med den arktiska regionens oreglerade rättsliga status. Den politik grundad på diplomati som tillämpats hittills bör utmynna i en internationell överenskommelse som garanterar en rättvis uppdelning av potentiella territoriella förvärv. Avsaknaden av rättsregler kan innebära att regionen blir en källa till globala konflikter. Vad som behövs är alltså systematiska och samordnade åtgärder som svar på de utmaningar som dyker upp i snabb takt. Forskningsinfrastruktur, utveckling av multilateral förvaltning av Arktis med utgångspunkt i FN:s konvention samt medverkan av den arktiska lokalbefolkningen är bara några av de inslag som måste finnas med i EU:s framtida strategi för Arktis, som bör syfta till att upprätthålla en balans mellan skyddet av naturmiljön och ett hållbart utnyttjande av dess tillgångar.

Kriton Arsenis (S&D). – (EL) Jag vill välkomna den höga representanten för utrikes frågor och säkerhetspolitik.

Arktis är den plats på Jorden där klimatförändringarna är som mest uppenbara. Den globala uppvärmningen har fått isen att krympa avsevärt. Riktmärket är 2007, då isen minskade med 34 procent jämfört med perioden 1970–2000.

Att det arktiska istäcket smälter får dock ett flertal drastiska konsekvenser. Det påskyndar klimatförändringen. Hittills har Arktis vita isyta reflekterat 80 procent av det solljus som träffar området, vilket påverkar de globala och lokala temperaturerna. Denna reflexion minskar hela tiden, vilket får temperaturen att stiga på jorden och i polarområdet som helhet i en 1 500 meter bred zon i Kanada, Ryssland och Alaska. År 2007 steg temperaturen med 2 °C mellan augusti och oktober.

Samtidigt har issmältningen orsakat oförutsedda förändringar av havsströmmarna. Den får negativa effekter för de marina ekosystemen och fisket och minskar havets förmåga att absorbera koldioxid, eftersom plankton och andra organismer påverkas och havsnivåerna stiger.

Därför är det sorgligt för EU-medborgarna att ständigt höra talas om EU:s medverkan i den tilltagande konkurrensen om de geopolitiska fördelar som kan dras av denna miljökatastrof i Arktis.

EU:s roll bör inte vara att vinna i en internationell geopolitisk tävlan om olja och sjöfartsrutter i Arktis. Vår roll bör vara att värna respekten för våra principer, respekten för områdets integritet i miljöhänseende och tillämpningen av principer som internationell konkurrens och respekt för FN:s institutioner, oavsett vilken ny ordning den enorma miljökatastrof som pågår ger upphov till.

ORDFÖRANDESKAP: WALLIS

Vice talman

Pat the Cope Gallagher (ALDE). – (EN) Fru talman! Jag vill ta tillfället i akt att lyckönska Catherine Ashton under hennes ämbetsstid, och jag välkomnar hennes åtagande att upprätthålla ett nära samarbete med parlamentet under utvecklingen av vad hon beskriver som en mer sammanhängande EU-politik för Arktis.

EU har givetvis en central roll att spela i politiken för Arktis. Två arktiska stater, Island och Norge, är medlemmar i EES. EU-politiken på områden som miljö, klimatförändringar, energi, forskning, transport och fiske har direkt betydelse för Arktis.

Som ordförande för parlamentets delegation för Schweiz, Island, Norge och EES företräder jag parlamentet i den ständiga kommittén för parlamentariker i den arktiska regionen.

I denna egenskap vill jag berätta att parlamentet i Bryssel i september i år kommer att stå som värd för det möte med parlamentarikerna i den arktiska regionen som hålls två gånger om året.

(GA) Ett förberedande möte kommer att hållas i Washington nästa vecka och i Oslo i närmare anslutning till mötet. Jag anser att värdskapet för dessa möten blir oerhört betydelsefullt för Europaparlamentet och naturligtvis för EU.

Talmannen. – Jag är mycket ledsen, men vi hade ingen tolkning av den sista delen av ert anförande.

Pat the Cope Gallagher (ALDE). – (EN) Fru talman! Jag är övertygad om att alla i kammaren förstod vad jag sade!

Jag sade avslutningsvis att vi kommer att stå som värd för konferensen och jag hoppas att ni, fru Ashton, om ni har möjlighet förstås, överväger min inbjudan att närvara vid en del av detta möte. Jag anser att det utgör en idealisk grund för utveckling av en större förståelse av de frågor det handlar om, och det ger parlamentariker från hela denna stora region möjlighet att upprätta och stärka kontakter.

Reinhard Bütikofer (Verts/ALE). – (DE) Fru talman! Jag välkomnar den här debatten och det gläder mig att Catherine Ashton är här och deltar i debatten. Ni talade om att det här handlar om att skydda regionen och den bofasta befolkningen. Det stämmer definitivt. När det gäller urbefolkningarna i denna region handlar det dock om mer än skydd från oss utanför; det handlar om respekt för deras rätt till självbestämmande. Det måste vara en mycket viktig princip i politiken för Arktis.

När det gäller skyddet av naturen i denna region bör det påpekas att det givetvis finns en mängd känsliga områden. Jag vet att många av er som deltar i denna debatt motsätter sig tanken på ett moratorium. Kanske, fru Ashton, hade ni det i bakhuvudet när ni sade att den arktiska regionen skiljer sig radikalt från Antarktis, men även om vi avvisar ett moratorium måste vi besvara frågan om hur särskilt känsliga områden i denna region kan skyddas effektivt enligt försiktighetsprincipen – i praktiken och inte bara i lyriska termer. Vi får inte låta situationen utvecklas dithän att stridsropet ”vi behöver gasen, vi behöver fisken” i slutändan överskuggar alla försiktighetsprinciper till förmån för kortsiktiga ekonomiska intressen.

Jag vill också anknyta till vad Michael Gahler sade. Herr Gahler! Ni talade om konfliktpotentialen. Det är utan tvekan sant. Vi kan också redan se att diskussionerna på internationell nivå inte enbart kännetecknas av en vilja att finna en gemensam plattform, för då skulle inte exempelvis Kanada och Ryssland ha försökt blockera EU:s observatörsstatus i Arktiska rådet. Arktiska rådet är givetvis i sig självt en organisation med icke-bindande regler och utan fast budget eller personal. Den fungerar inte som förvaltningsstruktur. När vi överväger nya förvaltningsstrukturer måste vi dock inse att även andra organisationer vill medverka här och se till att de inkluderas – såvitt jag förstår är det också er hållning, fru Ashton.

Anna Rosbach (EFD). – (DA) Fru talman! Tydligen har både kommissionen och den höga representanten intagit ståndpunkten att EU bör fastställa en politik för Arktis. Jag stöder givetvis tanken på att skydda den arktiska miljön, och som dansk är jag oerhört väl medveten om den geopolitiska situationen. Jag är också väl medveten om de svårigheter som lokalbefolkningen möter, och vi måste givetvis respektera deras livsstil. Jag anser emellertid inte att EU ska ha en politik för området och inte heller att EU bör påta sig en förvaltningsroll i den arktiska regionen. Det skulle varken gynna EU eller Arktis.

Enligt min mening bör vi låta de länder som har ett direkt intresse i regionen ta hand om Arktis. Det varken kan eller bör vara EU:s uppgift att utarbeta en politik för alla områden, allra minst för Arktis, som är ett område där samarbetet av tradition fungerat mycket bra och där bara två (och inte tre som sagts här) av de berörda länderna är EU-medlemmar. Varken USA, Kanada, Grönland eller Ryssland har uttryckt någon önskan om att ansluta sig till EU. Man kan kanske misstänka att det plötsliga intresset för detta område har sin grund enbart i de olika ländernas vilja att få tag på råvaror, snarare än något annat. Med andra ord: den bästa politiken när det gäller Arktis skulle vara att EU endast medverkade från åskådarplats.

Nick Griffin (NI). – (EN) Fru talman! Det finns en engelsk folksaga om kung Knut som beordrade tidvattnet att inte komma in och blöta ned hans fötter och på så sätt visade sitt hovfolk att inte ens kungar kan undkomma verkligheten. Det gjorde honom ökad för arrogant dåraktighet.

Kung Knut lever vidare i Europeiska unionens råd, som inleder och avslutar sina slutsatser om arktiska frågor med att framhålla den globala uppvärmningens påstådda betydelse. Här handlar det om en vägran att godta den vetenskapliga verkligheten. Enligt det amerikanska centrumet för snö- och isdata (US National Snow and Ice Data Centre) har den arktiska sommarisen vuxit med 1 059 000 kvadratkilometer, eller 26 procent, sedan 2007. Det är exakt vad som förutspåddes av forskare som är medvetna om att sommarisens tidigare krympning, som felaktigt använts som bevis för den globala uppvärmningen, i själva verket bara var en ögonblicksbild av en evigt pågående naturlig rytm av ökning, minskning och ökning.

Den arktiska sommarisen kommer alltså inte att försvinna till 2013, och isbjörnarna har inte drunknat, och kommer inte att göra det, på grund av global uppvärmning. Miljontals hårt arbetande väljare drunknar däremot i ett hav av skulder och skatter, och de börjar tappa tålamodet med den politiska klassens utnyttjande av bluffen med den globala uppvärmningen för att införa odemokratisk internationell styrning och falska miljöskatter.

FN har nu tillkännaggett en granskning av IPCC:s skumma akter och fuskstatistik. Som företrädare för de brittiska skattebetalarna vill jag be parlamentet att göra detsamma och att sluta slösa mer pengar på den dyraste stora lögnen i mänsklighetens historia.

Anna Ibrisagic (PPE). - Fru talman! Arktis är ett unikt område som, på grund av ismältningen och de nya möjligheter som det innebär, allt oftare hamnar i fokus för debatten. Detta är bra eftersom vi bör diskutera mer, inte bara vad ismältningen betyder för möjligheterna att utnyttja de resurser som plötsligt finns tillgängliga, utan också vilket ansvar detta medför och hur vi på bästa sätt kan bevara Arktis och bedöma de framtida konsekvenserna av vår närvaro och verksamhet i detta känsliga naturområde.

Innan vi utformar EU:s gemensamma politik gentemot Arktis bör vi dock ägna mer tid åt att bedöma den nuvarande situationen i det arktiska ekosystemet. Utan det blir det svårt att vidta adekvata åtgärder. Att tro att man bara kommer att låta alla resurser ligga kvar där de är, är enligt min uppfattning naivt och orealistiskt. I stället bör vi ägna oss åt att se till att resursutvinning, transport, turism och andra näringar bedrivs på ett optimalt sätt så att naturen skyddas och bevaras. Detta bör naturligtvis ske i samråd och samarbete med lokalbefolkningen och utifrån den faktiska situation och de omständigheter som råder där.

Kommissionens rapport om Arktis är ett bra första steg mot en sammanhållen arktisk politik. Redan under det svenska EU-ordförandeskapet stödde Sverige kommissionens beslut att söka permanent observatörsstatus i Arktiska rådet. Jag anser dock att både kommissionens rapport och debatten hittills har koncentrerat sig för mycket på vatten och för lite på landområdena. Vissa länder, till exempel Sverige och Finland, har omfattande rennärning, gruvbrytning och jord- och skogsbruk i arktiskt landområde, vilket i högre grad måste beaktas.

En annan dimension av debatten som vi inte nämner lika ofta, men som vi inte nog kan betona, är EU:s strategiska mål och geostrategiska intressen i Arktis och vad de nya omständigheterna i denna region kan få för konsekvenser för den internationella stabiliteten.

Vissa EU-medlemsstater ligger inom det arktiska området. Övriga delar av området ligger i EU:s omedelbara grannskap i norr. De gemensamma strategiska målen borde därför inte vara svåra att utforma och få stöd för bland alla EU-medlemsstater. Med tanke på den ökade konkurrensen mellan de olika länderna och några olösta konflikter måste EU ha allt intresse att arbeta för att Arktis inte förvandlas till ett säkerhetspolitiskt spänningsområde.

Zigmantas Balčytis (S&D). - (LT) Det är en mycket viktig fråga vi debatterar i dag. Klimatförändringarnas effekter förändrar förhållandena i den arktiska regionen i grunden. Effekterna av den globala uppvärmningen har inneburit att nya sjöfartsrutter öppnats i Arktis, vilket ger möjlighet att transportera olja, gas och andra naturtillgångar. Samtidigt blir dock denna region oerhört sårbar på grund av miljöproblemen och uppdelningen av tillgångarna mellan staterna, och detta kan få negativa konsekvenser för den internationella stabiliteten och EU:s säkerhetsintressen. När vi diskuterar miljöproblemens och klimatförändringarnas effekter i denna region måste ett av de främsta målen för en politik för Arktis vara att lindra klimatförändringarnas negativa inverkan och hjälpa regionen att anpassa sig till de oundvikliga förändringarna. Hittills har ingen särskild ordning tillämpats för den arktiska regionen. Europaparlamentet har vid mer än ett tillfälle betonat vikten av förvaltning av Arktis. Nu när situationen har förändrats menar jag att vi gradvis måste börja utforma en självständig EU-politik, och Europeiska kommissionen bör i sin tur spela en aktiv roll i det sammanhanget. Situationen i regionen har länge gett upphov till spänning mellan de länder som finns representerade på det arktiska territoriet, och denna spänning kommer att tillta ännu mer i och med att regionen blir alltmer tillgänglig. Jag anser att EU måste inleda en heltäckande dialog med de andra länderna – det skulle öppna dörren för nya samarbetsmöjligheter. Jag tror att det också är dags att börja överväga en internationell konvention om styrningen av denna region.

Kristiina Ojuland (ALDE). - (ET) Fru talman, fru Ashton! Vid sidan av de stora förändringarna i naturmiljön måste vi också komma ihåg att smältningen i Norra Ishavet, som accelererat, har möjliggjort en kapplöpning om nya naturtillgångar. Detta skulle dock kunna ge upphov till ett potentiellt säkerhetshot mot förbindelserna mellan EU och andra länder. Av det skälet vill jag fästa er uppmärksamhet på Rysslands agerande. Här handlar det inte om fiske, turism eller mineralmalmer utan om världens sista orörda gas- och oljereserver.

Trots tanken på att inleda samarbete med grannländer i frågor om närliggande territorier, som uppstått i anslutning till Europeiska kommissionens strategi för Arktis, har inte Ryssland sedan millennieskiftet visat någon vilja att överväga våra önskemål. Förra året sände Ryssland genom sin nationella säkerhetsstrategi ett hotfullt budskap till väst om att Ryssland vid behov är berett att använda militärt våld för att få tag på nya

tillgångar i Arktis. Jag anser att vi bör driva en målinriktad politik gentemot Ryssland för att undvika en kapplöpning.

Indrek Tarand (Verts/ALE). – (ET) Fru talman, fru Ashton! Tack för att ni omedelbart tog upp denna oerhört viktiga fråga när ni inledde er hektiska ämbetsdagar. Arktis är den mest angelägna frågan som jag ser det. Ni sade mycket direkt att Arktis inte är Antarktis, och att det vore orealistiskt att kopiera överenskommelsen om Antarktis för Norra Ishavet.

Jag menar att om någon någonstans i världen ska stå för idealism så bör det definitivt vara Europeiska kommissionen. Och varför skulle inte Europeiska kommissionen lägga fram ett idealistiskt förslag för sina partner om att vi, innan vi inleder en ny guldryck i Norra Ishavet, tillämpar ett moratorium i flera årtionden – att vi inte startar en process som skapar förutsättningar för både kapprustning och andra hot?

Jag vill säga några ord om rättigheterna för urbefolkningarna i Arktis. Jag anser att man i dialogen mellan EU och Ryssland om mänskliga rättigheter bör ställa frågan om huruvida de urbefolkningar som lever i Ryssland är tillräckligt delaktiga i Arktiska rådets arbete. Visst, Antarktis är inte Arktis, men åtgärder som bidrog till en lösning i söder under kalla kriget kan inte upprepas just därför att det inte finns någon idealism i kommissionen.

Jag är född i det land varifrån Antarktisutforskaren Fabian von Bellingshausen gav sig av. Han reste och upptäckte saker därför att han var idealist. Jag önskar er idealism i ert arbete.

William (The Earl of) Dartmouth (EFD). – (EN) Fru talman! EU vill ha en övergripande politik för Arktis. Det är ett helt igenom bisarrt förslag. Cypern och Grekland, exempelvis, har historiska kulturer, men titta på geografien. Det är verkligen ganska svårt att förstå varför ett land vid Egeiska havet behöver en EU-politik för Arktis.

Men en EU-politik för Arktis är kanske ändå inte lika bisarr som utnämningen av den ytterst okvalificerade Catherine Ashton, den tidigare studentvänsterns Sarah Palin, till hög representant. Vid utfrågningarna stod det klart att den höga representanten varken glömt något eller lärt sig något. Och förresten ...

(Talmannen avbröt talaren.)

Talmannen. – Jag är ledsen, men jag tycker inte att vi ska lyssna på den sortens personliga kommentarer här i kammaren.

(Inpass från salen)

Er talartid är slut. Vi ska inte ha personliga kommentarer av det slaget.

(Inpass från salen)

Nu går vi vidare till nästa talare.

Sari Essayah (PPE). – (FI) Fru talman! Låt oss återgå till sakfrågan. Som många av våra kolleger har sagt har kapplöpningen om den arktiska regionens naturtillgångar och förvaltning inletts.

Den arktiska regionen kräver dock en heltäckande strategi, som den höga representanten sade. Strategin måste ta hänsyn till det arktiska naturlivets oerhört känsliga karaktär, den långsiktiga effekten av issmältningen och, mer än något annat, rättigheterna för regionens urbefolkningar och för andra människor som lever där.

Hittills har det räckt med FN:s havsrättskonvention och dess avtal om fiskbestånd för att reglera utvinningen av naturtillgångar i Norra Ishavet och på havsbotten. Arktiska rådet har koncentrerat sig på miljö- och forskningssamarbete, men avtalen med inriktning mot utnyttjandet av naturtillgångar har medfört ett växande behov av att utveckla internationella förvaltningsstrategier, och här kan även EU ha en roll att spela. Dessutom behöver EU:s politik för Arktis sin egen strategi, och den bör samordnas gemensamt.

Ett lämpligt sätt för EU att engagera sig i Arktis skulle vara att inrätta ett arktiskt centrum. Behovet av ett EU-informationscentrum för Arktis nämndes för första gången i meddelandet från kommissionen om Europeiska unionen och Arktis hösten 2008. På rådets order började kommissionen undersöka möjligheten att inrätta ett sådant centrum i EU.

Arktiskt centrum vid Lapplands universitet i Rovaniemi, vid polcirkeln, har förklarat sig villigt att fungera som EU:s informationscentrum för Arktis. Finland har inga territoriella anspråk med avseende på

naturtillgångar, så landet är en neutral aktör och skulle därför vara ett lämpligt val som ansvarigt för centrumet, som Diana Wallis också så uppmuntrande sade.

Jag vill därför uppmana den höga representanten Catherine Ashton att fatta ett beslut om vilken form EU:s arktiska centrum ska ha, var det ska ligga och vilka dess uppgifter ska vara, för att på så sätt höja EU:s profil i politiken för Arktis. Jag önskar er en trevlig resa till Lappland.

Herbert Reul (PPE). – (DE) Fru talman! I samband med debatten om klimatförändringarna pågår nu en intensivare debatt om Arktis som farled med möjligheten att kanske förkorta handelsrutterna och därmed förbruka mindre bränsle – glöm inte att det också är en sida av saken. Här ingår också frågan om huruvida och i vilken form det finns tillgångar som olja och gas och hur de kan exploateras. Även fisket har nämnts. Naturligtvis har denna debatt haft, och har även fortsatt, ett stort symbolvärde. Det stod klart när Ryssland placerade – hissade är inte riktigt det rätta ordet här – sin flagga på havsbotten. Även de övriga staterna börjar uttala sina krav tydligare. Med det i åtanke är jag mycket tacksam för att den höga representanten tar itu med denna fråga och prioriterar den.

Det som hittills diskuterats i Europaparlamentet, och även i kommissionen, exempelvis i dess förslag från 2008 som det också hänvisats till, är enligt min mening alldeles för defensivt. Jag anser att den här frågan måste behandlas mer offensivt, i två avseenden. Dels gäller det den fråga som många ledamöter har tagit upp här, nämligen skyddet av miljön och lokalbefolkningarna. Dels gäller det det faktum att vi försiktigt måste närma oss frågan om huruvida det också finns möjligheter i det här avseendet och ha en uppriktlig diskussion om det. I samband med en rapport om oljan 2008 hade vi också inledande och mycket försiktiga diskussioner om denna fråga och angav en preliminär riktning. Vi talar alltid om att vi behöver diversifiering och nya källor, även när det gäller råvaru- och energiförsörjning, och vi måste faktiskt diskutera om det finns möjlighet att exploatera dessa källor utan att naturen och miljön äventyras. Den debatten måste åtminstone hållas – vi måste utnyttja denna möjlighet. Vi befinner oss i ett annat tekniskt läge i dag, och de tekniska framstegen på det här området i dag råkar faktiskt vara europeiska landvinningar. När vi talar om vidareutveckling av tekniken måste det gälla alla områden. Jag är tacksam för att vi håller den här debatten. Jag hoppas att den kan hållas på ett objektivt och öppet sätt.

Andrzej Grzyb (PPE). – (PL) Fru talman! Vem ska ta kontroll över Arktis? Det är rubriken på en tidningsartikel jag hittade när jag satte mig in i ämnet. Den beskriver kortfattat, men kanske också tillspetsat, dagens situation där det pågår en kapplöpning om Arktis. I det här sammanhanget framstår den fråga som Catherine Ashton ställde som mycket relevant: Hur kan EU vara en ansvarsfull aktör när det gäller problemen med anknytning till Arktis? Ansvarsfull – det vill jag betona. Det är därför jag ser denna debatt i Europaparlamentet som i alla avseenden värdefull och positiv, för den äger rum här, för andra gången, som ett resultat av det första och det aktuella meddelandet från rådet till parlamentet, och från kommissionen till rådet och Europaparlamentet.

Arktis är en region som inte styrs på grundval av internationell rätt, och det enorma intresset för Arktis är, å ena sidan, som redan framhållits, ett resultat av klimatförändringarna, men det är också, å andra sidan, uppenbart att det i allt högre grad erkänns och ses som en potentiell resurs, särskilt när det gäller energitillgångar och gas, men även naturtillgångar som t.ex. fisk. Det finns naturligtvis faror med detta – faror för miljön i samband med utnyttjandet av råvaror och fiske, men även för regionens urbefolkningar, och det är något vi måste vara särskilt medvetna om.

Öppnandet av en rutt, farleden, i samband med förändringarna i regionen har dessutom oerhört stor betydelse för hur folk ser på Arktis. Försöken att faktiskt dela upp territoriet på grundval av en rad fullbordade faktum, som en symbolisk utplacering av flaggor, har liknande inverkan. Jag vill säga att det bör noteras att de fem arktiska länderna inte är särskilt intresserade av rättsliga föreskrifter men att unionen ändå bör spela en viktig roll i den här delen av världen, inte bara genom sin närvaro utan främst genom sitt engagemang och sin kunskap. Ett ömsesidigt förtroende måste byggas upp, och det kan vi göra genom ett initiativ på lagstiftningsområdet, t.ex. ett arktiskt fördrag.

Cristian Dan Preda (PPE). – (RO) Jag vill tala i egenskap av parlamentets föredragande för Island.

I dag väntar Island, som ni alla vet, på att rådet ska bekräfta att anslutningsförhandlingar kan inledas. Om Island blir medlem i EU, som vi alla önskar, blir det den enda medlemsstaten som ligger helt och hållet i den arktiska regionen. Arktiska rådet skulle då utgöras av fyra EU-medlemsstater – Island, Finland, Danmark och Sverige – vid sidan av Förenta staterna, Ryssland, Kanada och Norge.

Jag menar att detta är desto viktigare med tanke på att EU tyvärr inte fått observatörsstatus i detta forum.

Dessutom anser jag att Islands anslutning till EU kan bidra för det första till en diversifiering av EU:s energitillgångar och för det andra till inrättandet av ett multilateralt styre i denna region, som tilldrar sig ett allt större intresse och kan leda till konflikter, såsom också nämnts i tidigare anföranden. Sist men inte minst skulle Islands anslutning kunna resultera i en sammanhängande och effektiv EU-politik för denna region.

Sammanfattningsvis kommer EU enligt min mening att få en viktigare roll i denna strategiska region när Island ansluter sig till unionen.

Tack.

Zuzana Roithová (PPE). – (CS) Det är hög tid att utforma en sammanhängande EU-politik för Arktis som också innebär en lösning på långvariga tvister om nya territorier. Som en följd av issmältningen kommer utvinningspotentialen i de nya territorierna att öka till 200 m under ytan – det handlar om miljontals kvadratkilometer. Tvister mellan Ryssland, Norge, USA och Kanada har givetvis också geopolitisk betydelse. Istäcket har redan krympt med hälften. Det allra viktigaste är dock att skydda vattnet från förorening, och frågan om kärnavfall i den ryska delen av Arktis är också central.

Fru Ashton! Jag kommer från ett land som inte tycks ha något med Arktis att göra, men jag kan försäkra er att många medborgare även i Tjeckien är intresserade av vilken ståndpunkt EU kommer att inta när det gäller utrikespolitiken och inflytandet över Arktis framtid. Det handlar om hållbar utvinning av råvaror, hållbara transporter, förutsättningar för vetenskaplig forskning, naturskydd och, sist men inte minst, urinvånarnas rättigheter.

Det är med ogillande jag bevittnar tvisterna om både nya och historiska besittningar. Jag är rädd att detta till och med kan bli en ny källa till allvarliga konflikter. En annan är tvisten över den strategiska norra passagen mellan Asien och Nordamerika. Ni måste se till att passagen permanent förblir internationellt vatten och att Arktis permanent förblir en demilitariserad zon. Ta en aktiv samordnande roll i strävan efter internationella överenskommelser om alla dessa frågor med anknytning till Arktis. EU bör inte vara en passiv iakttagare utan bör aktivt förhandla och på så sätt förhindra att konflikter trappas upp och att naturen skadas.

Bendt Bendtsen (PPE). – (DA) Fru talman! Det är viktigt att EU deltar i debatten om Arktis och det är också bra att EU engagerar sig i regionen, där många intressen och frågor står på spel. Enligt min mening är det allra viktigaste att EU:s åtgärder vidtas med hänsyn och respekt för urbefolkningarnas önskemål och behov. EU bör ta ansvar när det gäller den globala uppvärmningen, som visar sig mycket tydligt i form av temperaturökningar. I det sammanhanget måste vi ta hänsyn till vad det innebär för människornas levnadsvillkor. Dessutom vet vi att klimatförändringarna kommer att innebära att det blir lättare att komma åt tillgångar som olja och gas, och nya transportrutter från Europa till Asien. Det kan å ena sidan vara positivt, men å andra sidan måste vi se till att vi vidtar säkerhetsåtgärder som till fullo beaktar det unika klimatet och den ömtåliga miljön i Arktis.

När nu de ekonomiska intressena i Arktis ökar är det också viktigt att EU tar ställning till olika länders åtgärder i området. Det får inte gå obemärkt förbi när länder inte följer de internationella regler som gäller för denna region. Ett talande aktuellt exempel är Kanada, som vill inrätta ett obligatoriskt register för alla större fartyg som passerar genom Nordvästpassagen från och med juli 2010. Jag vill understryka att det här handlar om internationellt vatten och att Danmarks utrikesminister Lene Espersen också tydligt sagt att detta är oacceptabelt. Det här är en ståndpunkt som jag skulle vilja att EU och den höga representanten ställde sig bakom.

Thomas Ulmer (PPE). – (DE) Fru talman! Det här handlar om att vi, som Europeiska unionen, ska följa en tydlig strategi och förhindra en guld- eller ädelstensrusch. EU måste engagera sig aktivt här. EU som partner kan visa styrka genom att agera samfällt. Det gäller sjöfart på och under vattnet, fiske, tillgångar i form av primära energibärare och råvaror.

I detta sammanhang behöver vi stabila och pålitliga fördrag med övriga partner i Arktis. Vi behöver samarbete, inte konfrontation. Vi behöver dialog om miljöskydd för att bevara naturtillgångar och natur. Vi behöver dialog om skydd av djurlivet för att bevara den biologiska mångfalden, och vi behöver skydd och respekt för lokalinvånarna och deras mänskliga rättigheter.

Om vi kan få till stånd en positiv resursförvaltning tillsammans med våra partner i Arktis kommer vi att få möjlighet att välja nya politiska vägar här, och det blir också ett första eldprov för vår gemensamma utrikespolitik – en chans att visa att vi som européer verkligen kan arbeta mot gemensamma mål.

Talmannen. – Nu går vi över till den del av debatten där vi tillämpar ögonkontaktsförfarandet. Först vill jag bara klargöra att jag som ordförande för debatten är i min fulla rätt att hindra en person att tala om jag anser att han eller hon använder ett språkbruk som stör ordningen i kammaren.

Riikka Manner (ALDE). – (FI) Fru talman! Först och främst vill jag framföra ett uppriktigt tack till den höga representanten för att hon tar med denna viktiga fråga på dagordningen i ett så tidigt skede. Jag hoppas verkligen att kommissionen och hela EU kommer att spela en stark roll i politiken för Arktis och att EU kommer att utforma sin egen strategi för Arktis.

En gemensam politik för Arktis kommer att skapa gränslösa möjligheter för hela EU med avseende på regionens säkerhet, miljö, energi, transport och urbefolkningar. Om vi i EU utestängs från debatten – och från den här politiken – kommer vi att förlora mycket.

Jag vill säga två saker till. För det första hoppas jag att Arktiska rådet, som administrativt organ, kommer att växa sig allt starkare och att EU kommer att spela en betydande roll där. För det andra hoppas jag att planerna på ett informationscentrum för Arktis kommer att förverkligas – det tror jag kommer att främja dialog mellan de arktiska territorierna. Såsom redan har sagts skulle det dessutom definitivt vara mycket lämpligt att förlägga det till finska Lappland, närmare bestämt Rovaniemi, som länge har förknippats med frågor som rör Arktis.

Gerard Batten (EFD). – (EN) Fru talman! Debatten om Arktis har verkligen gett upphov till en del hetta den här eftermiddagen! Vad är det för slags parlament som försöker hindra sina ledamöter från att tala när man inte tycker om det de säger? Det är dock inget vi bör förvånas över när vi fått en ny hög representant för utrikes frågor som en gång beskrevs som kommunist sympatisör av MI5 och som, när hon var kassör för CND, såg till att man tog pengar från Sovjetblocket för att undergräva det egna landets försvarspolitik.

Det här stället påminner alltmer om Sovjetunionen för varje dag som går.

Andreas Mölzer (NI). – (DE) Fru talman! Om Norra Ishavet i framtiden avger metan, som har avsevärt större uppvärmningspotential än koldioxid, i större kvantiteter till följd av smältningen på havsbotten får vi en oerhört farlig ny faktor i det känsliga klimatsystemet – en faktor som snarast måste undersökas närmare.

Arktis är inte bara klimatfråga utan det handlar även om potentiella konflikter. Det faktum att till och med Kina nu antas ha börjat bygga isbrytare belyser vikten av en handelsrutt via Nordvästpassagen när istäcket smälter. Detta potentiella fredliga utnyttjande är dock mycket mindre problematiskt än t.ex. Förenta staternas allt starkare önskan att placera militära system för tidig varning i den arktiska regionen.

Villkoren för en tänkbar ekonomisk exploatering av de mineraltillgångar som är kopplade till issmältningen bör också klargöras i förväg. I slutändan skulle de olje- och gasreserver som man misstänker finns där kunna garantera EU:s oberoende i energihänseende.

Birgit Schnieber-Jastram (PPE). – (DE) Fru talman, fru utrikesrepresentant! Jag vill än en gång mycket tydligt framhålla att frågan om sjöfartsrutter spelar en mycket speciell roll, vid sidan av uppenbart viktiga områden som miljö- och energifrågor. Eftersom fartyg som går på de traditionella sjöfartsrutterna blir kapade med fara för kaptenernas och besättningarnas liv och dessa rutter alltså verkligen är farliga, letar rederierna efter nya rutter. I min hemstad Hamburg är detta en oerhört viktig diskussion. Jag vill verkligen uppmana er att gå vidare med denna fråga i EU-debatten om Arktis.

Marian-Jean Marinescu (PPE). – (RO) Den arktiska regionen är i likhet med Antarktis särskilt sårbar för klimatförändringar. Det globala klimatsystemet är dessutom beroende av dess stabilitet. EU bör, som ledande förespråkare för kampen mot klimatförändringar, inta en beslutsam hållning i fråga om den arktiska regionen.

EU måste visa återhållsamhet när det gäller både utnyttjandet av resurser till havs och transitering genom den arktiska regionen. På lång sikt kommer dessa verksamheter endast att leda till att fler isberg och det lilla som finns kvar av polaristäcket bryts sönder, med oåterkalleliga följder för områdets ekosystem och för de befolkningar som lever i Arktis.

Det är absolut nödvändigt att skydda isbergen och istäcket från okontrollerade mänskliga ingrepp. EU måste samarbeta nära med Förenta staterna, Kanada, Norge och Ryssland och ha ett kontinuerligt informationsutbyte via SEIS, Eionet och SAON.

John Bufton (EFD). – (EN) Fru talman! Jag vill säga följande till Catherine Ashton: Det här är den första möjlighet jag fått att kommentera er nya roll. Jag kommer liksom ni från Storbritannien. Den enda skillnaden är att jag blivit vald och inte ni.

När det gäller frågan om Arktis – ska det här bli en kapplöpning med Ryssland, USA och Kanada om fiskbestånd och en fjärdedel av världens olja och gas? Ni har på nära håll bevittnat kappprustningen under kalla kriget. Ska ni nu leda oss i ett iskrig? Åtgärder i Arktis kommer sannolikt att försämra de yttre förbindelserna och EU bör inte ens ha någon utrikespolitik i Arktis, och definitivt inte med någon som ni vid rodet.

Ni har redan visat att ni inte är förmögen att klara av det här jobbet. Jag är övertygad om att ert ledarskap kommer att leda oss alla ut på mycket tunn is. Om ni hade fått ett skolomdöme om era första 100 dagar skulle det stå "ni måste förbättra er", men i själva verket skulle ni vara ett misslyckande även om ni fick 100 år på er i ämbetet. Var snäll och gör det enda rätta – avgå.

Catherine Ashton, *kommissionens vice ordförande och unionens höga representant för utrikes frågor och säkerhetspolitik.* – (EN) Fru talman! Jag tycker att det har varit en mycket intressant debatt, och det gläder mig att en mycket viktig region i världen har stått i centrum. Den passion som många visat när de talat om vikten av vad vi gör när det gäller politiken för Arktis är oerhört betydelsefull för mig när jag för fram vad jag anser att vi bör göra i framtiden.

Jag vill försäkra parlamentets ledamöter om att skyddet av miljön och dialogen med de berörda befolkningarna – oavsett om de är urbefolkningar eller inte – är av största vikt för den hållning vi vill inta. Vi vill i alla internationella diskussioner klargöra att Arktis tillgångar bör göras åtkomliga och exploateras först när vi har de högsta miljö- och säkerhetsnormerna på plats och när de respekteras till fullo.

Vi måste fortsätta att understryka att EU vill samarbeta med alla berörda intressenter i Arktis för att se till att vi tar itu med utmaningarna på rätt sätt. Här ingår även kolväteutvinning.

För egen del anser jag att vi har mycket att bidra med, från vår miljödiplomati till vår klimatförändringspolitik, från våra omfattande program för arktisk forskning till vår politik till stöd för urbefolkningar världen över. Jag anser också att Arktiska rådet har mycket att bidra med. Det arbete som utförs där, inte minst för att se till att urbefolkningarna medverkar till fullo – det är faktiskt den enda organisation där de får sitta tillsammans med suveräna stater – är skälet till att vi vill bli permanenta observatörer. Ett antal ledamöter har också påpekat att det vore mycket värdefullt.

Jag tror att det är möjligt att finna en lämplig jämvikt mellan skyddet och bevarandet av Arktis, å ena sidan, och ett hållbart utnyttjande av dess tillgångar, å andra sidan, och vi måste se till att vi åstadkommer detta.

Att sju företrädare från olika delar av kommissionen sammanförts för utarbetandet av betänkandet – jag tror att ni berättade om detta i går, fru talman – är ett bra exempel på hur vi vill ha det i framtiden när det gäller samarbete och effektivt arbete som kommer till uttryck genom våra insatser på fältet världen över.

Slutligen ser jag mycket fram emot att resa till Lappland i helgen. Det blir min tredje resa dit. Det kommer att hållas ett stort möte för diskussioner med några av utrikesministrarna. När det gäller Rovaniemi och möjligheten att inrätta ett centrum finns det två alternativ: ett enskilt centrum eller ett nätverk av flera centrum, och vi måste definitivt titta på det också.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Skriftliga förklaringar (artikel 149)

Elena Oana Antonescu (PPE), *skriftlig.* – (RO) Frågorna med anknytning till den arktiska regionen, som handlar om allt från den globala uppvärmningens effekter till utnyttjandet av tillgångarna och sjöfarten i detta område, har på senare tid tilldragit sig ett allt större intresse. Vi måste vara medvetna om att planetens framtid är nära kopplad till denna regions framtid. De smältande isbergen i den arktiska regionen, det ökade behovet av tillgångar och den senaste tidens tekniska framsteg är några av orsakerna till att den arktiska regionen har blivit särskilt intressant för oss. Jag anser att EU:s strategi för detta område måste inriktas på skydd och bevarande, främjande av ett hållbart utnyttjande av tillgångarna inom ramen för en multilateral förvaltning och, framför allt, medverkan av områdets befolkning i alla dessa åtgärder.

Uppkomsten av nya navigerbara farledsrännor innebär också att mycket striktare säkerhets- och miljönormer måste fastställas. Varje havsregion behöver en egen strategi, och EU kan utnyttja erfarenheterna från de

program som utvecklats i andra havsområden, t.ex. Östersjön och Medelhavet, samtidigt som vi erbjuder modeller för god praxis på det här området.

Joanna Senyszyn (S&D), skriftlig. – (PL) Det hänger ett spöke över Arktis i den globala uppvärmningens skepnad. Ismältningen har ett avgörande inflytande, inte bara över naturen utan även över de sociala förbindelserna, ekonomin och politiken. På shelfisen, på en yta som är större än Tyskland, Italien och Frankrike tillsammans, finns, utöver det som redan utnyttjas, tillgångar som gas och råolja. Istäcket, som blir tunnare för varje år, skyddar inte längre fyndigheterna från provborrning. Vi kan vänta oss en hänsynslös kapplöpning – en galenskap av samma omfattning som 1800-talets guldrusch. EU måste inta en tydlig ståndpunkt i denna fråga. Det är nödvändigt att utforma en gemensam EU-politik för Arktis, särskilt gällande utnyttjandet av de nya möjligheterna till exploatering av naturliga fyndigheter, farorna för naturmiljön och de nya sjöfartsmöjligheterna.

Arktis ingår i tre medlemsstaters territorier: Danmark, Finland och Sverige, och dessutom Island, som ansöker om medlemskap. Vi måste komma ihåg att detta är en helt ny situation för människorna längst i norr, och även för faunan och floran. Arktis invånare är medvetna om att externa sociala, ekonomiska och politiska faktorer påverkar deras liv i allt högre grad. Vår roll är att hjälpa lokalsamhällena att finna sig till rätta i de nya omständigheterna och att skydda deras kultur och språk. På samma sätt som EU-medborgarna står i centrum för EU:s politik måste Arktis befolkning komma i första rummet i planerna för Arktis förvaltning.

Rafał Trzaskowski (PPE), skriftlig. – (EN) Arktis har länge saknats på vår dagordning, men nu tilldrar sig området på nytt politikernas och akademikers uppmärksamhet. Den tilltagande oron för regionen är en följd av klimatförändringarna, som får Arktis istäcke att smälta. Utan att ge sig in i diskussionen om hur snabb och omfattande denna process är kan man ändå konstatera att det allmänt antas att den så småningom kommer att öppna nya möjligheter till prospektering av naturtillgångar och nya sjöfartsrutter. Vi är alla eniga om att denna process kommer att få långtgående miljökonsekvenser. Jag skulle dock vilja rikta parlamentets och hela EU:s uppmärksamhet på de politiska aspekterna och, framför allt, säkerhetsaspekterna. Kalla kriget visade oss hur strategiskt viktigt Arktis är. Vi har sett ekonomisk, politisk och till och med militär rivalitet i regionen. För att den ska få en positiv framtid krävs det en gemensam internationell insats, i vilken EU bör spela en aktiv roll. Det finns ett behov av att finna en balans mellan ekonomisk exploatering av regionen och dess ekosystem, men det finns också ett behov av att skydda bl.a. den befintliga rättsordningen för Arktis, för att bara nämna en sak.

12. Kuba (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är rådets och kommissionens uttalanden om Kuba.

Diego López Garrido, rådets ordförande. – (ES) Fru talman! Orlando Zapatas död var en oerhört negativ händelse som aldrig borde ha ägt rum, och vi vill inte att något liknande ska hända igen, vare sig på Kuba eller någon annanstans.

EU och dess institutioner måste förbinda sig att fördöma händelser som utgör kränkningar av de mänskliga rättigheterna, och arbeta för att se till att något sådant här aldrig händer igen. Det måste vara EU:s utfästelse.

Mänskliga rättigheter är en grundläggande symbol för EU:s identitet, för vi tror på värden som frihet, tolerans och pluralism. Det ingår därför i vår personlighet, vår allra sannaste personlighet. När dessa universella rättigheter kränks fördömer EU det offentligt, och det har vi gjort i fallet med Kuba. Vi gjorde det när vi gav uttryck för vår pessimism och oro i fråga om avsaknaden av framsteg i fråga om mänskliga rättigheter på Kuba, och vi gjorde det när vi krävde att samvetsfångarna i de kubanska fängelserna skulle frigges. Det finns i dag omkring 200 samvetsfångar. Vissa av dem befinner sig i en mycket besvärlig hälsosituation, t.ex. Guillermo Fariñas, som är mycket illa däran och dessutom hungerstrejkar.

Vi gjorde det också när vi sade att människorättsförsvarare på Kuba behövde skyddas, och vi gjorde det när vi sade att den kubanska regeringen, som hade ett antal fångar under sin jurisdiktion, borde ställas till svars för Orlando Zapatas död.

EU:s Kubapolitik sträcker sig dock längre. EU:s Kubapolitik är uppbyggd kring vissa aspekter, och jag skulle vilja belysa några av dem.

För det första är det politisk dialog. Politisk dialog med de kubanska institutionerna, med myndigheterna och med hela det civila samhället, vilket naturligtvis även innefattar mänskliga rättigheter. För det andra är

det utvecklingssamarbetet med Kuba, som handlar om solidaritet med det kubanska folket, varken mer eller mindre. Det handlar också om att främja framsteg i kulturellt och demokratiskt hänseende på Kuba.

Dessa är de grundläggande inslagen i en politik som i grund och botten har ett enda mål: det kubanska folket, deras välfärd, deras framsteg, deras levnadsförhållanden och respekt för deras mänskliga rättigheter.

Andris Piebalgs, *ledamot av kommissionen*. – (EN) Fru talman! Kommissionen beklagar djupt Orlando Zapatas död och omständigheterna kring den. Jag vill också uttrycka min djupa oro för de övriga politiska fångarna på Kuba. Alla här känner samma vrede och frustration över Orlando Zapatas död, och vi måste göra vårt allra bästa för att se till att sådana händelser aldrig mer inträffar på Kuba eller i något annat land.

EU har sina rötter i värden som demokrati, mänskliga rättigheter och grundläggande friheter, som vi strävar efter att skydda och främja efter att fram till alldeles nyligen ha upplevt kränkningar av grundläggande mänskliga rättigheter i vår egen världsdel. Mänskliga rättigheter är universella och känner inga gränser. Denna princip är en integrerad del av vår dialog med alla partner i och utanför Europa.

Konstruktivt engagemang, inte en politik baserad på tvång och sanktioner, är fortfarande grunden för vår politik gentemot Kuba, såsom betonades i den gemensamma ståndpunkt som antogs 1996. Det är denna utgångspunkt som fick rådet att i juni 2008 besluta att häva de diplomatiska åtgärderna från 2003, för att underlätta den politiska dialogen och göra det möjligt att till fullo utnyttja de instrument som avses i den gemensamma ståndpunkten från 1996. Det är också den utgångspunkt som fått ett antal medlemsstater att återuppta utvecklingssamarbetet med Kuba de senaste månaderna. Här är en mångfald politiska partier i Europaparlamentet representerade, och det speglar därför vår gemensamma syn på den viktiga roll som utvecklingssamarbetet bör spela på Kuba.

I de tider som råder på Kuba skulle passivitet vara det sämsta möjliga alternativet för EU:s trovärdighet som global aktör. Det är inte bara vår trovärdighet som står på spel utan även vår förmåga att vara närvarande på Kuba. Jag är därför övertygad om att vägen framåt är att gå vidare med och fördjupa den pågående politiska dialogen och att fortsätta samarbetet med Kuba som ett verktyg för att förbättra det kubanska folkets liv.

EU har aldrig hävt samarbetet med Kuba, för utveckling handlar inte om att stödja regeringen utan om att stödja folket. Vår hållning har alltid varit att utvecklingssamarbete är ett viktigt inslag i våra förbindelser med Kuba. De projekt som pågår på Kuba gynnar befolkningen direkt genom inriktning på deras grundläggande behov, genom stöd till rehabilitering och återuppbyggnad efter orkanerna, livsmedelstrygghet och anpassning till klimatförändringarna. Dessutom drivs projekt till stöd för verksamhet som bedrivs av icke-statliga aktörer.

Jag vill mycket tydligt påpeka att ingen gemenskapsfinansiering går via statliga eller offentliga organ. Pengarna går via FN-organ och europeiska icke-statliga organisationer, som välkomnar kommissionens och EU:s närvaro på Kuba.

Det är viktigt att EU fortsätter att inrikta sig på den kubanska befolkningens grundläggande behov och att ingripa i strategiska sektorer genom de tematiska eller geografiska instrument som står till buds. EU måste beslutsamt finna den rätta balansen mellan att visa öppenhet för dialog, stödja den kubanska befolkningen genom utvecklingssamarbete och på nytt bekräfta våra principer.

José Ignacio Salafranca Sánchez-Neyra, *för PPE-gruppen*. – (ES) Fru talman! När min grupp bad om att denna fråga skulle tas med på föredragningslistan var det inte för att belysa de ibland irreparabla misstagen i samband med en politik som ger efter för frihetens fiender. Det var inte heller för att göra politiska vinster på detta fördömande.

Det var för att parlamentet, som är den institution som utgör EU:s demokratiska hjärta, skulle kunna säga sin mening och fördöma en oskyldig persons död och, framför allt, uttrycka sin solidaritet med de kubaner som kämpar, lever och dör för sin frihet och värdighet, som Orlando Zapata.

Som Europeiska kommissionen sade står rådets gemensamma ståndpunkt fast, och det är en hedervärd ståndpunkt eftersom den innehåller krav på ett omedelbart och ovillkorligt frigivande av politiska fångar. Det är också en konsekvent ståndpunkt, för den innehåller krav på att mänskliga rättigheter och grundläggande friheter ska respekteras så att Kuba kan förankras i vårt värdesystem och inte i utländska system som Kinas eller Vietnams.

Oswaldo Payas ord genljuder fortfarande här i kammaren. Han var den modige man som tilldelades Sacharovpriset 2002. Han sade att den första seger som borde förkunnas var att det inte fanns något hat i

hans hjärta. Han sade att de som förtryckte honom var hans bröder, att han inte hatade dem, men att de inte skulle få driva sin vilja igenom med fruktans hjälp.

Han sade att Andrej Sacharov lämnat ett arv av värdighet och av arbete mot folkens fredliga samlevnad, och att de röster som räknas mest ofta är de som inte hörs.

Här i kammaren har vi inte kunnat höra "Kvinnor i vitt", som också tilldelats parlamentets Sacharovpris. Tyvärr kommer vi nu inte heller att få höra Orlando Zapata, men vi kommer snart att få höra många andra kubaners röster.

Fram till dess måste parlamentet, med den legitimitet det får genom att representera 500 miljoner medborgare från EU:s 27 medlemsstater, högt och tydligt upprepa det rop på frihet som inte går att tysta och som vi hör från den älskade ön Kuba.

(Applåder)

Luis Yáñez-Barnuevo García, för S&D-gruppen. – (ES) Fru talman, herr López Garrido, herr kommissionsledamot! Låt oss aldrig mer tillåta att vår tystnad leder till att vi står i maskopi med frihetsförgörare. Låt oss aldrig mer tillåta att en person som kämpat för sina och alla andras rättigheter dör i fängelse i Kuba, eller någon annanstans, utan att vi högt och tydligt kräver att han räddas.

Orlando Zapata Tamayo, en 42-årig svart byggnadsarbetare som bara bad att få bättre förhållanden i fängelset, dog efter 86 dagars hungerstrejk och sju år i fängelse för att ha krävt respekt för mänskliga rättigheter. Under denna sjuårsperiod misshandlades, kränktes och trakasserades han av sina väktare, och under den tiden teg det internationella samfundet – det får vi inte glömma.

Andra fångar och människorättsaktivister på Kuba hungerstrejkar för närvarande, t.ex. psykologen och journalisten Guillermo Fariñas. I den resolution som vi lägger fram och debatterar i dag och ska rösta om i morgon, och som jag står bakom för gruppen Progressiva förbundet av socialdemokrater och demokrater i Europaparlamentet, krävs att alla samvetsfångar på Kuba ska frigges. Den stöder, återigen, övergång till demokrati samt strikt respekt för grundläggande mänskliga rättigheter.

Låt oss inte just nu gå in på en fråga som delar oss: huruvida den gemensamma standpunkten ska vidmakthållas eller inte. Låt oss nu inrikta oss på att rädda liv och på mänskliga rättigheter. Låt oss också inleda en period av lugn reflexion där vi försöker hitta det som förenar oss i den framtida Kubapolitiken.

Den här texten har dock ett viktigt mervärde. Det faktum att den läggs fram av sex politiska grupper är signifikativt för en ny tid av brett samförstånd här i parlamentet när det gäller mänskliga rättigheter.

Låt det aldrig mer sägas att EU:s demokratiska lagstiftning ger efter för USA-imperialismens order, inom citattecken. Men låt det heller aldrig mer sägas att socialdemokraterna och demokraterna är tillfreds med eller medverkar till kommunistdiktaturer. Detta säger jag helt enkelt därför att båda påståendena är fel, och offren för frihetsförgörare, var de än kan finnas, måste få veta att vi står enade i vårt ovillkorliga försvar för deras sak.

Till sist vill jag tacka José Ignacio Salafranca, som förhandlat fram denna text för Europeiska folkpartiets grupp (kristdemokrater), Renate Weber från gruppen Alliansen liberaler och demokrater för Europa, Raül Romeva i Rueda för gruppen De gröna/Europeiska fria alliansen, Edvard Kožušník från Europeiska konservativa och reformister och andra kolleger i parlamentet som medverkat i detta arbete, som har varit besvärligt och komplicerat men som jag hoppas blir framgångsrikt i morgon.

Slutligen vill jag också tacka den spanske premiärministern och rådets tjänstgörande ordförande Rodríguez Zapatero för hans uppmuntran och stöd för arbetet med den resolution vi debatterar i dag.

Renate Weber, för ALDE-gruppen. – (EN) Fru talman! Först och främst vill jag på min politiska grupps vägnar framföra mitt deltagande till Orlando Zapata Tamayos familj – han har betalat det högsta priset för sina övertygelser.

Genom åren har hans arbete till skydd för de mänskliga rättigheterna varit en inspiration för många andra människorättsförespråkare, på Kuba och på andra håll.

I den resolution som föreslås av flera politiska grupper ges uttryck för vår djupa oro för människorättsförhållandena på Kuba. Låt oss vara mycket uppriktiga. Situationen har inte förbättrats och

många oberoende journalister, fredliga dissidenter och människorättsförsvarare fängslas fortfarande bara för att de vill utöva sin rätt till yttrandefrihet, frihet att delta i fredliga sammankomster och mötesfrihet.

Samtidigt hindras kubanska oberoende icke-statliga organisationer att arbeta eftersom regeringen utövar en drakonisk kontroll över dem.

Vid tiden för denna debatt hungerstrejkar flera människorättsförsvarare. Det är bekymmersamt eftersom det finns tecken på att åtminstone Guillermo Fariñas hälsa snabbt försämrats.

Det är synd att de kubanska myndigheterna hittills har bortsett från EU:s upprepade krav på oivillkorlig frigivning av alla politiska fångar. Det är därför jag verkligen anser att parlamentet bör uppmana EU att fortsätta använda sig av alla tänkbara mekanismer för att se till att de som strävar efter ett pluralistiskt och demokratiskt Kuba får arbeta och leva i fred.

Raül Romeva i Rueda, för Verts/ALE-gruppen. – (ES) Fru talman! Även jag vill, personligen och på min grupps vägnar, ansluta mig till kondoleanserna för Orlando Zapatas död.

Oavsett vad man har för personlig åsikt i Kubafrågan är det här givetvis i sig en beklaglig händelse, som förtjänar vårt fördömande och definitivt mer än bara eftertanke och hågkomst. Denna händelse motiverar den konsekventa formuleringen i det krav som vi ställer i resolutionen, nämligen att de som sitter fängslade av politiska skäl på Kuba eller på andra håll i världen ska friges.

Jag menar att vi agerar konsekvent, att det vi gör är nödvändigt och att det är viktigt att vi också gör det oavsett vilka motiv som kan ligga bakom – det vill jag framhålla. Det är en del av överenskommelsen.

Vi måste också, i fallet med Kuba, kräva att dessa personer ska friges omedelbart och framför allt – såsom redan nämnts – erinra om det utsatta läget för dem som i likhet med Orlando Zapata inlett en hungerstrejk, särskilt Guillermo Fariñas.

Men jag vill också varna för riskerna med att utnyttja och exploatera detta fall politiskt för andra frågor – det skulle, som Luis Yáñez-Barnuevo García sagt, kunna vara farligt. Jag tycker att det är viktigt att komma ihåg att många av de processer som pågår gör nytta och fungerar och att vi inte under några omständigheter får frestas att – som somliga tycks vilja – återkomma till tidigare händelser och gångna tider, till det politiska misslyckande som embargot utgjorde, för vi vet vad det får för konsekvenser.

Vi håller därför visserligen med om att vi inte vill att fall som Orlando Zapatas ska upprepas, men jag menar att det är viktigt att vi vet hur vi kan gå framåt tillsammans för att undvika att så sker, och vi bör inleda med att underlätta öns demokratiserings- och normaliseringsprocess.

Edvard Kožušník, för ECR-gruppen. – (CS) Jag blev personligen mycket upprörd över Orlando Zapatas död, och jag vill därför, på hela ECR-gruppens vägnar, framföra mitt deltagande till hela hans familj. Jag är själv född 1971, just när den så kallade kommunistiska normaliseringen pågick som bäst i mitt land – en av de hårdaste perioder av kommunistisk terror som mitt land genomled. Mitt lands erfarenheter av kommunismens kriminella ideologi är skälet till de tjeckiska medborgarnas stora solidaritet med det kubanska folket, och vi berördes därför djupt av de senaste sorgliga nyheterna från Kuba.

Med tanke på att den totalitära regimen på Kuba fortfarande använder parollen "socialism eller död", 40 år efter den kubanska revolutionen, förtjänar den ingen fördragsamhet över huvud taget. Jag tror inte att Orlando Zapata dog förgäves utan att hans död kommer att väcka en massmotståndsrörelse mot kommunistregimen bland det kubanska folket. När Pavel Wonka dog i ett kommunistiskt fängelse som det sista offret för den kommunistiska terrorn i mitt land, dröjde det ett och ett halvt år innan regimen föll. Jag hoppas att Orlando Zapata blir den kubanske Pavel Wonka, dvs. det sista offret för den kommunistiska despotismen. Kanske kan Kuba snart frigöra sig från det revolutionära gamla gardets grepp och bli en verklig frihetens ö.

Jag väddar därför till er. Det är omöjligt att överväga nya samtal om en omprövning av EU:s gemensamma ståndpunkt innan det sker grundläggande och oåterkalleliga framsteg i fråga om frigivning av politiska fångar, framsteg som leder till att det kubanska samhället blir demokratiskt och till att fria val kan hållas, samt till att en strukturreformprocess kan inledas som bl.a. leder till en bättre levnadsstandard för alla kubanska medborgare.

Willy Meyer, för GUE/NGL-gruppen. – (ES) Fru talman! Min grupp beklagar djupt den fängslade Orlando Zapatas död. Precis som när det gäller vilken fånge som helst ansvarade staten för hans säkerhet och liv. I det här fallet är det Kuba som bär ansvaret, och vi beklagar därför djupt hans död.

Vi vänder oss emot parlamentets sätt att manipulera frågan om mänskliga rättigheter. I dag debatterar vi den här frågan och i morgon ska vi rösta om den. Det gjorde vi inte i samband med militärkuppen i Honduras. Det här parlamentet är kanske det enda i världen som inte fördömde eller röstade mot militärkuppen i Honduras, med sina mord och sin tortyr.

Vi ställer oss därför inte bakom filosofin att det beror på var det händer, vilken mänsklig rättighet som kränks och hur situationen ser ut om vi behöver yttra oss eller inte.

För en vecka sedan upptäcktes Latinamerikas största massgrav i Colombia. Myndigheterna talar själva om omkring 2 500 kroppar, och siffran kan komma att stiga till 50 000. Fördömer vi detta? Diskuterar vi det, håller en omröstning och fördömer det? Hur är det med de civila offren i Afghanistan? Hur är det med förföljelsen i Västsahara? Nej! Vi tänker inte delta i detta hyckleri.

Jag anser att det grundläggande är att upprätta ett jämbördigt förhållande med Kuba för att hantera alla frågor – politiska frågor, människorättsfrågor, kriminalvårdsfrågor. Men det måste ske på jämlik fot, för EU har fortfarande en gemensam ståndpunkt gentemot Kuba, vilket utgör ett undantag från regeln. Man har inte en gemensam ståndpunkt gentemot något annat land i världen. Man har det inte gentemot Kina, som har nämnts, eller gentemot Vietnam. Vad beror det här på? Varför har man en gemensam ståndpunkt gentemot Kuba och inte gentemot Kina?

Jag uppmanar rådet, rådets ordförande, att tydligt ta upp följande fråga: Ska den gemensamma ståndpunkten upphävas? Den är enligt min mening ett av de största hindren för att gå vidare med en uppriktig dialog mellan EU och Kuba, med gemensamma frågor av ömsesidigt intresse.

Andreas Mölzer (NI). – (DE) Fru talman! Dissidenten Orlando Zapatas död till följd av en hungerstrejk och gripandet av bloggaren Yoani Sánchez, som berättade för världen om det dagliga livet på det socialistiska Kuba, visar tydligt att vi måste gå vidare med den förbindelse som upprättades i vår Kubapolitik 1996 med framsteg i fråga om demokratisering och mänskliga rättigheter. Förhoppningarna om framsteg under Raúl Castro har givetvis för länge sedan gått upp i rök.

Situationen för de politiska fångarna, exempelvis, har inte förbättrats nämnvärt. De åtnjuter fortfarande inte alls samma slags friheter som bröderna Castro själva gavs när de satt fängslade under Batistadiktaturen. Till följd av sitt envisa fasthållande vid planekonomin är Kuba inte längre förmöget att ens tillgodose befolkningens mest grundläggande behov. På Kuba ses välstånd och egna initiativ uppenbarligen som kritik mot regimen. I det avseendet har till och med människorna i det kommunistiska Kina det lättare eftersom de åtminstone kan förbättra sina liv genom egna insatser.

Lindringen av Förenta staternas ekonomiska embargo med avseende på datorer och serviceprogram kommer inte att vara tillräcklig för att tillgodose allmänhetens förväntningar till följd av president Barack Obamas löften, men den kommer kanske att göra det möjligt för oppositionen att organisera sig bättre. Det ökade utbudet kommer dessutom inte minst att göra det svårare för den kubanska regimen att slå ned yttrandefriheten. Enbart av det skälet bör vi stödja EU:s initiativ så gott vi kan och yrka på ytterligare avspänning i det kommunistiska systemet.

ORDFÖRANDESKAP: DURANT

Vice talman

Jarosław Leszek Wałęsa (PPE). – (PL) Den kubanske samvetsfången Orlando Zapatas tragiska död är ytterligare ett bevis för att bröderna Castros regim nonchalerar det internationella samfundets vädjanden om att kränkningarna av de mänskliga rättigheterna ska upphöra. I stället gör man sig i tysthet av med dem som kräver frihet och demokrati. I dag har denna tragedi, detta tragiska dödsfall, fått symbolisk betydelse. Det är ett desperat rop på hjälp och på effektiva åtgärder, främst av internationella politiker och beslutsfattare, som bygger upp förbindelser med de kubanska myndigheterna men vägrar att tala med personer från oppositionen och inte vill lyssna till företrädarna för det civila samhället på Kuba.

Vi måste snarast möjligt vidta samordnade åtgärder för att sätta press på Castroregimen och kräva att de som dömts till många års fängelse för sina åsikter omedelbart frigges.

På senare år har EU försökt inta en mjukare hållning och har till och med hävt de diplomatiska sanktionerna mot Kuba, i förhoppningen att denna gest ska få myndigheterna att respektera demokratiska normer. Tyvärr visar Orlando Zapatas tragiska död att denna politik är naiv, ineffektiv och helt uppenbart bör upphöra.

I morgon ska vi rösta om den resolution som sammanfattar dagens debatt. Det bör bli en tydlig signal om vårt motstånd mot kränkningarna av mänskliga rättigheter, den omänskliga behandlingen av politiska fångar och den bristande respekten för grundläggande civila friheter på Kuba. Vi måste visa att vi är solidariska med det kubanska folket. Vi måste vara en röst för dem som i dag inte har någon röst på Kuba.

(Applåder)

Emine Bozkurt (S&D). – (NL) Fru talman! Orlando Zapatas tragiska öde har väckt djup indignation världen över. I sin hopplösa situation ansåg Zapata att det enda alternativ han hade var att ta livet av sig genom hungerstrejk. Han fick betala med sitt liv för protesterna mot sin fängsling och de förfärliga förhållandena i det kubanska fängelset. Och varför? Vilket brott hade Zapata begått som ledde till att han över huvud taget befann sig i det där fängelset? Att fredligt ge uttryck för och förespråka en annan åsikt än regeringens är inget brott. Det gör en inte till brottsling eller förrädare.

Zapatas död är ingen isolerad händelse. Psykologen och journalisten Guillermo Fariñas har också inlett en hungerstrejk för att få till stånd en frigivning av 26 sjuka politiska fångar. Vilket öde väntar honom? Kommer han också snart att få betala med sitt liv för sin kampanj för respekt för mänskliga rättigheter? När tänker den kubanska regeringen ändra ståndpunkt? Det finns uppskattningsvis ytterligare 200 politiska fångar på Kuba. Att internera människor för deras ideal står helt i strid med den allmänna förklaringen om de mänskliga rättigheterna.

Vi kräver att Kuba direkt och ovillkorligt frigör dessa samvetsfångar och sätter stopp för denna grova kränkning av mänskliga rättigheter. Ingen regering kan kontrollera eller styra sitt folks tänkande. Även om man sätter människor bakom lås och bom kommer deras idéer att överleva. Alla försök att krossa dessa tankar och idéer kommer alltid att misslyckas. Har inte Kuba redan haft många års erfarenhet av detta?

Regeringen kommer helt enkelt att vara tvungen att inleda dialog med människor som har avvikande mening. Politisk dialog är det enda sättet att gå framåt. Det är Kuba skyldigt sina medborgare, för det kubanska folket förtjänar demokrati och respekt för sina grundläggande friheter. Zapatas död får inte gå till historien som meningslös, utan den måste markera slutet på den rådande människorättssituationen på Kuba.

EU måste göra allt som står i dess makt för att bidra till att förbättra människorättssituationen på Kuba. Det handlar inte bara om politiska fångar som Zapata utan också om att människorättsförsvarare fritt ska kunna bedriva sitt arbete. Den kubanska regeringen måste ta hand om det kubanska folket. Den får inte bara av ren rädsla internera människor eller behandla dem som brottslingar. Det är ett brott att beröva medborgare deras frihet.

Izaskun Bilbao Barandica (ALDE). – (ES) Fru talman! Att försvara mänskliga rättigheter innebär att fördöma Orlando Zapatas grymma och orättvisa död, som hade kunnat undvikas, och att kräva att de som fortfarande sitter fängslade friges. Jag hoppas att detta stämmer de kubanska myndigheterna till eftertanke, eftersom deras regim måste göra framsteg så att medborgarna får åtnjuta verklig demokrati.

På Kuba råder diktatur därför att det finns samvetsfångar, därför att det finns en rädsla för debatt, fritt utbyte av åsikter och planer, därför att det finns en rädsla för frihet. Det är inget brott att ha idéer – de kan provocera, överraska och chockera, men de måste alltid dryftas och debatteras. De motiverar aldrig fängsling.

Samhällen tycker och känner, och det gör även fångar, och det är omöjligt att förbjuda människor att tycka och känna. Det innebär att de idéer och känslor som man vill trycka ned till slut sipprar genom hela samhällets samvete, som vatten. Det här gäller även det kubanska samhället, och förkämparna för den revolution som innebar slutet på Fulgencio Batistas regim borde veta detta bättre än någon annan.

Jag hoppas att den här resolutionen hjälper dem att göra den övergång de måste göra! Mänskliga rättigheter är emellertid inte förhandlingsbara. Parlamentets trovärdighet ökar när det reagerar lika starkt på alla människorättskränkningar i alla länder: i Afghanistan, i Palestina, i mitt lilla land Baskien, i Honduras och i Colombia. Det bör vara vår utfästelse, och den är givetvis alltid densamma.

Tomasz Piotr Poręba (ECR). – (PL) Jag tror att vi alla här i kammaren håller med om att den korrupta kommunistdiktaturen omöjliggör alla slags positiva förändringar på Kuba. Bröderna Castros polisstat håller på att ruinera ön ekonomiskt, ödelägga de medborgerliga friheterna och frånta många kubaner hoppet om ett liv värt att leva.

Kubas framtid ligger givetvis i kubanernas egna händer, men EU kan spela en aktiv roll här. Vi måste kräva att alla politiska fångar friges. Det bör i själva verket vara det första villkoret för all slags dialog med Kuba.

Vi måste stödja icke-statliga organisationers arbete, främja respekt för mänskliga rättigheter och tillgång till oberoende medier, inklusive Internet.

När det gäller att främja demokratiska förändringar kan transatlantiska förbindelser spela en mycket viktig roll. Därför bör vi samarbeta nära med Washington. Med förenade insatser kan vi utveckla en långsiktig strategi för Kuba, vars utgångspunkt inte är ett blint accepterande av status quo utan en långtgående vision om demokratisk och ekonomisk återuppbyggnad.

(Applåder)

Ilda Figueiredo (GUE/NGL). – (PT) Fru talman! Den här debatten visar återigen att en majoritet i parlamentet är hycklare. Samma majoritet som inte ville fördöma militärkuppen i Honduras och bortsåg från att den ledde till att oräkeliga människor fängslades och dödades är nu beredd att förhandla om associeringsavtal med en regering som är resultatet av ett val som manipulerats av dem som låg bakom kuppen.

Vi beklagar naturligtvis alla den kubanske medborgaren Orlando Zapata Tamayos död på ett kubanskt sjukhus efter en hungerstrejk. Men vi tar kraftigt avstånd från villkoren för denna debatt och den oacceptabla hållningen gentemot Kuba, där man bortser från de allvarliga konsekvenserna av det ekonomiska, handelsmässiga och finansiella embargo som Förenta staterna infört mot Kuba och interneringen i amerikanska fängelser av fem kubanska medborgare som bara ville försvara sitt land.

Vi kan inte behålla en oacceptabel gemensam ståndpunkt som hindrar EU från att upprätthålla öppna och fullständiga förbindelser med den kubanska regeringen på grundval av bilaterala intressen. Det är dags att upphäva den gemensamma ståndpunkten och börja normalisera förbindelserna mellan EU och Kuba. Detta förväntar vi oss av det spanska ordförandeskapet.

Bogusław Sonik (PPE). – (PL) Fru talman! Vi minns Fidel Castros berömda rop på "socialism eller död". I dag kan vi med säkerhet säga att det bara är död som återstår av detta rop. Det bevisas av de omständigheter som ledde till döden för den kubanske fängsen och patrioten Orlando Zapata. Castros diktatoriska styre är en skam för tanken på demokratisk socialism.

Det som händer på Kuba drar skam över alla som deltar i politiken under dessa vänsterbanderoller. Jag skämdes också för EU när den dåvarande kommissionsledamoten Louis Michel besökte Kuba med ett förslag om utvecklingssamarbete men omsorgsfullt undvek kontakt med den demokratiska oppositionen.

Vi måste sätta stopp för den här typen av politik, detta blundande för verkligheten i ett land där det aldrig hållits fria val och där samvetsfångar avtjänar mångåriga fängelsestraff under skandalösa förhållanden. Det spanska ordförandeskapet föreslår i dag att en öppen politik ska drivas gentemot Havanna, men grundläggande villkor för denna politik måste vara en demokratisering av den kubanska regimen, frigivning av politiska fångar, inledande av dialog med samhället, hävande av censur och återupprättande av medborgerliga friheter. Detta bör sägas tydligt, öppet och bestämt till regeringen på Kuba. Det ligger för övrigt i deras eget intresse.

Vi vet att det finns olika vägar till frihet för folk som förtrycks av diktatorer. Det finns den väg som valts av Polen och Sydafrika, som går ut på dialog och förståelse. Men det finns också den väg som Rumänien valde när regimen störtades under våldsamma former. Det ligger i allas intresse att undvika ett sådant scenario. Vilken väg kommer Havanna att välja? Nyckeln till det finns på Kuba. EU bör med sin politik aktivt bidra till att leda Kuba mot frihet och demokrati. Det bör också vara Europaparlamentets ståndpunkt.

Richard Howitt (S&D). – (EN) Fru talman! Först och främst vill jag uttrycka mitt personliga djupa deltagande i samband med Orlando Zapata Tamayos död och min djupa oro för de ytterligare fyra kubanska fångar och en oppositionsaktivist som själva inlett hungerstrejker i protest.

Europaparlamentet bör upprepa vårt krav på omedelbar och ovillkorlig frigivning av samvetsfångarna på Kuba – de är 55 enligt Amnesty International och 200 enligt den kubanska kommittén för mänskliga rättigheter. I dag bör vi också uttrycka vår särskilda oro för fängslandet och misshandeln nyligen av Daris Ferrer, chef för ett centrum för hälsa och mänskliga rättigheter i Havanna. Amnesty International har inte inbjudits att besöka Kuba på 19 år och bör tillåtas att göra det. Vi bör uppmana den kubanska regeringen att besluta om konkreta datum för det föreslagna besöket av Manfred Nowak, FN:s särskilde rapportör i frågor om tortyr, som vi ska träffa i Genève nästa vecka.

Eftersom jag är en av de parlamentsledamöter som alltid motsatt sig det amerikanska handelsembargo som infördes 1962 har jag välkomnat att det under president Barack Obama har godkänts åtgärder för att låta Kubaamerikaner resa friare och skicka mer pengar hem. Jag välkomnade översynen 2008 av vår gemensamma

EU-ståndpunkt som ledde till att en politisk dialog mellan Kuba och EU inrättades och att gemenskapens utvecklingssamarbete återupprättades, och jag välkomnar att BBC nyligen har getts fritt tillträde till Kuba. Men jag vill uttrycka min besvikelse över att Kuba inte har godkänt rekommendationerna i FN:s råd för mänskliga rättigheter om att ratificera de två centrala människorättskonventionerna – internationella konventionen om medborgerliga och politiska rättigheter och internationella konventionen om ekonomiska, sociala och kulturella rättigheter – och om att tillåta oberoende fängelseinspektion.

Jag vill i eftermiddag säga till kommissionen och ordförandeskapet att ni – och alla vi som besöker Kuba – måste vara bestämda när det gäller att se till att vi får träffa medlemmar av det kubanska civila samhället. USA:s vice biträdande utrikesminister Bisa Williams fick möjlighet att göra ett sådant oinskränkt besök förra året, och de av oss som reser till Kuba bör insistera på att få göra detsamma.

Louis Michel (ALDE). – (FR) Fru talman, herr kommissionsledamot, herr minister! Orlando Zapata Tamayos död är ett tragiskt bevis för den förtvivlan som brist på eller avsaknad av frihet kan leda till.

Som ministern sade borde detta givetvis inte ha hänt. Vi måste fördöma interneringen av samvetsfångar och kräva att de frigges. Vi får inte stödja godtycket hos en regim som envist vägrar att erkänna utövandet av de mest grundläggande friheterna, men jag menar att vi inte får beröva oss själva fördelarna av, och utsikterna till, en politisk dialog, som nu mer än någonsin framstår som det mest konkreta uttrycket för våra europeiska värden.

Förbindelserna mellan Kuba och EU har varit komplexa under mycket lång tid. Ofta grundas de på bristande medvetenhet och förståelse, och det har lett till allvarliga spänningar och undergräver regelbundet den politiska dialogens framsteg och utsikter. Vi vet alla att Kuba i dag befinner sig i ett kritiskt skede i sin historia. Jag är mer övertygad än någonsin om att det skulle vara fel att inte ta tillvara de fördelar och framsteg – om än blygsamma – som kan komma av en dialog som bärs upp av särskilda historiska, kulturella och språkliga band.

EU är utan tvekan den enda politiska makt som har förmågan att övertyga kubanerna om att den isolering de befinner sig i är livsfarlig och förr eller senare bara kan leda dem till ett tragiskt öde. Vi får inte dra oss undan ansvaret att gå vidare med dialogen utan att utesluta någon av de besvärliga frågorna men också utan att tillämpa dubbelmoral, vilket jag menar sker alldeles för ofta.

Marek Henryk Migalski (ECR). – (PL) Friheten kommer att segra på Kuba. Man kommer att få demokrati och en fri marknadsekonomi.

EU kan inte – och vill inte heller, antar jag – bidra till att störta regimen, men vi måste vilja och bör kunna hjälpa kubanerna när systemet väl förändrats. Erfarenheterna från länder som Polen, Tjeckien, Slovakien och Ungern visar att detta kan göras och att det kan göras med framgång. Vi kan bidra med vår erfarenhet, och när Raúl Castro störtats bör EU ställa upp med sin erfarenhet och sina pengar, så att Kuba aldrig hamnar i den situation som beskrivs av den polske kommentatorn Marek Magierowski, där ättlingar till Orlando Zapata, som nämnts så många gånger här i kammaren, i framtiden serverar Castros ättlingar rom på Havannas promenader och boulevarder.

Jiří Maštálka (GUE/NGL). – (CS) Jag är från början läkare till yrket och jag vet hur svårt det är att rädda människoliv. Jag beklagar uppriktigt allt förlösande av människoliv, och jag delar er sorg över Orlando Zapatas död. Jag har omsorgsfullt granskat alla resolutioner som lagts fram av de politiska grupperna. Tyvärr måste jag upprepa vad jag sade när vi nyligen debatterade betänkandet om situationen för de mänskliga rättigheterna i de centralasiatiska republikerna. Jag sade då att vi gjorde ett misstag när vi utsåg oss själva till mentorer utan att ha något vettigt att säga och utan att visa respekt för de specifika historiska och kulturella traditionerna i dessa länder, inte ens för de positiva resultat som de har uppnått. Detsamma gäller Kuba. Jag är helt övertygad om att det enda sättet att förbättra situationen på Kuba är genom en dialog mellan jämlikar, vilket de kubanska tjänstemännen är redo för. På det sättet kan vi också bidra till att förbättra sociala och ekonomiska rättigheter på Kuba. Vi får inte glömma att Kuba, trots sin besvärliga ekonomiska situation, alltid befinner sig i första ledet bland de länder som ger bistånd till andra, som t.ex. vid katastrofen i Haiti. Det är sant att den som är snabb att fördöma gillar att fördöma. Vi bör definitivt inte slå in på den vägen.

Mario Mauro (PPE). – (IT) Fru talman, mina damer och herrar! Jag tror verkligen jag kan tillkännage att vi kommer att skriva en värdig sida i parlamentets historia i dag och ännu mer i morgon när vi röstar. Det gör vi eftersom vi för en gångs skull lägger åt sidan de ömsesidiga fördomar som kommer sig av att vi tillhör olika grupper. I stället böjer vi oss för den högre gåta som en människas död utgör och erkänner sanningen.

Vad ska vi egentligen skriva i den här resolutionen? Vi ska skriva saker som kan verka enkla och självklara men som faktiskt är oerhört viktiga. Vi ska skriva att det inte finns någon frihet på Kuba; vi ska skriva att det inte finns någon demokrati på Kuba; vi ska skriva att ett liv är ett liv och att människor inte får dödas. Det här kanske vi nästan tar för givet, men det har tagit oss många år att övervinna våra ömsesidiga fördomar och inse ett faktum som inte kränker vars och ens politiska övertygelse utan bara får oss att erkänna det grundläggande korn av sanning som är den enda utgångspunkten för en diskussion.

Vi får inte undvika diskussioner med Kuba utan måste i stället insistera på att en sann diskussion utgår från sanningen, dvs. Kubas underlåtelse att erkänna individens centrala betydelse. Vad vi behöver, mer än handskakningar eller vänskapliga gester, är lämpliga åtgärder som får Raúl Castros regering att ge upp hoppet om att nå kompromisser där ingen eller åtminstone bara sekundär vikt fästs vid frågan om mänskliga rättigheter.

Parlamentet har med rätta utnyttjat denna möjlighet, till skillnad från den höga representanten, som jag på nytt vill påminna, precis som jag gjorde i förmiddags, om att *Cuba libre* inte är namnet på en cocktail – det är det krigsrop som vi bär i våra hjärtan, för vi vill ha demokrati och vi vill att Kuba ska bli fritt.

María Muñoz De Urquiza (S&D). – (ES) Fru talman! De spanska ledamöterna i gruppen Progressiva förbundet av socialdemokrater och demokrater i Europaparlamentet beklagar djupt Orlando Zapatas död samt situationen för samvetsfångarna. Vi yrkar på det bestämdaste att de ska frigges.

Orlando Zapatas död är beklaglig, men den skulle kunna få oss att sluta prata om de mänskliga rättigheterna på Kuba och börja verka för mänskliga rättigheter tillsammans med de kubanska myndigheterna, för att främja de mänskliga rättigheterna på Kuba. I detta syfte bör vi överväga att ändra den gemensamma ståndpunkt som hindrar oss från att föra en dialog med de kubanska myndigheterna, som har möjlighet att förändra situationen när det gäller mänskliga rättigheter på ön.

Den gemensamma ståndpunkten – som för övrigt inte är så gemensam, eftersom många av EU:s medlemsstater har bilaterala förbindelser med Kuba – är ett hinder som står i vägen för varje möjlighet till politisk dialog. Den hindrar EU från att tillämpa principerna bakom unionens yttre åtgärder, som främjande av demokrati och mänskliga rättigheter i världen.

Den gemensamma ståndpunkten är ett urmodigt, förlegat instrument som antogs förra århundradet av 15 av EU:s medlemsstater. Nu har vi 27 medlemsstater. Situationen i världen har förändrats. Förenta staterna för en dialog med Kuba i känsliga frågor som immigration. Amerikanska samarbetsorganisationen har låtit Kuba gå med under förutsättning av dialog på basis av respekt för organisationens principer.

I denna nya epok för EU behöver vi ett bilateralt framförhandlat instrument som gör det möjligt för oss att vara effektiva i det som EU är effektivt på, det vill säga att främja demokrati och mänskliga rättigheter. Det är underligt att EU blockerar en dialog med Kuba, eftersom unionen i sina yttre förbindelser har förhandlat fram och håller på att genomföra avtal med länder som inte uppfyller minimistandarderna för medborgerliga och politiska rättigheter och naturligtvis inte heller sociala rättigheter, vilket Kuba gör.

Endast genom dialog och mekanismerna för samarbete och kompromiss genom ett internationellt fördrag kan EU kräva något av Kuba. De som vägrar föra en dialog hindrar sökandet efter en värdig utväg för dem de säger sig försvara.

Däremot har den spanska regeringens utrikespolitik föregåt med gott exempel, eftersom ett betydande antal samvetsfångar har frigetts som ett resultat av konstruktiv dialog med stränga krav.

Don Quijote sade att den som straffas genom handling inte behöver straffas genom ord. Vi ska därför sluta prata och börja verka för de mänskliga rättigheterna på Kuba, i samarbete med de kubanska myndigheterna. Detta är vad samvetsfångarna behöver, snarare än Europaparlamentets fördömanden.

Ramon Tremosa i Balcells (ALDE). – (ES) Fru talman, mina damer och herrar! Vid razziorna på Kuba under den "svarta våren" 2003 fängslades 75 dissidenter, anklagade för att spionera för Förenta staterna. Samtidigt greps Orlando Zapata för bristande respekt, störande av den allmänna ordningen och civil olydnad.

De 75 dissidenternas hustrur bildade gruppen "Kvinnor i vitt", som belönades med Sacharovpriset för tankefrihet av parlamentet 2005. För övrigt vill jag påpeka att Castroregimen inte beviljade visum till "Kvinnor i vitt" för att de skulle kunna komma hit till parlamentet och ta emot priset.

Enligt den kubanska kommissionen för mänskliga rättigheter finns det ungefär 200 politiska fångar på Kuba, av vilka 22 är journalister. Kuba ligger på tredje plats i den sorgliga topplistan över fängslade journalister, efter Iran med 52 och Kina med 24.

Amnesty International förklarade den 42-årige Orlando Zapata för samvetsfånge. Han inledde en hungerstrejk den 3 december 2009 på grund av den upprepade misshandel och övriga dåliga behandling som han utsattes för. Han avled den 23 februari, 85 dagar efter att han inledde hungerstrejken.

Parlamentet bör uttrycka sitt stöd för Orlando Zapatas familj och vänner och sin stora oro över tillståndet för de mänskliga rättigheterna på Kuba. Parlamentet bör sända en tydlig signal till Castroregimen, särskilt inom ramen för det spanska ordförandeskapet. Det spanska ordförandeskapet bör för övrigt försvara de grundläggande rättigheterna på Kuba på ett mer aktivt sätt.

Slutligen vill jag ta tillfället i akt och kräva ett omedelbart frigivande av alla politiska fångar på Kuba.

Francisco José Millán Mon (PPE). – (ES) Fru talman! Demokrati och försvar av mänskliga rättigheter har en viktig plats bland unionens principer och mål för yttre åtgärder – jag tänker på artikel 21 i EU-fördraget. Artikel 21 gäller även förbindelserna med Kuba och det kubanska folket, som vi bryr oss mycket om.

Tyvärr tycks rådets agerande under de senaste fem åren väsentligen ha styrts av en önskan att korrigera linjen från föregående år, särskilt från 2003 då en ytterst hård våg av förtryck ägde rum på Kuba. År 2005 upphävde rådet tills vidare åtgärderna från 2003.

Därefter reste utrikesministrar och kommissionsledamöter till ön. I juni 2008 hävdades åtgärderna från 2003. Som Diego López Garrido nämnde inleddes en övergripande politisk dialog, samt regelbundna högnivåmöten. Nyligen besökte en statschef i en medlemsstat till och med Havanna. Tyvärr hade de europeiska politiska ledare som besökte ön inte tid att träffa dissidenternas företrädare, som därför kände sig åsidosatta.

Under hela denna tid har förtrycket på Kuba fortsatt. Det har inte genomförts några förändringar eller reformer. Ändå har den politiska dialogen fortsatt. Nu är vi alla bestörta över den politiske fången Orlando Zapatas grymma död.

Det är välkänt att vissa regeringar, som den spanska regeringen, upprepade gånger har sagt att de vill upphäva den gemensamma ståndpunkten. Dess budskap är mycket logiskt: stöd till en demokratisk övergång, i grunden samma sak som krävs genom principerna och målen i artikel 21 i fördraget.

Jag ska avsluta med två saker. Den gemensamma ståndpunkten har inte hindrat en dialog. Det är uppenbart. Dessutom bekräftades den nyligen – i juni 2009 – av EU:s 27 ministrar. För det andra kan prioriteringen inte vara att ändra den gemensamma ståndpunkten – det skulle vara droppen! Den nuvarande prioriteringen är att kräva ett omedelbart, fullständigt och ovillkorligt frigivande av alla politiska fångar.

Jag betraktar Kuba och Latinamerika som Väst, och det som kännetecknar Väst är den mänskliga värdigheten och respekten för mänskliga rättigheter. En sista tanke: Jag vill påminna rådet om att det i sina egna slutsatser i juni 2009 slog fast att framtiden för den politiska dialogen med Kuba var avhängig av framstegen, särskilt i fråga om mänskliga rättigheter. Kan någon hävda att det görs framsteg i dag? Kan någon verkligen påstå det?

Antonio Masip Hidalgo (S&D). – (ES) "Historien ska frikänna mig" lød det kända uttalandet av en ung jurist som satte sitt folk i rörelse. Historien frikänner honom för hans revolt mot tyranniet och därefter mot Förenta staternas embargo.

Parlamentet, som representerar det största området av frihet och demokrati i världen, fördömer dock med samma eftertryck den diktatur som förtrycker Kubas folk, kränkningen av mänskliga rättigheter på ön, grymheten mot politiska fångar och föraktet för dess medborgare i exil. Historiens dom är tydlig.

Genom denna resolution står ledamöter från alla ideologier sida vid sida med det kubanska folket i dess kamp. Vi måste göra allt som står i vår makt för att förhindra det brutala förtryck de utsatts för. Detta innefattar att upphäva den paralyserande gemensamma ståndpunkten.

Jag ska ge Raúl Rivero min hyllning med de sista verserna som han skrev i sin hemstad Havanna: "De beskattar inte ömhet, tomhet, kvävning eller bitterhet. Hemlandets ruiner är säkra. Lugn, kamrater. Nu är vi på väg."

Fiorello Provera (EFD). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Den kubanska kommunistregimens val och agerande skapar ett dilemma för vårt parlament: går det att fortsätta diskutera med denna regim?

Europaparlamentet har under årtal uppmanat de kubanska myndigheterna att genomföra demokratiska reformer som respekterar de mänskliga rättigheterna. Men att Fidel Castro har överlämnat makten till sin bror Raúl har varken lett till demokratiska reformer eller frigivande av politiska fångar.

Orlando Zapatas död i fängelse, efter 85 dagars hungerstrejk, visar regimen ideologiska och förtryckande karaktär. EU har under tio år betalat 145 miljoner euro i hjälpåtgärder till Kuba, men resultaten är långt ifrån övertygande. Denna finansiering har i själva verket bidragit till att hålla tyranniet vid liv. Om vi vill vara trovärdiga måste vi kräva att förbindelserna med Havanna, inklusive utvecklingsstödet, knyts till bestämda och kontrollerbara förbättringar av situationen för alla kubanska medborgares mänskliga rättigheter, till att börja med genom det omedelbara frigivandet av politiska fångar och samvetsfångar.

Vi bör inte ställa något ultimatum utan kräva förändring av en av planetens största förtryckarregimer, en blek imitation av en ideologi som historien har lämnat bakom sig och som snabbt håller på att dö ut.

Michael Gahler (PPE). – (DE) Fru talman! Vi bör ge både Kubas folk och öns regim ett konkret erbjudande: i stället för dagens politiska situation ska vi finansiera en övergång till demokrati på Kuba. Första steget måste vara ett frigivande av alla politiska fångar. Samtidigt bör Förenta staterna upphöra med sina sanktioner, som har bidragit till att befästa regimen snarare än att besegra den. Nästa steg bör vara att företrädare för regimen och medborgarrättsrörelsen på Kuba i rundabordsamtal utarbetar en plan för övergången till demokrati och för demokratiska val.

Centraleuropa är för övrigt ett bevis på att det fortfarande finns en framtid för det tidigare statliga partiet – även för detta parti finns det därför utsikter efter den gamla ordningens undergång. EU och medlemsstaterna bör stödja denna process på ett liknande sätt som vi gjorde i Centraleuropa. Detta skulle hjälpa det kubanska folket, stabilisera regionen och även bereda väg för en ny typ av förbindelser med Förenta staterna, vilka inte skulle vara en upprepning av tiden före Castro.

João Ferreira (GUE/NGL). – (PT) Fru talman! Oavsett de bakomliggande orsakerna är Orlando Zapata Tamayos död beklaglig. Det är beklagligt att han drog de yttersta konsekvenserna av sin protest. Vi kan dock inte godta någon intensifiering av oacceptabla politiska och ideologiska kampanjer mot Kuba och dess folk med denna sorgliga och beklagliga händelse som förevändning.

Oavsett hur man ser på det kubanska folkets val måste man respektera deras suveräna rätt att besluta om sitt öde och sin stats politiska organisationsform.

Av dessa skäl fördömer vi alla former av intervention eller angrepp, inklusive den kriminella blockad som Kuba har utsatts för under nästan ett halvt århundrade.

Av dessa skäl anser vi även att EU:s följdriktiga ståndpunkt och den rätta vägen framåt måste vara en fullständig normalisering av förbindelserna med Kuba genom att den gemensamma ståndpunkten som är riktad mot Kuba avlägsnas. Denna ståndpunkt utgör en oacceptabel form av diskriminering av Kuba och dess folk.

Framför allt godtar vi inte det oerhörda hyckleri som många i parlamentet ger prov på, och vi fördömer EU:s politiska dubbelspel.

Antonio López-Istúriz White (PPE). – (ES) Fru talman! Jag riktar mig till Orlando Zapatas mor och dem som lider tillsammans med honom i kampen för frihet på Kuba. De är inte ensamma.

I egenskap av generalsekretare i mitt parti vill jag tacka författarna till resolutionen och särskilt alla partier som har undertecknat den. Genom resolutionen protesterar ett enat parlament mot denna isolerade och fallfärdiga diktatur. I dag undertecknar vi inledningen till en internationell dödsdom för denna regim.

Med utgångspunkt från de flesta anföranden jag har hört är jag övertygad om att vi alla bestämt och otvetydigt fördömer er sons död. Många av oss går dock längre än detta uttalande. Ni kan vara säkra på att vi kommer att fortsätta försöka se till att alla politiska fångar på ön ovillkorligt frigges.

Vi kommer att fortsätta vara vaksamma när det gäller kränkningar av de mänskliga rättigheterna på ön. Europeiska folkpartiets grupp (kristdemokrater) kommer naturligtvis att kämpa för att behålla EU:s gemensamma ståndpunkt. På grundval av vad jag har hört är jag säker på att många andra kommer att göra det samma.

Vi kommer inte att ge motstridiga signaler, utan en tydlig vägledning till hur vår dröm om ett demokratiskt Kuba kan förverkligas. Att Orlando offrade sitt liv har gjort intryck på människors samveten i hela världen. Låt oss se till att tusentals kubaners offer i det tysta kan högtidlighållas på ett fritt Kuba inom en nära framtid.

Gesine Meissner (ALDE). – (DE) Fru talman! För oss är det förhållandevis lätt att prata när kränkningarna av de mänskliga rättigheterna äger rum någon annanstans och människor dör på grund av sin övertygelse. Det är viktigt att man gör detta klart för sig. Orlando Zapata har mist livet som en följd av sin hungerstrejk. Även andra fångar har nu drivits till hungerstrejk.

Vi måste därför tänka över hur vi kan gå vidare på ett målinriktat sätt. Somliga har anfört att vi absolut inte ska tala med Kuba eftersom regimen där inte är godtagbar för oss. Andra har uttryckt åsikten att vi är hycklare och att Kubas folk fritt bör fatta sina egna politiska beslut. Jag tycker inte att denna ståndpunkt är bra alls, herr Ferreira! Jag anser att friheten att fatta politiska beslut upphör då de mänskliga rättigheterna kränks och folk dör. I en sådan situation måste vi i Europaparlamentet agera.

Mot denna bakgrund är det helt rätt att ingående diskutera de konkreta förslag som har lagts fram, inte minst de nya förslagen av Michael Gahler, och överväga vad vi kan göra för att ingripa mot kränkningar av de mänskliga rättigheterna överallt i världen och hjälpa världens folk.

Franz Obermayr (NI). – (DE) Fru talman! I diskussionen om våra förbindelser med Kuba i dag, mot bakgrund av Orlando Zapatas tragiska död, måste vi erkänna att den bild vi har haft av Kuba härrör från en tid då våra föreställningar formades av en uppdelning i goda och onda. Vi hade å ena sidan de onda kubanerna, Sovjetunionens vasaller inriktade på en internationell revolution, och å andra sidan de goda kubanerna, som frälste landet från sockerbaronerna, maffian, CIA och den amerikanska imperialismen. Å ena sidan hade vi de onda kubanerna, folkets kommunistiska förtryckare, och å andra sidan de som gav befolkningen utbildning, läkarvård och tillräckligt med mat. Om Orlando Zapatas död ska ha någon mening – om död någonsin kan ha någon mening – bör vi i dag ta detta arv på största allvar. Denna död får inte vara förgäves.

Det andra som måste inträffa är att EU måste gå sin tydliga väg, en målmedveten politisk väg, och inte i USA:s ledband. Vi måste frigöra oss från den gamla ideologiska belastningen och stå på jämlik fot i den politiska dialogen, där vi kräver tydliga förbättringar i situationen för de mänskliga rättigheterna så att vi inom kort kan tala om ett fritt Kuba där öns befolkning lever i demokrati.

Alf Svensson (PPE). - Fru talman! I närmare 50 år har USA:s handelsembargo varit gällande. Det har drabbat Kubas befolkning med fattigdom och förtryck och detta har betonats från många håll här.

Många känner säkert till att *Human Rights Watch*, i en rapport från november 2009 som heter "New Castro, Same Cuba", föreslog att embargot skulle slopas och att Kubas diktatorer skulle få sex månader på sig att frige de politiska fångarna och om man inte klarade det, så skulle man använda sig av ett smartare embargo. Det skulle vara den typ av embargo som faktiskt har nyttjats en del på sistone, dvs. att frysa tillgångar och frysa utländska investeringar och se till att reseförbud också existerade. Detta skulle naturligtvis de stora demokratiska staterna och EU stå för. Det skulle vara intressant att höra vad ministern anser om just detta förslag som kom från *Human Rights Watch*.

Anna Záborská (PPE). – (SK) Det måste under alla omständigheter vara en prioritet för EU att engagera sig mot kränkningar av de mänskliga rättigheterna.

Orlando Zapata, en kubansk politisk fånge, avled till följd av sin hungerstrejk. En annan kubansk fånge hungerstrejkade som protest för 25 fångar som är i väldigt dåligt hälsotillstånd och vilkas liv är hotade. Det är inte någon lösning att göra som den spanska regeringen föreslog när den erbjöd asyl för den svältande fången. Jag förvånas över den spanska regeringen, som står ordförande för EU för närvarande, eftersom dess förslag inte löser problemet. Ett omedelbart frigivande av de politiska fångarna är ingen lätt sak. Därför uppmanar jag kommissionsledamot Andris Piebalgs att se till att kommissionen inleder förhandlingar med den kubanska regeringen om att låta Röda korset besöka de kubanska politiska fångarna. Detta skulle göra det möjligt att på ett objektivt sätt bedöma deras tillstånd och underlätta fortsatta förhandlingar. Röda korset gavs tillträde till Guantánamofängelset i detta syfte.

Angelika Werthmann (NI). – (DE) Fru talman, mina damer och herrar! Även jag förespråkar att de mänskliga rättigheterna respekteras, både i Europa och övriga delar av världen. Orlando Zapatas död är ett rop på hjälp från en person som på ett mycket tragiskt sätt ville fästa uppmärksamheten på något som – åtminstone för honom – var en fullständigt olidlig situation. Jag vill att vi som européer, oberoende av den politiska situationen, intar en fast hållning för att de mänskliga rättigheterna i FN-stadgan ska respekteras.

Diego López Garrido, rådets tjänstgörande ordförande. – (ES) Fru talman! Debatten om samvetsfångarnas situation på Kuba, som föranleddes av samvetsfången Orlando Zapatas död, visar att det finns stor enighet bland ledamöterna och de politiska grupperna. Jag är säker på att detta kommer att speglas i morgondagens

omröstning om resolutionsförslagen från denna debatt, som i stort sett är i linje med rådets, kommissionens och alla EU-institutioners ståndpunkter. Detta stärker onekligen EU i denna viktiga dialog med Kuba och i syftet att främja och förbättra det kubanska folkets situation.

Jag tror att vi kan vara eniga om att vi måste göra vår röst hörd så fort det sker en kränkning av de mänskliga rättigheterna, var det än är. Jag anser att det är en grundläggande princip som har lyfts fram, och den bör alltid mätas med samma måttstock.

EU måste träda i förgrunden så fort det sker en kränkning av de mänskliga rättigheterna, därför att det är en del av unionens karaktär. I detta fall agerar vi i förhållande till Kuba genom att säga och kräva att alla kvarvarande samvetsfångar på Kuba bör frigges och att de mänskliga rättigheterna ska respekteras i landet.

Det är dock inte allt. Vi måste arbeta effektivt och vara effektiva, uppnå resultat som förbättrar välbefinnandet och levnadsförhållandena för samvetsfångar eller till och med göra det möjligt för dem att frigges.

I vissa fall har detta uppnåtts och i vissa fall har framsteg gjorts. Skälet är bland annat att det i EU:s politik gentemot Kuba finns ett grundläggande element, nämligen politisk dialog. Denna dialog återupptogs nyligen, vilket jag anser vara positivt. Genom att upphöra med de obegripliga sanktioner som var en del av EU:s ståndpunkt och genom att återuppta denna politiska dialog blev det möjligt att göra något som inte hade varit möjligt sedan 2003: att tala med de kubanska myndigheterna om samvetsfångarna.

Självfallet måste den utvärdering som några av er har nämnt, utvärderingen av dialogens resultat, äga rum med jämna mellanrum, och det måste genomföras en utvärdering av processen i år. Många av er – jag tänker bland annat på anförandena av Mario Mauro, Luis Yáñez-Barnuevo García eller Louis Michel – har betonat betydelsen av denna dialog, av detta samarbete, och av den moraliska auktoritet som ger EU rätt att tala med Kuba och uppnå framsteg, vilket är slutmålet.

Vi välkomnar därför den breda enigheten i parlamentet om situationen för mänskliga rättigheter på Kuba, som jag anser kan sammanfattas i ett budskap: även om vi fortsätter att vara öppna för dialog med Kuba kommer EU att fortsätta kräva att alla politiska fångar på Kuba frigges och att de kubanska medborgarnas medborgerliga och politiska rättigheter respekteras.

Andris Piebalgs, ledamot av kommissionen. – (EN) Fru talman! Denna debatt har återigen bevisat att parlamentet är en fyrbåk i fråga om mänskliga rättigheter och demokrati.

Inte heller kommissionen kommer någonsin att tolerera kränkningar av de mänskliga rättigheterna och demokratin. Det innebär att dessa frågor även fortsättningsvis kommer att vara en hörnsten i vår politik, inte bara på grund av att det är en styrka. Vi känner att den som har starka åsikter även bör hävda dem.

Som ni även vet kommer grunden för vårt arbete med Kuba även fortsättningsvis att vara den gemensamma ståndpunkten från 1996. Detta utgör grunden. Det står klart att grundläggande förändringar i situationen för de mänskliga rättigheterna på Kuba bör äga rum.

Samtidigt visar den konstruktiva dialog som inleddes 2008 positiva tecken. Jag vill inte påstå att vi har uppnått något större genombrott, men i en rad frågor har det skett framsteg.

Detta är vägen framåt. Och vi bör fortsätta träffa civilsamhället. Kommissionen kommer att följa rådets slutsats, enligt vilken möten med den demokratiska oppositionen när så är lämpligt ska vara en del av högnivåbesöken, och vi kommer aktivt att eftersträva dem.

Talmannen. – Jag har mottagit sju resolutionsförslag, som ingetts i enlighet med artikel 110.2 i arbetsordningen.

Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum i morgon.

Skriftliga förklaringar (artikel 149)

Krzysztof Lisek (PPE), skriftlig. – (PL) Orlando Zapata Tamayo, som greps 2003 tillsammans med 75 andra dissidenter vid ett myndighetstillslag mot oppositionsgrupper, avled efter två månaders hungerstrejk i ett kubanskt fängelse. Jag hoppas att en av Kubas mest välkända politiska fångars död har påmint alla om att frågan om de mänskliga rättigheterna på Kuba inte är löst.

Jag instämmer helt med kraven från Europeiska folkpartiets grupp (kristdemokrater) och många människorättsorganisationer på att EU-staternas regeringar bör utöva påtryckningar på de kubanska myndigheterna för att de politiska fångarna ovillkorligt ska frigges, under hot om blockering av varje försök att förbättra förbindelserna mellan EU och Kuba. Jag anser att det var för tidigt för EU att helt häva sanktionerna mot Kuba, utan att först förhandla fram ett faktiskt frigivande av alla politiska fångar. Samtidigt vill jag betona att Kubas medborgare inte bör lida för misstagen av dem som fattar sådana beslut. Det är hög tid att landet vidtar bestämda åtgärder i riktning mot demokratisering, uppbyggnad av det civila samhället och respekt för de mänskliga rättigheterna, särskilt yttrande- och föreningsfriheten.

Jag vill upprepa vad Spaniens tidigare premiärminister José María Aznar sade, att det är oacceptabelt att europeiska politiker vid besök på Kuba vägrar träffa företrädare för oppositionen. Vi måste hitta sätt att stödja utvecklingen av en demokratisk ordning på Kuba och till det kubanska folket vidarebefordra de universella värderingarna kopplade till utvecklingen av en demokrati och ett demokratiskt samhälle.

Tunne Kelam (PPE), skriftlig. – (EN) Orlando Zapata Tamayos för tidiga död, efter sju års olaglig fängelsevistelse som han bara hade ett sätt att protestera emot, måste betraktas som den repressiva kubanska regimens ansvar. Det är vår plikt att komma ihåg vad Orlando Zapatas mor sade, när hon hoppades att vi inte ska behöva gå igenom vad hennes son var tvungen att uppleva. Under de senaste fyra åren med Raúl Castro vid makten har förhoppningarna om att kommunistdiktaturen på Kuba skulle kunna bli mer human helt klart kommit på skam. Människor på Kuba riskerar även fortsättningsvis livet när de yttrar sina åsikter. Det finns fortfarande omkring 200 politiska fångar på Kuba. Både USA och EU:s medlemsstater har fördömt Orlando Zapatas död, men protesten har inte varit tillräckligt stark och har inte kommit i tid. I fall som detta kan man inte som det spanska ordförandeskapet slösa tid när man reagerar. Sensmoralen i Zapatas fall är att den kubanska diktaturens bistra verklighet inte kan ignoreras. Vår politik gentemot Kuba måste vara beroende av verkliga förändringar i landet. EU måste ställa sig på det kubanska folkets sida hellre än att hoppas på att man kan lita på Zapatas mördare.

(Sammanträdet avbröts kl. 17.25 och återupptogs kl. 18.00.)

ORDFÖRANDESKAP: WALLIS

Vice talman

13. Frågestund (frågor till rådet)

Talmannen. Nästa punkt är frågestunden (B7-0017/2010).

Följande frågor har ställts till rådet.

Fråga nr 1 från **Georgios Papanikolaou** (H-0052/10)

Angående: Samarbete mellan EU och Turkiet i fråga om illegal invandring

De flesta illegala invandrare som kommer till EU anländer från Turkiet, över dess sjögränser, till Grekland och sprids därefter ut över hela EU.

Eftersom Turkiet bestämt önskar bli medlem i EU undrar jag vilka initiativ det spanska ordförandeskapet ämnar ta för att övertyga Turkiet om samarbete, eftersom samarbete är nödvändigt?

Hur anser ordförandeskapet att förhandlingarna mellan EU och Turkiet framskrider när det gäller återtagandeavtalet och avtalet mellan Turkiet och Frontex om utbyte av information samt Turkiets deltagande i gemensamma operationer? Underrättas Grekland om hur förhandlingarna framskrider?

Diego López Garrido, rådets ordförande. – (ES) Fru talman, mina damer och herrar! Som ni vet är ett ökat samarbete med tredjeländer – med migrationens ursprungs- och transitländer – en nyckelfaktor för EU i kampen mot den illegala invandringen.

Detta är en av de största förändringarna, utvecklingarna och framstegen som en följd av den så kallade övergripande strategin för migration och den europeiska pakt för invandring och asyl. Samarbetet med länder som är källor till migration är en av de viktigaste delarna i den nya invandringspolitiken – före 2004 fördes det praktiskt taget ingen invandringspolitik av EU – och en av huvuddelarna av den politik som började föras efter mötet på Hampton Court 2004 är samarbete med den illegala migrationens ursprungs- och transitländer.

Som sagt är detta en del av den europeiska pakten för invandring och asyl. I detta hänseende välkomnade rådet i sina slutsatser om utvidgning i december förra året den intensifierade dialogen om migration med Turkiet och efterlyste bestämda åtgärder, exempelvis återtagande, gränskontroller med mera.

I Stockholmsprogrammet bekräftas behovet av att agera mot den illegala invandringen. Dessutom står det klart genom Stockholmsprogrammet och rådets slutsatser från december 2009 att vi behöver ingå återtagandeavtal med Turkiet och under tiden tillämpa befintliga bilaterala avtal.

Jag kan tala om att den senaste förhandlingsomgången om detta återtagandeavtal ägde rum så sent som i förra månaden, i Ankara den 19 februari, och rådet kommer att fortsätta stödja kommissionen i dess strävan efter att uppnå bästa möjliga resultat av dessa förhandlingar.

Jag måste även anföra samverkan och samarbetet mellan Frontex och Turkiet. Genom rådets förordning (EG) nr 2007/2004 underlättas detta operativa samarbete mellan medlemsstaterna och tredjeländer. Det bör även nämnas att förhandlingar äger rum om ett avtal mellan Frontex och Turkiet i stil med det som anges i förordningen.

Detta är en operativ uppgift som inbegriper utbyte av information, riskanalys, forskning och samordnade gemensamma Frontexoperationer. Inom denna ram utvecklas nu det operativa samarbetet mellan byrån och de turkiska myndigheterna.

Vi hoppas att dessa förhandlingar slutförs på ett givande sätt så snart som möjligt. I varje fall kommer medlemsstaterna att hållas informerade om den framtida utvecklingen.

Georgios Papanikolaou (PPE). – (EL) Tack så mycket för ert svar. Jag vill göra ytterligare två kommentarer.

Den första är att i dag eller i morgon, parallellt med dagens debatt, kommer det grekiska parlamentet att rösta om ett lagstiftningsinitiativ från den grekiska regeringen som gör det enklare och smidigare än tidigare att få grekiskt medborgarskap. Det gör naturligtvis Grekland ännu mer lockande för invandrare, särskilt illegala invandrare som tror att de någon gång i framtiden kommer att kunna reglera sin rättsliga ställning. Jag vill veta om ordförandeskapet anser att detta är en bra åtgärd ur strategisk synvinkel.

För det andra tillkännagavs det i februari att Frontex ska inrätta sitt första kontor i Pireus för att stärka sin närvaro vid Egeiska havet. Finns det någon bestämd tidsplan för detta?

Diego López Garrido, rådets ordförande. – (ES) Ärade ledamot! Jag kan inte just nu säga er exakt hur tidsplanen kommer att se ut för de förhandlingar som äger rum. Vad som är säkert är att det finns en politisk vilja för att de ska lyckas. Era upplysningar om Grekland belyser behovet av att stärka kampen mot den illegala invandringen och de möjligheter till det som erbjuds genom återtagandeavtalen.

Vi måste stödja dessa samtal, dessa förhandlingar, som företrädesvis förs av kommissionen. Jag vill påminna er om att före årsskiftet, den 5 november 2009, besökte minister Tobias Billström, för det svenska ordförandeskapet, och kommissionens vice ordförande, Jacques Barrot, Turkiet.

Besöket följdes av att kommissionen tog kontakt. När det gäller den nya kommissionen ligger frågan i huvudsak inom Cecilia Malmströms ansvarsområde, och hon känner till Stockholmsprogrammet mycket väl eftersom hon var med om att förverkliga och utforma det. Jag är övertygad om att det problem ni nämner kan uppvägas av en mycket strängare reglering av återtagandeavtalen, verkliga återtagandeavtal med Turkiet. Jag kan inte ge er någon exakt tidsplan för detta för närvarande, men jag kan säga er att rådets ordförandeskap och kommissionen hyser en stark önskan om att återtagandeavtalen med Turkiet ska uppnås. Vi vill inte bara ha avtal med Turkiet, utan också med andra länder som ibland är ursprungsländer eller transitländer för den illegala invandringen.

Jag vill också säga er att Frontexavtalen, i detta fall med Turkiet, sköts direkt av Frontex. I många fall handlar det om tekniska och operativa diskussioner, och även om rådet som institution inte är inblandat i förhandlingarna hålls vi underrättade om dem och kommer naturligtvis att under alla förhållanden informera övriga medlemsstater, vilket givetvis inbegriper Grekland.

Nikolaos Chountis (GUE/NGL). – (EL) Herr rådsordförande! Ni sade att förhandlingar pågår mellan Frontex och Turkiet och att kommissionen rapporterar till rådet om dessa förhandlingar. Jag vill därför veta och vill att ni berättar för oss om utgångspunkten för förhandlingarna mellan Turkiet och Frontex är respekt för gränsen mellan Grekland och Turkiet, med andra ord att man erkänner och respekterar EU:s yttre gränser.

Jag vill erinra er om att trakasserierna av Frontexflygplan från Turkiets sida hittills har grundat sig på denna dispyt.

Jag vill också fråga om Turkiet har ställt upp några andra villkor för att ingå avtal med Frontex.

Roger Helmer (ECR). – (EN) Jag vill lyckönska ministern till hans förträffliga svar och det utmärkte arbete som vi gör i EU för att skydda invandrarnas rättigheter.

Men jag är rädd för att vi ibland försummar att skydda våra egna medborgares rättigheter när de flyttar från ett land till ett annat. Jag tänker särskilt på vissa av mina väljare från East Midlands som har använt sina pensionsbesparingar till en bostad i Spanien, bara för att upptäcka, när de har bott där i två eller tre år, att bulldozrarna står utanför dörren och deras äganderätt, deras rätt att upprätthålla avtalet, helt enkelt ignoreras av de spanska domstolarna och de spanska myndigheterna.

Jag skulle vara tacksam om ministern kunde förklara för oss varför det är så här, och vilka åtgärder Spanien kommer att vidta för att lösa detta problem för EU-medborgare i landet.

Diego López Garrido, rådets ordförande. – (ES) Fru talman! När det gäller frågan om Grekland ska naturligtvis EU-medlemsstaternas gränser respekteras. Själva syftet med avtalen är att gränserna ska respekteras.

När det finns ett avtal med ett tredjeland genom vilket den illegala invandringen kan passera och det finns ett återtagandavtal – vilket är målet – som gör att EU:s avtal med tredjelandet därmed stärks – vilket är den övergripande strategin och tanken bakom den europeiska pakten för invandring och asyl – blir följden att EU-medlemsstaternas gränser stärks. Det är konsekvensen. Om vi inte har denna effektiva kontroll av den illegala invandringen därför att samarbetet med andra länder är bristfälligt, därför att det inte finns några återtagandavtal, försvagas gränserna i praktiken. Det är därför tydligt att målet för förhandlingarna och återtagandavtalen är att stärka gränserna, vilket naturligtvis innefattar Greklands gränser.

När det gäller frågan som ledamoten ställde om brittiska medborgare som har flyttat till Spanien och investerat en del av sina besparingar där, måste jag säga att jag självklart inte är här som företrädare för Spanien som land i dess rättsliga förbindelser med medborgare där, utan att jag företräder Europeiska unionens råd. Dessa förbindelser eller eventuella problem som kan finnas avgörs i de spanska oberoende domstolarna. Jag ska därför avhålla mig från att tala för ett specifikt land om specifika frågor som inte rör EU-rätten.

Talmannen. – Fråga nr 2 från **Marian Harkin** (H-0053/10)

Angående: Våld i hemmet

I sitt uttalande vid plenarsammanträdet i januari 2010 underströk det spanska ordförandeskapet sin bestämda avsikt att bekämpa våld mot kvinnor, lägga fram lagförslag för att bekämpa våld mot kvinnor och inrätta ett europeiskt observationsorgan för våld i hemmet. Kan ordförandeskapet närmare utveckla vad exakt det har för planer inom detta område och när vi kan förvänta oss att sådana initiativ inleds?

Diego López Garrido, rådets ordförande. – (ES) Fru talman! Det är väl känt att en av prioriteringarna för det spanska ordförandeskapet för Europeiska unionens råd är kampen mot det könsrelaterade våldet, med andra ord jämställdhet i EU, vilket inte har uppnåtts helt 50 år efter unionens tillkomst. Våld mot kvinnor är framför allt den allvarligaste formen av diskriminering, det största gisslet i det europeiska samhället och i andra samhällen i världen, tyvärr faktiskt i nästan alla samhällen.

Det är ett viktigt mål för ordförandeskapet, eftersom vi anser att det är ett viktigt mål för EU. Eftersom det är ett mål för EU, ett problem med en europeisk dimension, behöver vi därför också en europeisk strategi för att kunna bekämpa denna företeelse. Det ingår inte bara i det spanska ordförandeskapets program utan också i 18-månadersprogrammet för ordförandeskapstrion med Belgien och Ungern.

Vi är glada över att parlamentet är en institution som alltid har spelat en mycket aktiv roll på detta område och vid upprepade tillfällen har efterlyst åtgärder i detta avseende, mot det könsrelaterade våldet. I en resolution som antogs i november förra året uppmanade parlamentet till exempel kommissionen att utarbeta ett allmänt direktiv om åtgärder för att förebygga och bekämpa alla former av könsrelaterat våld. Parlamentet uppmanade också medlemsstaterna att lägga fram mer detaljerad statistik om könsrelaterat våld.

I likhet med parlamentet anser det spanska ordförandeskapet, som sagt, att detta är en mycket viktig fråga. Närmare bestämt har vi initierat inrättandet av ett observationsorgan för könsrelaterat våld genom rådet för sysselsättning och socialpolitik, hälso- och sjukvård samt konsumentfrågor (EPSCO), som antog slutsatser om detta den 8 mars, i måndags, på den internationella kvinnodagen. Direktivet om skyddsordern mot

könsrelaterat våld håller också på att utarbetas. Detta är två mycket viktiga, grundläggande frågor som vi hoppas kan utvecklas och slutföras under det spanska ordförandeskapets sexmånadersperiod.

Marian Harkin (ALDE). – (EN) Tack, herr minister! Jag lyckönskar det spanska ordförandeskapet till att lyfta fram frågan om könsrelaterat våld. Alltför ofta hålls den frågan bokstavligt talat bakom stängda dörrar, för det är där som det mesta av våldet sker – inom familjen. Jag är övertygad om att ert initiativ säkert kommer att leda till att allmänhetens kunskap ökas inom EU.

Ni talade om den resolution som Europaparlamentet antog i november 2009. I resolutionen efterlystes bland annat möjligheten att fastställa en tydlig rättslig grund på området. Jag undrar om ni skulle stödja att kommissionen utarbetar ett uttömmande direktiv om åtgärder mot könsrelaterat våld, och vad ni anser om fastställandet av en tydlig rättslig grund.

Diego López Garrido, rådets ordförande. – (ES) Fru talman, fru Harkin! Som ni vet ändras de rättsliga grunderna för EU-rätten – för förordningar och direktiv – genom Lissabonfördraget, eftersom det som tidigare var tre olika pelare, gemenskapspelaren, utrikes- och säkerhetspolitik samt rättsliga och inrikes frågor, sammanförs i gemenskapspelaren.

Dessa områden har sammanförts i en enda pelare och en enda juridisk person, vilket innebär att den normala, traditionella gemenskapsmetoden införs för frågor som rör utrikespolitik och det mer specifika området rättsliga frågor – rättsligt samarbete på det civilrättsliga och straffrättsliga området – samt polissamarbete. Det innebär att kommissionen och också parlamentet har en större närvaro vid domstolen i Luxemburg.

Inom området straffrättsligt samarbete finns det fortfarande kvar en möjlighet, nämligen att en fjärdedel av EU:s regeringar kan ta initiativ till lagstiftning inom området. Det är vad som har skett i fråga om direktivet om könsrelaterat våld: Tolv regeringar har lagt fram ett initiativ som kommissionen och parlamentet måste fatta ett slutligt beslut om, eftersom det är en fråga som rör det ordinarie lagstiftningsförfarandet.

Direktivet håller redan på att utarbetas som ett svar på den möjlighet som har inrättats genom fördraget för regeringar att ta detta initiativ, och vi anser att det har en korrekt, tillräcklig, rättslig grund eftersom det rör ett straffrättsligt samarbete.

Vi talar om misshandelsbrott, våld mot person, vilket är ett brott i alla unionens medlemsstater. Det handlar därför om att skydda dem som utsätts för detta brott. Den rättsliga grunden för detta är straffrättsligt samarbete, och vi uppfattar det därför som fullt möjligt – precis som de juridiska avdelningarna vid rådet har sagt – att det kan genomföras genom denna lagtext som måste granskas och debatteras här i kammaren.

Jag hoppas att det snart kommer att ske, för jag är övertygad om att det är vad miljontals kvinnor, och även män, i EU väntar på. De väntar på detta skydd som – vilket ni mycket riktigt sade – nu måste komma ut i offentlighetens ljus inte bara på nationell nivå utan också på EU-nivå. Det måste föras upp på EU:s dagordning. Det är syftet med det initiativ som har lagts fram av tolv regeringar i EU.

David Martin (S&D). – (EN) Jag vill instämma med Marian Harkin och lyckönska det spanska ordförandeskapet till att ha satt våld mot kvinnor högt på sin politiska dagordning.

Jag undrar om ordförandeskapet vill titta närmare på en erfarenhet vi gjorde för 20 år sedan. Edinburgh City Council genomförde med finansiering från Europeiska socialfonden en kampanj med namnet "Nolltolerans" och som gällde våld mot kvinnor.

Slutsatsen var att problemet måste angripas som helhet. Man måste utarbeta en informationsstrategi, och bostadsbolag, polis och rättsliga myndigheter måste involveras.

Tänker rådet granska projektet för att se vilka lärdomar som kan dras?

Andreas Mölzer (NI). – (DE) Herr López Garrido! Ni nämnde kort att våld i hemmet naturligtvis inte bara riktas mot kvinnor utan också mot barn, och våld i hemmet är också ett problem som rör vården av äldre, som en följd av överdrivna krav. I vilken utsträckning kommer dessa områden av våld i hemmet också att ingå i uppdraget för det planerade europeiska observationsorganet för våld i hemmet?

Diego López Garrido, rådets ordförande. – (ES) Fru talman, herr Martin! Tanken bakom initiativet – som stöds av parlamentet med avseende på reglering, i detta fall genom rättsliga kanaler, genom de mest effektiva kanaler som är möjliga, den demokratiska statens rättsliga kanaler – är naturligtvis det som mycket riktigt kallades "nolltolerans" mot könsrelaterat våld. Det innebär att man ser det könsrelaterade våldet som en

företeelse som, bland annat i kulturellt hänseende, är mycket djupt rotad i de sociala strukturerna i våra samhällen sedan århundraden tillbaka.

Vi behöver därför en helhetsstrategi, en övergripande strategi för att på ett effektivt sätt kunna bekämpa det könsrelaterade våldet, för det är en våldsform som är mycket svår att få bukt med, oerhört svår att få bukt med. Trots de framsteg som gjorts i kampen mot denna typ av våld på nationell nivå tar vi därför fortfarande systematiskt itu med detta gissel, som ofta bara är toppen på isberget, för bara en liten procentandel av det våld som faktiskt sker anmäls och därför fortsätter det att finnas.

Vi behöver därför en övergripande helhetsstrategi där vi utnyttjar alla de rättsliga instrument vi har, ökar kunskapen hos medierna och ser till att utbildningssystemen uppmärksammar problemet. I måndags antog rådet för sysselsättning och socialpolitik, hälso- och sjukvård samt konsumentfrågor (EPSCO) denna övergripande helhetsstrategi i kampen mot det könsrelaterade våldet, med andra ord "nolltolerans".

När det gäller ledamotens fråga angående det våld som förekommer mot barn och äldre anser jag att det handlar om våld mot de utsatta, de mest utsatta. Liksom i uttrycket "de starkastes överlevnad" som vi har i många länder, också i mitt land, kommer det naturligtvis till uttryck i detta våld som är kopplat till den svagares sårbarhet, vilket i sin tur är ett bevis och uttryck för fegheten hos den person som brukar våld mot dem som är svagare, det må vara kvinnor, barn eller äldre. Det är denna företeelse som hänger samman med denna situation.

Rådet och parlamentet har faktiskt uppmanat kommissionen att överväga möjligheten av ett initiativ till ett europeiskt år för bekämpning av våld mot barn, ungdomar och kvinnor. Det tas upp i Daphne III-programmet. Det är ett uttryck för behovet av att utvidga skyddet till alla utsatta personer, vilket definitivt omfattar barn och äldre människor, de två grupper som ni nämnde.

Talmannen. – Fråga nr 3 från **Bernd Posselt** (H-0054/10)

Angående: En Donaustrategi

Vad har rådet tänkt göra för att redan i år kunna lägga fram det planerade förslaget om en Donaustrategi? Hur ser tidsplanen ut och vilka punkter kommer att vara viktigast i strategin?

Diego López Garrido, rådets ordförande. – (ES) Fru talman, herr Posselt! Strategin för Donauområdet är en av punkterna i programmet för ordförandettrion Spanien, Belgien och Ungern. Som ni förstår var det på Ungerns initiativ som strategin togs med i programmet.

De tre länderna har därför åtagit sig att bidra till utvecklingen av EU-strategin för Donauområdet, och i detta avseende uppmanade rådet kommissionen i juni i fjol att lägga fram strategin redan i år. Vi väntar på att kommissionen ska lägga fram den.

Vad kommissionen har gjort är att inleda ett offentligt samråd. Ett offentligt samråd som ska fortgå fram till mars i år, och därefter kommer kommissionen, med utgångspunkt i resultaten från samrådet, att lägga fram strategin i form av ett meddelande från kommissionen som vi hoppas kan antas formellt i december i år. Vi måste vänta på att detta meddelande läggs fram.

Hursomhelst vill jag säga att det har hållits ett viktigt möte där framsteg har gjorts när det gäller det tänkbara innehållet i strategin. Vid mötet i Budapest den 25 februari med regeringarna i Österrike, Bulgarien, Tjeckien, Tyskland, Ungern, Rumänien, Slovakien och Slovenien antogs viktiga slutsatser som antyder vilka de väsentliga punkterna i den kommande strategin kommer att vara. Det handlar om att dessa länder med förenade krafter, inom EU:s ram och med EU:s stöd, med hjälp av EU-medel på ett ekonomiskt neutralt sätt, ska uppnå mål i fråga om framsteg och omfattande ekonomisk, social och turistrelaterad utveckling.

Därför – jag säger det än en gång – väntar vi på ett meddelande från kommissionen om detta när samrådet har avslutats. Rådet kommer att anta en ståndpunkt så snart vi får meddelandet från kommissionen.

Bernd Posselt (PPE). – (DE) Tack, herr minister, för det grundliga och uttömmande svaret. Jag har bara två korta följdfrågor. För det första, i vilken utsträckning står Donaustrategin i samband med områdena transport och kultur? Jag anser att båda dessa är särskilt viktiga när det handlar om gränsöverskridande samarbete. För det andra, finns det redan en slutgiltig lista över de länder som ingår eller är det fortfarande ett beslut som ska fattas, eftersom parlamentet har föreslagit en utvidgning?

Diego López Garrido, rådets ordförande. – (ES) Fru talman! Listan över länder är – som ni förstår – inte något som ordförandeskapet för rådet kan besluta om. De regeringar som jag nyss nämnde är intresserade av att utveckla strategin, och vi måste vänta på att kommissionen offentliggör meddelandet.

Jag vill säga att dessa länder anser att EU, särskilt kommissionen, måste spela en ledande roll i strategin genom att främja samarbetet i Donauområdet.

I det uttalande från den 25 februari som jag nämnde tidigare anges hur strategin för Donauområdet ska användas för att bringa mer välbefinnande, säkerhet och fred till medborgarna där, såväl genom transregionalt och transnationellt samarbete som genom samordning på den nivån.

Följande områden anses också som strategiska politiska områden som ska ingå i strategin: infrastruktur, innovation, kulturella och konstnärliga verksamheter, hållbar ekonomisk utveckling, turism, livsmedelssäkerhet, ekonomi, samarbete angående små och medelstora företag, forskning och utveckling, invandring, idrott, utbildning, sysselsättning, hälsa och sociala frågor jämte andra områden som tas upp på ett utförligt och framåtsträvande sätt i dokumentet.

Jag anser att strategin för Donauområdet är ett viktigt dokument, och därför tackar jag er för er fråga som har gett mig anledning att nämna den. Jag anser att det är ett ambitiöst mål, och just nu – jag upprepar det än en gång – väntar vi på att samrådet ska äga rum och på meddelandet från kommissionen, men den politiska viljan finns naturligtvis. De tre medlemmarna i ordförandetrio och ordförandeskapet för rådet har den politiska viljan att se till att strategin för Donauområdet läggs fram.

Paul Rübig (PPE). – (DE) Donau är en flod och när det gäller floder måste man också ge akt på hur rena de är. Jag anser därför att det är viktigt att ta reda på vilka reningsanläggningar och vilka reningsverk för avloppsvatten som planeras för att på så sätt förbättra kvaliteten på flodvattnet. För oss är målet att Donau ska vara av dricksvattenskvalitet från källan till utloppet. Min andra fråga är hur vattenkraft kan utnyttjas bättre för alstring av energi, men också, och framför allt, för lagring av vatten, så att vi kan uppnå en större trygghet när det gäller energiförsörjningen i EU?

Silvia-Adriana Țicău (S&D). – (RO) Framgången för EU:s Donaustrategi är beroende både av en ambitiös handlingsplan och av fastställandet av vissa specifika projekt som ska förbättra livet för medborgarna i Donauområdet.

Jag vill veta om processen har inletts för att fastställa dessa strategiska projekt för att utveckla Donauområdet samt vilka kriterier som kommer att användas som utgångspunkt för att välja ut dessa projekt.

Diego López Garrido, rådets ordförande. – (ES) Fru talman! Jag är naturligtvis övertygad om att det mål som Paul Rübig nämnde kommer att ingå i strategin för Donauområdet, vars aspekter jag redan har talat om.

Målen för strategin är mycket viktiga och berör ett stort antal frågor som påverkar det dagliga livet för medborgarna i området. De berör därför ekonomi, kulturella aspekter samt miljöskydd och skydd av naturtillgångar, vilket naturligtvis omfattar vatten.

Som tidigare har sagts går den naturliga miljön inte att särskilja från området, och jag är övertygad om att den tydligt kommer att ingå i strategin, som måste ledas av de länder som förespråkar den. Det är de länder som jag räknade upp och som möttes för några dagar sedan i Budapest för att komma fram till målen för strategin och klargöra den mer exakt, eftersom den ännu inte har fastställts tillräckligt tydligt.

Jag anser därför att det är för tidigt – och jag syftar på det som den andra ledamoten sade – att tala om urvalskriterier för projekt eller vilka projekt som är lämpliga. Jag har nämnt en del projekt, men andra kan också tillkomma, till exempel områdena sjöfart, energisäkerhet, kampen mot klimatförändringarna, effekterna av förändringarna på finansmarknaderna samt på det hela taget alla områden som utan tvivel skulle kunna förbättras genom strategin och dess genomförande.

Jag anser att vi alla måste samarbeta inom EU, för vi talar om något på europeisk nivå som påverkar hela EU och dess främsta politikområden. Jag är till exempel övertygad om att sammanhållningspolitiken kommer att få särskild uppmärksamhet, inte bara den sociala sammanhållningen utan också en ny aspekt som finns med i Lissabonfördraget, nämligen den territoriella sammanhållningen. Det är en form av sammanhållning, en aspekt av sammanhållning som finns i Lissabonfördraget och som passar mycket väl ihop med detta initiativ angående strategin för Donauområdet.

Talmannen. – Följande frågor kommer att behandlas tillsammans eftersom de rör samma ämne. Fråga nr 4 från **Konstantinos Poupakis** (H-0055/10)

Angående: Den europeiska sociala modellen och bekämpning av fattigdomen

I tider av lågkonjunktur och ekonomisk kris är det inte bara de arbetslösa utan även de lågavlönade och människor med låga pensionsinkomster som har det svårast när det gäller att säkra en värdig levnadsnivå. Att mobiliseringen av Europeiska socialfonden och Europeiska fonden för justering av globaliseringseffekter inte varit tillräckligt effektiv visar det faktum att 80 miljoner invånare i EU lever under fattigdomsgränsen. Den europeiska sociala modellen är som bekant inte enbart baserad på goda ekonomiska resultat utan utgår också från att den sociala omsorgen ska ligga på en hög nivå.

På vilket sätt ämnar ni alltså, inom ramarna för en gemensam politik och i samarbete med kommande ordförandeskap, att förbättra situationen för de socialgrupper som är minst välbärgade ekonomiskt, för att underlätta deras liv, och samtidigt ta de medborgargrupper i försvar som hotas av fattigdom och social marginalisering – detta för att garantera själva grundbetydelsen av den europeiska sociala modellen?

Fråga nr 5 från **Liam Aylward** (H-0102/10)

Angående: Europeiska året för bekämpning av fattigdom och social utestängning

Anslagen för Europeiska året för bekämpning av fattigdom och social utestängning 2010 uppgår till 17 miljoner euro. Även om detta europeiska år kommer att skapa ökad medvetenhet om dessa specifika frågor måste det därtill till effektiva gemensamma åtgärder om detta ska ha någon avgörande betydelse för de miljoner människor i EU som lider på grund av fattigdom och social utslagning. Vilka åtgärder tänker rådet vidta för att se till att konkreta åtgärder antas under detta år? Kan rådet förklara hur detta europeiska år, och budgetanslagen för verksamhet förknippat med detta, kommer att användas på ett effektivt sätt för att uppnå långsiktiga resultat?

Diego López Garrido, rådets ordförande. – (ES) Fru talman! Ordförandeskapet delar ledamöternas åsikter om målet att erbjuda ett starkt socialt skydd – särskilt när det gäller grupper som hotas av fattigdom och social utslagning – vilket är en av hörnstenarna i den europeiska sociala modellen. Det gäller särskilt vid en tidpunkt då vi befinner oss i en lågkonjunktur.

När det gäller arbetslösheten bedömer man för närvarande att det kan finnas över fem miljoner fler arbetslösa nu än när den ekonomiska krisen började. Det har inneburit att många hushåll har fått uppleva att deras inkomster har sjunkit, och många drabbas av fattigdom och överskuldsättning. Det är också troligt att arbetslösheten kommer att fortsätta att vara hög och att långtidsarbetslösheten därför kommer att leda till social utslagning.

De sociala konsekvenserna av den ekonomiska krisen kommer därför att vara en viktig punkt på EU:s politiska dagordning under de kommande månaderna, och naturligtvis tveklöst på ordförandetrions europeiska dagordning.

Vi har ett instrument, ett verktyg för detta ändamål, nämligen att 2010 har utsetts som Europeiska året för bekämpning av fattigdom och social utestängning, med fyra specifika mål: erkännande av människors rätt till värdighet och en aktiv roll i samhället, ett åtagande om en politik för social integration som svar på den allmänna opinionens krav, ett samhälle präglad av större sammanhållning samt naturligtvis en långsiktig insats på alla myndighetsnivåer för att bekämpa fattigdom och social utestängning. Insatsen ska särskilt inriktas på att skydda de mest utsatta – ett begrepp som jag använde när jag besvarade en tidigare fråga – som i sista hand är de som drabbas hårdast av både fattigdom och social utestängning. Det gäller barn, kvinnor och äldre.

Vi kommer därför naturligtvis att stödja de olika initiativ som kan finnas beträffande fattigdom och social utestängning och bekämpningen av dem, och jag måste säga att jag hoppas att det kommer att bli ett centralt mål för hela EU:s strategi för tillväxt och sysselsättning. Ett av målen i det dokument som kommissionen lade fram den 3 mars är att minska antalet människor som riskerar att drabbas av fattigdom med 20 miljoner.

Konstantinos Poupakis (PPE). – (EL) Tack, herr minister, för ert svar.

Som ni själv sade uppgick arbetslösheten till 10 procent 2009. 45 procent av de arbetslösa européerna är arbetslösa i över ett år, och flexibla anställningsformer har vuxit upp som svampar ur marken i avsaknad av en tydlig institutionell ram, med följden att det finns 19 miljoner fattiga arbetslösa. Mot denna bakgrund vill vi emellertid veta – för ni har alltid varit mycket exakt och det uppskattar jag – vilka specifika, omedelbara

åtgärder och vilken aktiv och passiv sysselsättningspolitik som ni, enligt principerna för och andan i den europeiska sociala modellen, tänker anta på EU-nivå för att ta itu med frågan om fattiga arbetstagare och arbetslösa, särskilt långtidsarbetslösa, vilka står inför problemet att tillgodose sina mest grundläggande behov.

Liam Aylward (ALDE). – (EN) Kan rådet i stora drag ange hur det kommer att se till att den rekommendation om aktiv integration som är ett verktyg i kampen mot familjefattigdom, och som har godkänts av rådet för sysselsättning och socialpolitik, hälso- och sjukvård samt konsumentfrågor, integreras i strategin EU 2020 och verkställs för att uppnå framsteg i fråga om fattigdomsminskning?

Diego López Garrido, rådets ordförande. – (ES) Fru talman! Jag måste än en gång säga att det är första gången som det har funnits en föresats att ha en så ambitiös EU-strategi för detta problem. Med andra ord en strategi för att bekämpa fattigdom och social utestängning, och särskilt för att aktivt inbegripa långtidsarbetslösa och äldre, så än en gång återkommer vi till begreppet de mest utsatta i samhället.

Till att börja med har EU i syfte att motverka den ekonomiska kris som vi upplever genomfört en samordnad politik, en omedelbar kortsiktig chockbehandling som innebär att man tillför offentliga medel till det finansiella systemet. Härigenom utlöstes det som ekonomerna kallar de automatiska stabilisatorerna, som är det sociala skydd som välfärdsstaterna ansvarar för. Det innebär en reaktion som i alla fall mildrade effekterna för dem som blivit arbetslösa och för dem som har svårt att åtminstone på kort sikt hitta ny sysselsättning.

Med andra ord har det varit en reaktion som man bör ta med i beräkningen, för det är en faktisk, aktuell, omedelbar, kortsiktig reaktion från EU:s sida. Förutom detta överväger EU en strategi för att bekämpa den fattigdom som följer av långtidsarbetslöshet som bygger på utbildning, specialisering, omskolning eller fortbildning – vilket inte bara gäller yngre människor – för att skapa förutsättningar för anställbarhet. Det är en mycket viktig del av strategin EU 2020, som jag nämnde tidigare, och den ingick i slutsatserna från mötet i rådet för sysselsättning och socialpolitik, hälso- och sjukvård samt konsumentfrågor, som har nämnts så många gånger här och som ägde rum denna vecka.

Det är en europeisk strategi som finns med bland de mål som EU ska prioritera och som fastslagits i strategin EU 2020. Ett av de kvantitativa målen – och vi får se om de antas den 25 och 26 mars vid Europeiska rådets möte, där meddelandet från kommissionen ska granskas – är en 25-procentig minskning av det antal människor som riskerar att bli fattiga.

Låt oss komma ihåg att det i EU finns 80 miljoner människor som riskerar att bli fattiga. Att minska denna siffra med 20 miljoner och samtidigt öka den yrkesverksamma befolkningen är medelfristiga mål som ingår i strategin, och som därför kommer att bidra till att en lång rad samordnade europeiska strategier utformas.

I sista hand, mina damer och herrar, är det avgörande att vi samordnar vår sysselsättnings- och socialpolitik. I Lissabonfördraget fastslås det mycket tydligt att vi måste samordna vår sysselsättnings- och socialpolitik.

Det är just vad EU börjar göra, och krisen driver på processen. Samordning är det bästa sättet att bemöta situationen, naturligtvis med hjälp av de verktyg som vi har i EU, som är en del av EU, t.ex. den inre marknaden eller de europeiska strukturfonderna.

Vicky Ford (ECR). – (EN) De ekonomiska följderna är uppenbart värre i en del medlemsstater än i andra. Tack för att ni talar om pensionärerna. Som jag förstår saken kan kommissionen hålla inne anslag från strukturfonderna om medlemsstater inte följer EU:s lagstiftning.

Kan ordförandeskapet åta sig att undersöka om rekommendationerna i Aukenbetänkandet, som parlamentet röstade igenom i mars förra året, har följts? Det gäller fastighetsägare i Spanien. Problemet har fått förödande följder för europeiska pensionärer som i vissa fall har drivits till fattigdom och utanförskap.

Ádám Kósa (PPE). – (HU) Jag har bara en fråga. Fattigdom drabbar alldeles särskilt två samhällsgrupper: lågutbildade och funktionshindrade. I frågan fastslås att två budgetresurser inte var tillräckliga för att man skulle kunna ta itu med problemen för dessa två grupper på ett effektivt sätt. Min fråga är: Vill Europeiska rådet ta itu med hur de skulle kunna hjälpa dessa två samhällsgrupper och bemöta deras situation mer effektivt?

Diego López Garrido, rådets ordförande. – (ES) Fru talman! Den första frågan, om pensionärer som äger fastigheter i Spanien, är mycket lik en annan fråga som jag fick tidigare och svaret är mycket likt det jag gav tidigare.

Det är en fråga som handlar om att klargöra tillämpningen av intern lagstiftning i en medlemsstat, vilket är vad jag måste hänvisa till. Jag kan inte tala på rådets vägnar i denna fråga som har rättsliga kanaler inom en medlemsstat. Om det hade inträffat i någon annan medlemsstat är jag säker på att frågan hade behandlats på exakt samma sätt, genom interna rättsliga kanaler.

När det gäller frågan om utsatta grupper instämmer jag helt i att vi särskilt ska rikta uppmärksamheten på de två grupper som ledamoten nämnde. Detta gäller i synnerhet med tanke på att vi nu har ytterligare ett verktyg som vi kan använda, nämligen Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna, såtillvida som att den nämner särskilt utsatta gruppers rättigheter, deras värdighet och deltagande i det sociala och kulturella livet – det gäller äldre såväl som funktionshindrade. Under alla förhållanden talas det om att skydda dem, skydda deras fysiska värdighet och mentala integritet mot förnedrande eller omänsklig behandling.

EU har utarbetat olika instrument för att bekämpa problemet, bland annat en detaljerad studie av situationen. Jag vill nämna ett intressant resultat från en Eurobarometerundersökning från 2007 enligt vilken hälften av EU-medborgarna anser att alla äldre, som hör till den mest utsatta gruppen, behandlas illa och till och med kränks när det gäller det sätt på vilket deras behov tillgodoses. Nästan hälften av EU-medborgarna anser att samhället behandlar dessa människor på ett negativt sätt, just för att de hör till en utsatt grupp.

Medlemsstaterna och EU har tillämpat den öppna samordningsmetoden för utbyte av erfarenheter mellan medlemsstaterna om detta problem. När det gäller denna fråga bör det också framhållas att vi i vissa fall talar om frågor som behandlas i nationell lagstiftning. Det är frågor som omfattas av nationell behörighet, och det är därför medlemsstaterna som måste ta itu med dem, bland annat med utgångspunkt från subsidiaritetsprincipen.

EU kan stödja politiken, men inte helt ersätta den. EU kan stödja politiken, men jag anser att det är något som också hänför sig till den sociala dimensionen, som redan har nämnts. Jag återkommer än en gång till detta för jag anser att det är viktigt. Den sociala dimensionen i strategin för tillväxt och sysselsättning är mycket framträdande i det dokument som kommissionen har lagt fram och kommer att debatteras av regeringscheferna.

Jag anser att den sociala dimensionen bör rymma de problem som ni nämner och som inte var så framträdande i den tidigare strategin. Jag anser att vi i framtiden – med hänsyn till att vi upplever en kris som har sociala effekter – måste ta mycket stor hänsyn till de sociala effekterna av den ekonomiska krisen.

Robert Atkins (ECR). – (EN) Vad tänker ministern som företräder ordförandeskapet göra för att skydda grupper bland våra medborgare som riskerar att drabbas av fattigdom och social utestängning som en direkt följd av den spanska politiken i förhållande till brittiska medborgare och medborgare från andra medlemsstater i olika områden av Spanien vars fastigheter exproprieras och som drabbas av tvivelaktig planeringspolitik? Ministern kan på ordförandeskapets vägnar inte undvika denna fråga längre. Han måste ställa den spanska regeringen mot väggen och uppmana dem att vidta nödvändiga åtgärder.

Daniel Hannan (ECR). – (ES) Stort tack för att ni har kommit hit, herr López Garrido. Min fråga handlar om den fattigdom som är verklighet för de EU-medborgare som bor i vissa delar av Spanien. Jag är medveten om att ni är här för att representera den verkställande makten och inte det spanska rättsväsendet, och att ni inte är talesperson för den autonoma regionen Valencia, men vi behöver få ett svar. Det finns missförhållanden som inte har något att göra med lagstiftningens utformning, utan snarare med verkställigheten av lagen om göra, och det är något som går att lösa. Jag ber bara om att den spanska regeringen låter tillsätta en utredning om de missförhållanden som finns.

Talmannen. – Din spanska är imponerande, herr Hannan. Jag låter det ännu en gång vara upp till ministern om han önskar svara på detta.

Diego López Garrido, rådets ordförande. – (ES) Fru talman! Jag vill inte missbruka min ställning som rådets ordförande med att försvara en viss regering eller någon viss del av nationell lagstiftning. Jag vill inte missbruka min ställning eftersom jag är säker på att jag då skulle bli kritiserad för att använda denna plattform för att försvara agerandet av en viss medlemsstat eller en viss central eller regional regering i ett visst land.

Jag vet att ni är fullständigt medvetna om att detta är en fråga som hanteras på nationell nivå, och att det finns instanser för detta på nationell nivå. Det råder rättssäkerhet, inte bara i Spanien utan i alla de 27 medlemsstaterna i Europeiska unionen, och det finns tillräckligt många rättsinstanser för att denna typ av påstådda missförhållanden ska kunna beivras.

Rättsinstanser finns i alla europeiska länder och jag är säker på att andra europeiska länder, där det säkerligen måste förekomma missförhållanden eller lagbrott – jag syftar då inte bara på Spanien – har rättssäkra instanser för att hantera dem.

Det är detta som händer oavsett vilket europeiskt land som det sker i. Jag vill inte undvika att svara, och jag vill heller inte bara säga att jag inte kommer att svara på frågan, men ni är ju väl medvetna om att om ni ställer en fråga i parlamentet om ett av unionens medlemsstaters inre angelägenheter, så är det möjligt att jag inte vill använda min ställning som rådets ordförande för att besvara den.

Talmannen. – Fråga nr 6 har dragits tillbaka.

Eftersom följande frågor rör samma ämne kommer de att tas upp tillsammans:

Fråga nr 7 från **Justas Vincas Paleckis** (H-0057/10)

Angående: Viseringssystemet för resor över gränser mellan EU och Ryssland

Rådets spanska ordförandeskap avser att verka för ett avskaffande av viseringssystemet för EU-medborgare och ryska medborgare. Detta kan bli en lång process, som dessutom i mångt och mycket är avhängig av Rysslands förmåga att med framgång genomföra den handlingsplan som utarbetats i detta syfte.

Om EU kunde inte en öppen hållning gentemot den ryska provinsen Kaliningrad, eller vice versa, skulle detta visa på att EU och Ryssland är på väg att eliminera viseringshindren. Både Ryssland och EU är intresserade av såväl samarbete på bägge sidor av gränsen som en icke-isolationistisk politik vad gäller Kaliningradregionen. I detta syfte har grannländerna Polen och Litauen ingått ett avtal – som ännu inte har genomförts – för att göra det lättare för människor som bor i gränsområdena att resa över gränsen.

Vilken bedömning gör rådet vad avser den specifika situation som provinsen Kaliningrad befinner sig i och den dialog som förs mellan EU och Ryssland om viseringsfrågor? Hur skulle denna dialog kunna utnyttjas för att åstadkomma avtal om lokal gränsöverskridande trafik mellan EU-medlemsstater (Litauen och Polen) och Ryska federationen så att förfarandena i samband med resor över gränserna kunde förenklas för människor som lever i gränsområdena?

Fråga nr 8 från **Laima Liucija Andrikiene** (H-0080/10)

Angående: Förbindelserna mellan EU och Ryssland: Spanska ordförandeskapets dagordning

EU:s spanska ordförandeskap har lagt fram en ambitiös dagordning för förbindelserna mellan EU och Ryssland. Spanien önskar se att förhandlingarna med Ryssland om det nya partnerskaps- och samarbetsavtalet avslutas, ett avtal med Ryssland om visumfrihet och framsteg i fråga om frihandelsavtalet mellan EU och Ryssland.

För att kunna ingå ett frihandelsavtal med EU måste Ryssland först bli medlem i Världshandelsorganisationen. Finns det några påtagliga möjligheter att Ryssland inom kort ansluter sig till Världshandelsorganisationen? Har rådet någon viss strategi för hur det ska få Ryssland att gå med i Världshandelsorganisationen?

Anser rådet att det görs några konkreta framsteg när det gäller förhandlingarna med Ryssland om det nya partnerskaps- och samarbetsavtalet?

Anser rådet att förslaget om frihandel med Ryssland lagts fram vid en lämplig tidpunkt, med tanke på oenigheten inom EU i denna fråga? Anser rådet att Ryssland är bättre förberett för visumfrihet än andra EU-partner, som Ukraina, Moldavien eller Georgien?

Diego López Garrido, rådets ordförande. – (ES) Fru talman! Som jag förstår det är det två frågor som ställs, en som handlar om viseringskravet för ryska och europeiska medborgare, och en annan som handlar om relationen mellan Europeiska unionen och Ryssland efter toppmötet i Stockholm samt om Rysslands anslutning till Världshandelsorganisationen. Som jag ser det är det alltså dessa två frågor som ställts.

När det gäller visumfrågan vill jag påpeka att rådet antog en förordning 2003 om införande av ett särskilt transiteringsdokument och ett dokument för förenklad järnvägstransitering. Tre år senare fastslog kommissionen att införandet av detta system fungerade smidigt och att båda parter var nöjda med det.

I det långsiktiga perspektivet – vi talar nu om Kaliningradregionen i förhållande till övriga Ryska federationen – skulle det så kallade förenklade transiteringssystemet vara avhängigt ett framtida genomförande av visumavtal mellan Europeiska unionen och Ryska federationen.

I en gemensam deklaration som utfärdades efter mötet den 2 december förra året om rättsliga och inrikes frågor mellan EU och Ryska federationen som hölls inom ramen för det ständiga partnerskapsrådet, beslutade deltagarna att diskutera möjliga förändringar av Europeiska unionens avtal med Ryssland när det gäller utfärdande av visum för att underlätta resandet för europeiska och ryska medborgare, i synnerhet för dem som bor i Kaliningradregionen.

Enligt samma gemensamma deklaration hoppades Europeiska unionen och Ryssland förhandla fram och sluta lokala gränstrafikavtal mellan Ryssland och till Ryssland angränsande medlemsstater i Europeiska unionen som visade intresse för detta. I detta sammanhang bemyndigas medlemsstaterna, genom Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1931/2006 om lokal gränstrafik vid medlemsstaternas yttre landgränser och om ändring av bestämmelserna i Schengenkonventionen, att sluta bilaterala avtal med tredjeländer för att kunna tillämpa bestämmelserna om lokal gränstrafik.

Avtalsförhandlingarna är i det här fallet en fråga för varje berörd medlemsstat och Ryska federationen att ansvara för. Rådet noterar emellertid att förhandlingar även pågår mellan Litauen och Ryssland samt mellan Polen och Ryssland.

När det gäller frågan om strategiska förhållanden mellan Europeiska unionen och Ryssland kan rådet informera parlamentet om att det efter toppmötet med Ryssland som hölls i Stockholm i november kommer att hållas ytterligare ett toppmöte under det spanska ordförandeskapets sex månader. Det kommer att hållas i Ryssland, mellan Europeiska unionen och Ryssland, vilket betyder att det finns ny drivkraft att stärka relationerna på båda sidor.

Det finns förstås alltid en risk för komplikationer i dessa relationer, och det kan även uppstå meningsskiljaktigheter, men relationen mellan Europeiska unionen och Ryssland är innehållsrik och mångfacetterad. Vi får allt fler ekonomiska och handelspolitiska kopplingar, och vi måste även erkänna att vi i hög grad är ömsesidigt beroende av varandra när det gäller energiförsörjningen, när det gäller gemensamma intressen på andra problematiska områden, som ligger bortom våra respektive länder, och när det gäller utmaningar, inklusive globala utmaningar, som vi måste hantera och som vi borde hantera tillsammans i så hög grad som möjligt.

Det kommer därför alltid att vara till vår fördel om vi söker stärka relationerna med Ryssland, medan vi samtidigt alltid stadigt vilar på våra grundsatser och de värderingar på vilka Europeiska unionen är byggd.

Europeiska unionen stöder det faktum att Ryssland går med i Världshandelsorganisationen, men det är Ryssland som måste vidta de åtgärder som behövs för att göra framsteg härvidlag.

När det gäller det nya avtalet mellan Europeiska unionen och Ryssland är båda parter överens om att det skulle vara bra att få till stånd en bred överenskommelse. Partnerskaps- och samarbetsavtalet mellan Europeiska unionen och Ryssland som slöts under 1990-talet är i många avseenden förlegat. Mycket har hänt och mycket har förändrats sedan 1990-talet, och vi måste röra oss framåt genom detta nya ambitiösa avtal. Vi har lagt ribban högt och, om det är möjligt, vill vi täcka alla områden som gäller förhållandena mellan EU och Ryssland.

Det har gjorts framsteg på vissa områden under dessa förhandlingar. På andra områden rör det sig långsammare. Detta gäller till exempel handel och investeringar. Hursomhelst är det väldigt viktigt för oss att det finns tydliga bestämmelser och tydliga avtal med Ryssland när det gäller handel, investeringar och energi.

När det gäller frihandelsarrangemangen instämmer vi med att ett frihandelsavtal ska förhandlas fram när och om Ryssland går med i Världshandelsorganisationen.

När det gäller visumliberalisering är detta en fråga som är av stor politisk vikt som mycket direkt påverkar ryska medborgare och medborgare i Europeiska unionen. I denna fråga anser jag att vi delar åsikten att viseringsprocessen ska underlättas när det är möjligt.

Det idealiska skulle vara en visumliberalisering, det vill säga ett borttagande av visumtvånget, men det är förstås mycket kvar att göra i det avseendet. Vi behöver vidare väga de för- och nackdelar som handlar om säkerhet mot varandra, och dessutom måste detta alltid genomföras med ömsesidighet.

När det gäller Ukraina, Moldavien och Georgien är situationen för vart och ett av dessa länder speciell när det gäller visumpolitiken, och vi kan inte i nuläget förutsäga hur stora framsteg som kommer att göras i dessa tre länder jämfört med den diskussion vi för med Ryssland i visumfrågan.

Bernd Posselt (PPE). – (DE) Jag vill ta upp de två viktigaste punkterna ännu en gång. Den första har med demokrati, rättssäkerhet och mänskliga rättigheter att göra. Det är här de största bristerna finns. Hur intensivt förs dialogen när det gäller dessa viktiga frågor? Vi har en känsla av att utvecklingen i dessa avseenden går mer bakåt än framåt.

Den andra punkten handlar om energisäkerhet. Mer specifikt, hur går förhandlingarna om energin?

Diego López Garrido, rådets ordförande. – (ES) Fru talman, ärade ledamot! Som ni vet är energisäkerheten ett av unionens prioriterade områden eller en central strategisk målsättning. Särskilt sedan många medlemsstater drabbades mycket direkt av den rysk-ukrainska gaskonflikten i början av 2009, betraktas energisäkerheten som något som är av högsta vikt inom Europeiska unionen, och vi anser att den definitivt är ett av unionens huvudmål, som på ett naturligt sätt hör samman med den mycket viktiga uppgiften att bekämpa klimatförändringarna.

Rådets och ordförandeskapets strategi när det gäller energi och energisäkerhet, är att tillgodose behovet av en större spridning av leverantörer, energikällor och distribution. Därför behöver vi utvidga möjligheterna och därmed undvika oligopol eller överdrivet beroende.

Vissa europeiska länder är uppenbart alltför beroende av Ryssland, vilket även har med det faktum att göra att Europa under lång tid under 1900-talet varit delat och att direkta kopplingar i vissa fall inte existerar mellan europeiska länder.

När konflikten bröt ut insåg vi att somliga länder som inte påverkades av den, inte heller kunde hjälpa de länder som drabbades av den, just på grund av att det inte fanns några kopplingar dem emellan. Därför är energimålen i Europa av största vikt både på medellång och lång sikt, och vi ställer oss därför positiva till att sprida energikällorna och stödja projekt som Nabucco, eller Nord Stream eller South Stream, vilka har med Ryssland att göra, för att lyckas med något som ännu inte existerar i Europa, nämligen en gemensam energimarknad. För att uppnå målen är det av grundläggande och avgörande betydelse att etablera ett strategiskt förhållande med Ryssland när det gäller energifrågan och på andra områden. Måluppfyllelsen underlättas av Lissabonfördraget, eftersom det ger befogenhet på energiområdet, vilket inte fanns tidigare.

Vi har dessutom andra instrument i Lissabonfördraget som handlar om utrikespolitik. Lissabonfördraget stärker den europeiska utrikespolitiken: det finns en rådsordförande och en hög representant, och det kommer att finnas en europeisk avdelning för yttre åtgärder. Med andra ord har Europeiska unionens utrikesvision stärkts, vilket i sin tur kommer att underlätta vid våra förhandlingar med andra länder på alla områden, inklusive ekonomi- och energiområdet. Detta är följaktligen den framtidssyn jag kan ge när det gäller relationerna med Ryssland.

Vi förhandlar nu fram ett avtal där energin spelar en avgörande roll. Förhandlingarna ligger i sin linda och förutsättningarna är goda, men, som vid alla överenskommelser, är det mycket som hänger på komplexa överväganden som utgjort del av tidigare förhandlingar om samarbetsavtalet som vi nu vill uppdatera eftersom det har hänt mycket i Europa under de senaste 15–20 åren. Något av detta är den nödvändiga relation som vi behöver ha med Ryssland, som ju är ett av de länder som har upplevt mest förändring under de senaste åren.

Bogusław Sonik (PPE). – (PL) Fru talman! Med hänvisning till fråga nr 9 som jag ställde för min kollegas, ledamot Radvilė Morkūnaitė-Mikulėnienė, räkning, och som hänger ihop med den tidigare frågan, så tänker Ryssland placera ett kärnkraftverk nära Europeiska unionens östra gräns, i Kaliningradregionen. Även Vitryssland har liknande planer. Dessa planer väcker en oro över de risker som detta innebär, särskilt med tanke på de erfarenheter vi haft av Tjernobyl. Tänker rådet ta upp denna miljösäkerhetsfråga under nästa diskussionsrunda med Ryssland? Ur vår synvinkel är detta en ganska viktig fråga.

Janusz Władysław Zemke (S&D). – (PL) Jag vill återgå till frågorna nr 7 och 8, samt till relationerna mellan Europeiska unionen och Ryssland. Diego López Garrido har helt riktigt uttryckt att dessa relationer bör byggas på värdegrunder, och om de gör det så har unionen ett särskilt ansvar gentemot försvarare av mänskliga rättigheter i Ryssland.

I samband med detta vill jag ställa följande fråga: borde inte den politik som förs av EU:s medlemsstater och den politik som förs av EU som helhet, innehålla särskilda regler om visum för försvarare av mänskliga rättigheter i Ryssland för att göra det möjligt för dessa att erhålla visum relativt enkelt?

Diego López Garrido, rådets ordförande. – (ES) När det gäller inlägget om kärnsäkerhet måste jag säga att ansvaret, som ligger på nationell nivå på detta område, regleras genom Internationella atomenergiorganets

internationella överenskommelser, med andra ord i konventionen om kärnsäkerhet, till vilken Vitryssland, Ryssland, Euratom och en majoritet av Europeiska unionens medlemsstater har anslutit sig.

Rådet tolkar det så att de parter till avtalet som befinner sig nära en föreslagen kärnanläggning bör rådfrågas eftersom de skulle kunna påverkas av den. Därför måste det avtal om fredlig tillämpning av kärnenergi som för närvarande är på väg att ingås mellan Euratom och Ryssland innehålla bestämmelser om verifierbara krav på kärnsäkerhet och skydda arbetares hälsa och säkerhet. Jag vill även påminna er om att denna fråga regelbundet hanteras i samband med den energidialog som förs mellan Europeiska unionen och Ryssland.

När det gäller att bedöma följderna i internationellt hänseende konstaterar rådet att Vitryssland är part till Esbokonventionen om miljökonsekvensbeskrivningar i ett gränsöverskridande sammanhang, som innehåller bindande förpliktelser som syftar till att bedöma miljökonsekvenser och möjliga miljörisker. I det här fallet säger emellertid rådet att ansvaret för att genomföra miljöbedömningar i stor utsträckning ligger på projektutvecklaren.

Ryska federationen är inte part till denna konvention. Vi skulle önska att Ryssland ändå frivilligt tillämpar Esbokonventionen, vilket man också gjort under en längre tid när det gäller befintliga kärnkraftverk.

Slutligen, när det gäller en fråga som ställdes av en ledamot angående mänskliga rättigheter och Ryssland förde vi tidigare en diskussion där frågor om de mänskliga rättigheterna ställdes, och jag anser att kriterierna för att försvara de mänskliga rättigheterna eller för att rapportera om kränkningar av de mänskliga rättigheterna gäller oavsett var de begås. Därför är inget land undantaget från att kränkningar fördöms utifrån ett rättsligt, och även moraliskt, perspektiv, och vi fördömer och bör fördöma dessa kränkningar när det inträffar inom Europeiska unionen eller i en av dess medlemsstater.

Det är för närvarande mycket svårt att länka samman detta med visumpolitiken. Allmänna förhandlingar pågår i visumfrågan. Jag anser att det är i samband med dessa visumförhandlingar som någon kunde föreslå någon annan form av visumlättnader, men för tillfället är förhandlingarna med Ryssland mycket allmänt hållna och jag anser att vi behöver inrikta oss på de allmänna villkoren för visumhantering.

Anledningen är att detta faktiskt kan få störst effekt på människors fria rörlighet, och jag skulle till och med vilja säga att det är det bästa sättet för européer, och för Europa som helhet, att få andra att dela och leva efter dessa värderingar, och då även på platser utanför Europeiska unionen.

Talmannen. – De frågor som på grund av tidsbrist inte har besvarats erhåller skriftliga svar (se bilagan).

Frågestunden är härmed avslutad.

14. Utskottens och delegationernas sammansättning: se protokollet

15. Inkomna dokument: se protokollet

16. Föredragningslista för nästa sammanträde: se protokollet

17. Avslutande av sammanträdet

(Sammanträdet avslutades kl. 19.20.)